

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1990-1991

Nr. 6

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

21 JANUARI 1991

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 74,3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting	261
N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie	262
L. Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting	263
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin	269
R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling	269
T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting	269
P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur	270
D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs	270
L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt	273
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 74,5)	
R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling	277
T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting	277
D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs	286
J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer	289
II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 74,5)	
T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting	295
P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur	297
D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs	297
J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer	298
REGISTER	301

1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 74, 3 en 4)

G. GEENS

VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE,
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN
FINANCIEN EN BEGROTING

Vraag nr. 15
van 17 december 1990
van de heer G. JANZEGERS

Tentoonstelling La Wallonie et ses Voisins in Namen — Afwezigheid Vlaamse Gemeenschap

Van 15 tot 19 december heeft in Namen een tentoonstelling plaats die La Wallonie et ses Voisins heet. Alle burens (het Gewest Brussel, de regio Champagne-Ardenne, de Franse Gemeenschap van België, de Duitstalige Gemeenschap van België, het Engelse graafschap Kent, het Franse Lotharingen, het Duitse Nordrhein-Westfalen en de Rheinland-Pfalz, de Franse departementen Nord en Pas-de-Calais, de Nederlandse provincie Limburg) doen mee, behalve Vlaanderen.

Graag vernam ik van de geachte Voorzitter van de Vlaamse Executieve wat de reden is van deze toch wel betreurenswaardige afwezigheid.

Antwoord

Het feit dat de Vlaamse Gemeenschap geen uitnodiging ontving om deel te nemen aan de tentoonstelling La Wallonie et ses Voisins verklaart de „betreurenswaardige afwezigheid” van de Vlaamse Gemeenschap op voornoemde manifestatie.

Vraag nr. 16
van 18 december 1990
van de heer H. SUYKERBUYK

Oprichting van Voercel — Opstellen inventaris van problemen en mogelijke initiatieven

In verband met de oprichting van een Voercel heeft de geachte Minister in de Vlaamse Raad verklaard dat — na de goedkeuring van deze resolutie — in de Executieve was overeengekomen dat elk lid van de Executieve vóór 24 oktober 1990 een inventaris van problemen en mogelijke initiatieven zou opstellen.

Sommige Ministers antwoordden mij dat zij geen initiatieven hadden genomen en dit ook niet zouden doen. Dit werd door de geachte Minister in de Raad van 14 november 1990 woordelijk gezegd.

Mag ik vernemen om welke Ministers het gaat ?

Mag ik vernemen welke problemen en daarop aansluitende initiatieven door de Ministers, die wel gevolg gaven aan de beslissing, werden voorgelegd ?

Zijn er ook Ministers die helemaal geen gevolg gaven aan de in de Executieve genomen beslissing. Dewelke ?

Antwoord

Ik kan bevestigen dat aan ieder Gemeenschapsminister een opgave werd gevraagd van de genomen en nog te nemen initiatieven ter versterking van het Vlaams karakter van Voeren.

Tot op heden heeft enkel Gemeenschapsminister Waltiel geen gevolg gegeven aan deze vraag.

Gemeenschapsminister De Wulf deelde mij mee dat hij ter zake als Gemeenschapsminister van Tewerkstelling, geen initiatieven heeft genomen of overweegt.

Voor een overzicht van de initiatieven, die mij ter kennis werden gebracht door de andere Gemeenschapsministers, verwijs ik naar mijn antwoorden op de interpellaties-Brepoels (12 juni 1990) en -Annemans (7 januari 1991).

Aanvullend kan ik aangaande de economische ontwikkeling van Voeren nog volgende elementen meedelen.

1. KMO-zone Moelingen : binnen het gewestplan Sint-Truiden-Tongeren is er een ambachtelijke zone voorzien te Moelingen van circa 11 hectare. Deze zone is evenwel eigendom van de firma Coroning Owens, een scheikundig bedrijf gelegen te Visé, maar direct aanpalend aan de zone te Moelingen. Deze firma, die een belangrijke werkgever is voor de ganse regio wenst de gronden in Moelingen in geen geval te verkopen : Coroning Owens wenst geen andere bedrijven naast zich en ziet deze zone als enige uitbreidingsmogelijkheid.

Op basis van het voorgaande (beperkte omvang en mogelijkheden zone, eigendomsstructuur) is het niet realistisch hier op kosten van het Vlaamse Gewest tot een onteigening en/of uitrusting van deze gronden over te gaan.

Buiten de zone te Moelingen zijn er in Voeren geen andere zones als industriegebied of ambachtelijke zone ingekleurd.

2. Warmwaterbronnen : in het kader van het impulsprogramma energie-technologie waarvoor een globaal bedrag van 800 miljoen op de begroting 1991 is vrijgemaakt kunnen de concrete mogelijkheden worden bekeken voor geothermische projecten waaronder de aanwending van warmwaterbronnen in Voeren.

3. In het kader van de actualisering van het Toekomstcontract le en 2e fase werd een belangrijk pakket aan financiële middelen vrijgemaakt voor Limburg.

De le fase is reeds operationeel, hetgeen betekent dat promotoren (dus ook bijvoorbeeld een Vlaamse VZW in Voeren) projectvoorstellen, die kaderen binnen de doelstellingen van de Sociale Investeringsmaatschappij (SIM) en die hiervoor over een enveloppe van 3 miljard beschikt, bij de Raad van Beheer van de SIM kunnen aanhangig maken. De 2e fase van het Toekomstcontract zal deze maand door de Vlaamse Executieve operationeel worden

gemaakt. Ook hier zullen promotoren beroep kunnen doen op aanvullende financiële middelen.

Vraag nr. 18
van 27 december 1990
van de heer M. DESUTTER

Tentoonstelling Wallonië in Namen — Afwezigheid Vlaamse Gemeenschap

In de pers vernemen wij dat Vlaanderen niet aanwezig was op de Waalse tentoonstelling te Namen half december.

Deze tentoonstelling ging over Wallonië en zijn buren en nog volgens de pers deden alle buren mee, behalve Vlaanderen.

Op 24 april 1990 zou de heer Willy Burgeon, Voorzitter van de Waalse Gewestraad, ook de Vlaamse Gemeenschap hebben uitgenodigd.

Graag vernam ik waarom Vlaanderen op deze tentoonstelling uitblonk door afwezigheid.

Antwoord

Het feit dat de Vlaamse Gemeenschap geen uitnodiging ontving om deel te nemen aan de tentoonstelling La Wallonie et ses Voisins verklaart de „betreurenswaardige afwezigheid” van de Vlaamse Gemeenschap op voornoemde manifestatie.

Vraag nr. 20
van 7 januari 1991
van de heer G. ANNEMANS

Stichting Flanders Technology — Taalgebruik

Is het juist dat vanwege de Stichting Flanders Technology International ook aan Vlamingen nieuwjaarswensen werden verzonden op een kaartje dat behoudens de nieuwjaarswensen eentalig Engels was? De kaart zou een facsimili brengen van een computerscherm waarop de verantwoordelijken worden genoemd in het Engels (managing director, project manager, assistant enzovoort) en de data voor 1991 in termen zoals official opening, TTC-day en colsing ceremony.

Antwoord

Van maandag 22 tot zondag 28 april 1991 zal te Gent de vijfde editie van de internationale vakbeurs voor nieuwe technologieën Flanders Technology International (FTI) worden gehouden. Sinds de eerste editie in 1983 heeft deze technologiebeurs Vlaanderen een vooraanstaande plaats bezorgd in het wereldtechnologiebeuren. De toenemende internationalisering loopt als een rode draad door de opeenvolgende edities van FTI.

Als antwoord op de vraag van het geachte lid, kan ik het geachte lid mededelen dat de nieuwjaarskaart van de Stichting Flanders Technology International bestond uit twee gedeeltes, namelijk een gedeelte waar de eigenlijke nieuwjaarswensen werden aangeboden in achtereenvolgens het Nederlands, het Frans, het Duits

en het Engels, en een illustratief gedeelte dat op een originele wijze — in de vorm van de evocatie van een computerscherm — de medewerkers van de Stichting FTI, de belangrijkste manifestaties tijdens de lustrumeditie van Flanders Technology International en het Handshake-logo van FTI weergeeft. Gelet op het feit dat het overgrote deel van de computerprogrammatuur in de Engelse taal is gesteld (wat ook zijn repercussie heeft op de tekst die op de schermen verschijnt), werd om deze illustratie zo echt mogelijk te maken, hiervoor de Engelse taal gebruikt.

Voor het doelpubliek van Flanders Technology International dat bestaat uit de internationaal geïntereerde professionele zakenman en wetenschapper is dit een evidentie.

N. DE BATSELIER

VICE-VOORZITTER VAN DE
 VLAAMSE EXECUTIEVE
 GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE,
 MIDDENSTAND EN ENERGIE

Vraag nr. 7
van 19 december 1990
van de heer M. DESUTTER

KMO's — Starttoelage

De starttoelage aan KMO's werd sterk beknot. Voorheen was de goede aanwending van een beroepskrediet een sterke stimulans voor de start en de uitbreiding van KMO's. Thans is dit sterk teruggelopen. Alleen grotere bedrijven zouden er nog kunnen van genieten.

Graag vernam ik van de geachte Minister voor de verscheidene Vlaamse provincies welk percentage van het beroepskrediet werd verleend aan KMO's (onderscheid startpremies en uitbreidingspremies) en grote bedrijven.

Welke alternatieve maatregelen heeft de geachte Gemeenschapsminister in zijn beleid ingebouwd om KMO's te steunen, ter compensatie van de verminderde start- en uitbreidingspremies?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mee te delen dat betreffende de nieuwe richtlijnen VL. 4 voor toepassing van de wet van 4 augustus 1978 op de economische expansie van de kleine en middelgrote ondernemingen op dit ogenblik nog geen statistische gegevens inzake budgettaire weerslag beschikbaar zijn, gelet op het feit dat deze richtlijnen slechts van toepassing zijn voor alle investeringsdossiers die vanaf 1 augustus 1990 werden ingediend.

De hierna vermelde gegevens inzake beslissingen genomen in 1990 hebben dan ook betrekking op de richtlijnen VL. 3.

De globale budgettaire weerslag inclusief de verhoging voor eventuele meertewerkstelling bedroeg : 5.535.605.000 frank.

Hiervan werd 4.899.722.000 frank toegekend aan be-

drijven welke niet onder het startersregime vielen en 635.883.000 frank werd toegekend aan jonge startende ondernemingen beneden de 35 jaar, respectievelijk dus 89 ten honderd en 11 ten honderd.

De totale aanvaardbare beroepsinvesteringen bedroegen 83.830.176.000 frank.

In de nieuwe richtlijnen VL. 4 werden effectief enige accenten verlegd, maar dit ten voordele van supplementaire investeringssteun welke de basissteun gevoelig kan verhogen.

1. Zo kunnen de startende bedrijven naargelang ze tot groep A of B behoren een verdubbeling krijgen van de basissteun welke respectievelijk 6 ten honderd (groep A) of 3 ten honderd (groep B) van de aanvaardbare beroepsinvesteringen bedraagt.
2. Inzake de steunpercentages voor bijkomende tewerkstelling werden de criteria zodanig gesteld dat de voorziene maximum extra steun van respectievelijk 6 ten honderd (groep A) en 3 ten honderd (groep B) van de aanvaardbare beroepsinvestering afhankelijk werd gesteld van het aantal effectief gecreëerde arbeidsplaatsen ten opzichte van de tewerkstelling voorheen. Deze verdubbeling van de basissteun zal derhalve door jonge zelfstandigen, jonger dan 35 jaar, vrij gemakkelijk worden bereikt.
3. In tegenstelling tot de gewone bedrijven waarvoor het minimumbedrag van de aanvaardbare beroepsinvesteringen ten minste 3.000.000 frank moet bedragen werd dit voor de startende ondernemers die de leeftijd van 35 jaar niet hebben overschreden teruggebracht op 800.000 frank.
4. De afschrijvingsaftrek bedoeld om vervangingsinvesteringen uit te sluiten van expansiesteun zal quasi niet van toepassing zijn voor startende ondernemers. In het extreme geval kan dit slechts betrekking hebben op één boekjaar en dit voor een starter welke op de valreep van het verstrijken van de 2 jaar na eerste inschrijving in het handelsregister zijn aanvraag om expansiesteun heeft ingediend. Bij starters is deze afschrijvingsaftrek in principe niet van invloed.
5. Uit bovenstaande opsomming blijkt duidelijk dat startende ondernemingen zeker niet werden benadeeld in het globale kader van de nieuwe richtlijnen.

Vraag nr. 8
van 27 december 1990
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Vestiging chemisch bedrijf in Ternat — Milieuhinder

In de gemeente Ternat is er heel wat verzet tegen een mogelijke vestiging van het chemisch bedrijf Sun Chemicals, dat onder meer inktproducten vervaardigt.

Ook in de gemeente Sint-Pieters-Leeuw was er nogal wat protest tegen de vestiging van dit bedrijf.

Volgens de plaatselijke milieuvereniging Zenne en Zoniën was Sun Chemical immers verantwoordelijk voor heelwat reukhinder en voor de vervuiling van het plaatselijke grondwater.

Kan de geachte Minister mij mededelen of dit bedrijf over een exploitatievergunning beschikt ?

Aan welke normen moet het bedrijf voldoen om over een exploitatievergunning te kunnen beschikken

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mee te delen dat de betrokken materie — het verstrekken van exploitatievergunningen — geen deel uitmaakt van mijn bevoegdheden doch ressorteert onder de heer Theo Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting.

L. WALTNIEL

GEMEENSCHAPS MINISTER VAN
RUIMTELIJKE ORDENING EN HUISVESTING

Vraag nr. 37
van 3 december 1990
van de heer R. VAN HOOLAND

Richtnota's ruimtelijke ordening — Stand van Zaken

De Vlaamse gemeenten hebben richtnota's inzake hun gemeentelijk ruimtelijk beleid gestuurd aan de diensten van de geachte Minister.

Ik zou het zeer op prijs stellen van de geachte Minister het volgende te mogen vernemen.

1. Hoeveel richtnota's zijn er toegestuurd binnen en buiten termijn ?
2. Hoever is de verwerking gevorderd ?
3. Hoeveel ambtenaren zijn voor de analyse en evaluatie beschikbaar, respectievelijk nodig ?
4. Wanneer mogen de conclusies en de beleidsinstructies worden verwacht ?

Antwoord

1. De meeste Vlaamse gemeentebesturen hebben als antwoord op de vraag van de geachte Minister een gemeentelijke richtnota ingestuurd. Een vijftal gemeenten hebben niet geantwoord.
2. De richtnota's worden momenteel door mijn administratie onderzocht. In vele gevallen dient een verdere verantwoording en bijkomende informatie aan de gemeenten gevraagd.

De bekomen resultaten zullen enerzijds sectorieel en anderzijds gewestplan per gewestplan worden verwerkt.

- 3 en 4. Het verwerken van de gegevens van de gemeentelijke richtnota's behoort tot de taak van de Planologische Dienst. Gezien het beperkt aantal mensen dat hierbij beschikbaar is, de omvang van dit onderzoek en gezien dit slechts één van de vele taken van deze dienst is, kan een concrete timing voor de analyse en evalua-

tie van de richtnota's en de eventuele inherzieningstelling van de gewestplannen niet worden vooropgezet.

Vraag nr. 39
van 12 december 1990
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Sociale verkaveling in Strijtem (Roosdaal) — Weerstand plaatselijke bevolking

De gemeente Roosdaal plant in de deelgemeente Strijtem een sociale verkaveling die op grote weerstand stoot van de Strijtemse bevolking.

De plannen voorzien in het bouwrijp maken van 30 sociale kavels waardoor een hele reeks eigenaars zijn tuin verliest.

De Roosdaalse gemeenteraad zou de verkaveling intussen hebben goedgekeurd.

Kan de Minister mededelen of bij zijn diensten reeds de nodige toelatingen en vergunningen werden verleend om deze sociale verkaveling te realiseren ?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de bevoegde buitendienst van Vlaams Brabant vanwege de gemeente nog geen dossier heeft ontvangen.

Vraag nr. 40
van 12 december 1990
van de heer L. VANHORENBEEK

Domein Warande te Rummen — Niet-vergunde nivellerings werken

Onlangs diende de Regionale Vereniging Natuur en Landschap klacht in bij de Administratie van Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu te Leuven (AROL) tegen het afgraven en het uitvoeren van grote nivelleringswerken rond het domein Warande te Rummen (Geetbets).

Deze aanslag op het landschap en de natuurwaarden werd uitgevoerd zonder vergunning.

De omliggende weilanden werden genivelleerd (ophoging van 1 meter) door afgraving van de beboste historische omwalling.

Een gedeelte van deze omwalling is nog aanwezig, maar ook hier rust een bedreiging op als de overheid niet tijdig ingrijpt.

Om de hierboven opgesomde redenen zou ik van de geachte Minister het volgende willen vernemen.

1. Wordt het herstel in de oorspronkelijke staat van dit gebied nuttig geacht ?
2. Zullen de diensten van AROL een vordering bij het parket indienen ?
3. Zal AROL een dwangsom vorderen in samenhang met een burgerlijke partijstelling ? Door de ernst

van de overtreding verkrijgt het misdrijf immers een precedentswaarde.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag heb ik de eer mede te delen dat, gezien de gestelde vraag betrekking heeft op een particulier geval en het niet tot de geplogenheden behoort dergelijke gevallen in openbare documenten te behandelen, het geachte lid met een afzonderlijk schrijven persoonlijk op de hoogte zal worden gebracht van deze zaak.

Vraag nr. 41
van 17 december 1990
van mevrouw M. VOGELS

Vergunningen voor gemeenschapsvoorzieningen — Afwijking van het gewestplan

In het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen is een artikel 20 opgenomen dat de mogelijkheid biedt, niettegenstaande andersluidende bestemming op het gewestplan, toch vergunningen uit te reiken voor bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen indien die verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied.

Om echter te vermijden dat de op het gewestplan aangegeven bestemmingen zouden worden ontkracht werd een memorie van toelichting opgesteld bij de wet op de stedenbouw — artikel 20 : Gebieden voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen.

Hierin staat onder andere dat dit artikel tot doel heeft werken van algemeen belang mogelijk te maken die op het ogenblik van het vaststellen van de gewestplannen nog niet waren voorzien of waarvoor de planning onvoldoende ver was doorgevoerd om ze als zodanig aan te duiden op het gewestplan. Een te ruime toepassing van artikel 20 acht men in dit stuk niet verantwoord en om die reden wordt een opsomming gegeven van handelingen, werken, gebouwen en/of constructies die, met toepassing van artikel 20, kunnen worden toegelaten :

- drukstations, pompstations ;
- transformatieposten ;
- ontvangst- en zendmasten voor radio en TV ;
- radarinstallaties ;
- stortterreinen, afvalverwerkingsinstallaties ingericht door de overheid ;
- waterwinningen ;
- waterspaarbekkens, wachtkommen ;
- waterzuiveringsinstallaties ;
- meteo-stations ;
- begraafplaatsen, strooiweiden, crematoria ;
- pijpleidingen ;
- hoogspanningsleidingen ;
- wegen, fietspaden, wandelwegen ;
- waterwegen en spoorwegen (van subgewestelijk belang) ;
- tijdelijke opslag van grond afkomstig van uitgravingen van autowegen (autosnelwegen, snelwegen en

hoofdverkeerswegen, en waterwegen of verbreding en/of onderhoud van waterwegen).

Aan de volgende voorwaarden dient bovendien nog te worden voldaan :

- er moet een dwingende en absolute noodzaak zijn in tijd en ruimte ;
- het nut voor de gemeenschap moet bewezen zijn ;
- de werken moeten verenigbaar zijn met de algemene bestemming, dit wil zeggen dat de hoofdbestemming (van het gebied waarin de vergunningsplichtige werken worden uitgevoerd) niet in het gedrang mag worden gebracht.

Dit is een belangrijke toelichting van een beleid dat is gestoeld op respect voor de gewestplannen en dat de open ruimte wenst te behouden (geen 10 ten honderd korting meer) (Panorama-uitzending van de BRT van 6 december 1990).

Kan de geachte Minister een antwoord geven op volgende vragen ?

1. Kan hier uit worden afgeleid dat artikel 20 van het bovengenoemde koninklijk besluit restrictief moet worden geïnterpreteerd ? Zo neen, welke is dan de juiste interpretatie van de memorie van toelichting bij de wet op de stedenbouw ?
2. Is het, gelet op het voorgaande, toegestaan om een bezigheidstehuis voor mentaal gehandicapten (hoofdactiviteit gehandicaptenzorg — met 2 woongelegenheden, 1 gebouw voor dagopvang en 1 dienstengebouw) op te richten met toepassing van artikel 20 in een op het gewestplan vermeld agrarisch gebied ? Is dit geen al te ruime toepassing van artikel 20 ?
3. Dient men voor zo'n gehandicaptenproject niet te zoeken naar een meer geëigende vestigingsplaats binnen het gewestplan, namelijk in woongebieden en gebieden voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen ?

Antwoord

Als antwoord op haar vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. Het gaat hier niet om een restrictieve opsomming.

Dit blijkt uit de lezing van de gehele tekst van de toelichting bij dit artikel 20. Deze opsomming dient als een soort leidraad.

Er dient wel opgemerkt dat het hier niet gaat om een interpretatie van de memorie van toelichting bij de stedenbouwwet. Het gaat enkel om een toelichtende nota in verband met de artikelen van het koninklijk besluit van 28 december 1972. Deze toelichting dient als verduidelijking, doch werd niet gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

2. Dergelijke vraag kan niet worden afgedaan met een ja of neen, zonder een grondig onderzoek van alle elementen van het volledige dossier. Het is niet mogelijk een scherpe lijn te trekken voor welke gevallen artikel 20 al dan niet kan worden toege-

past. Elk geval is verschillend. Immers, zoals het geachte lid zelf reeds aanhaalt, dienen, vooraleer artikel 20 kan worden toegepast, bepaalde voorwaarden te zijn vervuld. Artikel 20 blijft een uitzonderingsbepaling en dient ook zo te worden toegepast.

3. Er dient inderdaad eerst te worden onderzocht of een geëigende vestigingsplaats, zoals voorzien op de gewestplannen geen mogelijkheid tot inplanting biedt. Doch er dient ook hier naar het antwoord van punt 2. te worden verwezen.

Als conclusie voor de toepassing van artikel 20 kan worden gesteld dat :

1. wordt nagegaan of de voorziening thuishoort in een bestemmingsgebied van het gewestplan ;
2. indien punt 1. geen toepassing kan vinden wordt er nagegaan of deze voorzieningen kunnen worden ingepast in de gebieden voorzien voor artikel 17 ;
3. pas indien punten 1. en 2. niet haalbaar blijken te zijn zou artikel 20 als uitzonderingsprocedure kunnen worden aangewend.

De bemerking dat de opsomming limitatief zou zijn, wordt tegengesproken door de tekst zelf van de toelichting :

„Omdat het uiteraard haast onmogelijk is een scherpe lijn te trekken voor welke gevallen artikel 20 al dan niet van toepassing kan zijn, dient onderscheid gemaakt tussen die inrichtingen die door hun aard in aanmerking kunnen komen voor de toepassing van artikel 20, en de inrichtingen die in principe thuishoren in een woongebied of een geëigende zone, maar die omwille van een aantal omstandigheden niet voorzien zijn op het gewestplan.

In deze laatste gevallen is een nader onderzoek met betrekking tot de toepassing van artikel 20 nodig”.

Vraag nr. 42 van 17 december 1990 van de heer P. BREYNE

Alternatieve financiering huisvesting — Modaliteiten

Met betrekking tot de toepassing van het stelsel van de alternatieve financiering inzake huisvesting had ik graag van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord gekregen op volgende vragen.

1. Om welke redenen beperkt de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) de via haar ingediende vernieuwbouwprojecten in het kader van de alternatieve financiering tot 1,2 miljoen frank, daar waar de kostprijs van deze projecten meestal minimum 1,5 miljoen frank bedraagt ?
2. Kan de huurder van een woning gebouwd in het kader van de alternatieve financiering, die deze woning koopt, genieten van een kooppremie :
 - a) wanneer de woning werd gebouwd door een private investeerder ;
 - b) wanneer de woning werd gebouwd door een erkende vennootschap ?

3. Wat gebeurt er met de aan de investeerder toegekende bouwtoelage, indien hij de woning enkele maanden na de realisatie verkoopt? Kan de toelage worden teruggevorderd?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag moet ik het geachte lid mededelen dat mij op dit ogenblik geen vernieuwbouwprojecten inzake alternatieve financiering met betrekking tot de verbouwing van bestaande woningen bekend zijn.

Wel werd een project ingediend met betrekking tot de verbouwing van een leegstaand schoolgebouw te Leuven tot 28 sociale huurwoningen. De kostprijs per tot stand gekomen huurwoning wordt hier evenwel geraamd op meer dan 2,5 miljoen frank. Ik zou het geachte lid dan ook willen verzoeken mij meer precieze gegevens te verstrekken over de gevallen waarop hij zinspeelt.

Overigens bepaalt het besluit van de Vlaamse Executieve van 4 april 1990 uitdrukkelijk dat de verbouwing van bestaande woningen tot sociale huurwoningen slechts in aanmerking komt in het kader van de alternatieve financiering wanneer de verbouwingkosten per tot stand gekomen huurwoning ten minste 1.500.000 frank bedraagt.

Wat zijn tweede vraag betreft kan ik het geachte lid mededelen dat de huurder die een woning koopt die werd gebouwd in het kader van de alternatieve financiering slechts een huisvestingspremie voor de koop van een woning kan bekomen wanneer deze eigendom is van een openbare instelling of bestuur en niet wanneer ze wordt verkocht door een private investeerder.

Ten slotte dient vermeld dat het besluit van 4 april 1990 uitdrukkelijk bepaalt dat de bouwtoelage door de initiatiefnemer dient te worden terugbetaald wanneer de voorwaarden, onder meer opgenomen in de overeenkomst met de primaire huurder, niet worden nageleefd. Overeenkomstig artikel 3, tweede lid, littera d), 1° en 8° mag de private initiatiefnemer de woning tijdens de duur van de huurovereenkomst (minimum 15 jaar) enkel verkopen aan de zittende huurder. Enkel in dat geval loopt hij niet het risico de bekomen bouwtoelage te moeten terugbetalen.

Vraag nr. 43 van 17 december 1990 van de heer P. BREYNE

Inkomensverzekering — Afschaffing voor de begunstigde van een huisvestingspremie

Naar verluidt wordt het stelsel van de inkomensverzekering voor de genietters van een huisvestingspremie met ingang van 1 april 1991 afgeschaft.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister vernomen welke de redenen zijn die hebben geleid tot deze beslissing.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid

mededelen dat de Vlaamse Executieve op 30 juli 1990, in het kader van de begrotingsbesprekingen, heeft beslist om het stelsel van de verzekering tegen inkomensverlies stop te zetten. De reden van de stopzetting dient te worden gezocht in het kader van de budgettaire moeilijkheden en de noodzaak tot het stellen van prioriteiten.

De lopende overeenkomst met de verzekeraar werd, conform aan de bepalingen ervan met betrekking tot de beëindiging, op 28 oktober 1990 opgezegd tegen de vervaldag, namelijk 31 maart 1991. Dit betekent dat alle dossiers waarvoor de mededeling van het premiebedrag, bedoeld in artikel 10 van het besluit inzake de huisvestingspremie, dateert van vóór 1 april 1991, nog onder de verzekering vallen.

Vraag nr. 44 van 17 december 1990 van de heer E. VAN VAERENBERGH

Bufferzone op het Ternatse industriegebied — Wijziging bestemming

Sinds enkele weken blijkt de strook grond tussen de parking van Ikea en de Assesteenweg in de gemeente Ternat erg begeerd te zijn door een aantal speculanten. De grond ligt immers midden in het Ternatse industriegebied.

Naar ik heb vernomen zouden de gronden worden ingepalmd door nieuwe bedrijven. Dit zou echter alleen maar kunnen na een aanpassing van het gewestplan. De gronden zijn immers ingekleurd als bufferzone.

Kan de geachte Minister mij mededelen welke plannen er zijn in verband met deze grond?

Kan de geachte Minister mij mededelen of er reeds een bijzonder plan van aanleg (BPA) is goedgekeurd? Zo ja, wat is het resultaat?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat bij mijn administratie nog geen gegevens omtrent deze zaak bekend zijn.

Voor het betrokken gebied bestaat er geen goedgekeurd bijzonder plan van aanleg.

Een dossier over een eventueel nieuw BPA betreffende dit gebied is evenmin bekend bij mijn administratie.

Vraag nr. 45 van 17 december 1990 van mevrouw A. DUROI-VANHELMONT

Sociale woonwijken — Subsidiëring infrastructuur

De infrastructuur in sociale woonwijken wordt door het Vlaamse Gewest via het zogenaamd Fonds-Brunfaut op basis van artikel 80 van de huisvestingscode gesubsidieerd. Achteraf moet deze infrastructuur kosteloos aan de gemeente worden overgedragen. Dit

artikel is vorig jaar wel gewijzigd, maar het principe is niet veranderd. Het is bekend dat deze overdracht aan de gemeente vaak problemen met zich meebrengt.

In dit verband zou ik twee vragen willen stellen.

1. Mag een gemeente weigeren om deze infrastructuur (bijvoorbeeld wegen, voetpaden, . . .) over te nemen ?
2. Moet de gemeente deze wegen of voetpaden onderhouden en herstellen indien ze ze niet overneemt ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt

Antwoord

Naar aanleiding van de vraag van het geachte lid dient er in de eerste plaats op te worden gewezen dat problemen met betrekking tot bedoelde overdracht veel minder frequent zijn dan uit de formulering van de vraag zou kunnen worden opgemaakt.

Ten gronde is het principe dat voor de toepassing van artikel 80 van de huisvestingscode werd gehanteerd (en nog steeds wordt) zeer duidelijk : het Vlaams Gewest neemt het grootste deel van de kosten voor infrastructuur op zich onder voorbehoud van inlijving ervan in het openbaar gemeentelijk domein. Wordt aan deze voorwaarde niet voldaan, dan kunnen de kosten worden verhaald op de initiatiefnemer.

Dit principe is zeer logisch. Er kan immers niet worden ontkend dat de aangelegde infrastructuurwerken worden gebruikt door het publiek en dus de facto tot het openbaar domein behoren. De wegen, rioleringen, aanplantingen en dergelijke onderscheiden zich hierbij in niets van de overige gemeentelijke infrastructuur. Het is dan ook normaal dat de gemeente moet instaan voor het onderhoud ervan.

Indien zich in het verleden problemen hebben voorgedaan, heeft dit meestal te maken met onduidelijkheden nopens het tijdstip of de modaliteiten van overdracht. Zo liet de officiële akte van overdracht nog al eens op zich wachten, was er soms discussie over het technisch al dan niet voor 100 procent perfect uitgevoerd zijn van het werk, of waren er problemen omtrent de verantwoordelijkheid voor beschadigingen door andere aannemers (bijvoorbeeld van de woningbouw of van de nutsleidingen) of door de bewoners van de wijk, nadat de werken voorlopig waren opgeleverd.

Sedert de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 30 maart 1981 was de procedure reeds heel wat verduidelijkt en gold het principe van het voorafgaandelijk (principieel) akkoord met de inlijving van de infrastructuur in het openbaar gemeentelijk domein. Voor de wijken die sedertdien werden aangelegd, dienden zich nog weinig problemen aan.

De procedure werd nog verfiend ter gelegenheid van de invoering van het nieuwe artikel 80 van de huisvestingscode bij decreet van 5 juli 1989 (inwerkingtreding op 7 maart 1990). In de diverse uitvoeringsbesluiten, namelijk :

- het besluit van de Vlaamse Executieve van 7 maart 1990 (Belgisch Staatsblad van 31 mei 1990) ;

- het ministerieel besluit van 5 september 1990 (Belgisch Staatsblad van 11 december 1990) en

- de omzendbrief (met bijlage) van 5 september 1990 (Belgisch Staatsblad van 11 december 1990),

werd zeer uitdrukkelijk rekening gehouden met de wens van de Vlaamse Raad, zoals deze in § 3 van het nieuwe artikel 80 van de huisvestingscode is geformuleerd : inlijving „overeenkomstig een door de Vlaamse Executieve vastgestelde procedure, die de nodige waarborgen biedt voor de gemeente.”

Meer bepaald werden volgende bepalingen opgenomen.

1. Het bijeenroepen van de eerste plenaire vergadering (officiële start van het project) is onderhevig aan een voorafgaandelijk gunstig advies van de gemeente (artikel 2, § 3 van het ministerieel besluit).
2. Aan de initiatiefnemer van de wijk en aan de ministeriële dienst die met de zorg voor de uitvoering van de infrastructuurwerken is belast, wordt de verplichting opgelegd de gemeente te raadplegen in alle belangrijke fasen van ontwerp en uitvoering der werken (artikel 3, § 1 van het Executievebesluit van 7 maart 1990, verder uitgewerkt in het ministerieel besluit en de omzendbrief).
3. Zowel de eigenaar van de grond als de gemeente moeten, vooraleer de beslissing wordt genomen om de infrastructuurwerken aan te leggen, duidelijk hun akkoord geven met de inlijving in het openbaar domein binnen de zes maanden na de voorlopige oplevering van de wegenis- en rioleringswerken (ministeriële omzendbrief van 5 september 1990, punt 4, alinea 2). Het weigeren van deze overdracht achteraf kan dus alleen maar betekenen dat een vooraf aangegane verbintenis zou worden verbroken.
4. Vooraleer het Bestuur overgaat tot oplevering van de werken ten opzichte van de aannemer zal het gemeentebestuur worden verzocht hierover zijn goedkeuring te geven. Voor het geval hierover betwisting zou ontstaan en gelet op de contractuele verplichtingen van het Bestuur ten opzichte van de aannemer, is een verzoeningsprocedure voorzien (omzendbrief, punt 4).
5. Vermits de overdracht bij akte moet worden geregeld binnen de 6 maanden na de voorlopige oplevering van de wegenis- en rioleringswerken (artikel 3, § 3 van het Executievebesluit van 7 maart 1990) zal het op de lange baan schuiven van deze opdracht uitgesloten zijn en dus het risico op tussentijds beschadigen door derden aanzienlijk verminderen. Precies dit was in het verleden vaak een bron van betwisting.
6. Teneinde het opmaken van de stukken die nodig zijn om de overdrachtsakte te verlijden, te vergemakkelijken, is voorzien dat het opmetingsplan op basis waarvan de overdracht geschiedt, wordt geleverd door de bevoegde ministeriële dienst.
7. Ongeacht het tijdstip van inlijving in het openbaar gemeentelijk domein wordt in de bestekken opgelegd aan de aannemer dat hij belast is met het normale onderhoud tot aan de datum van de definitieve oplevering van de werken (voor beplantingswerken in de regel 2 jaar na de voorlopige oplevering).

Ik ben van mening dat de gevraagde waarborgen voor de gemeente aldus in voldoende mate voorhanden zijn. Indien tussen alle betrokken partijen een minimum aan goede wil aan de dag wordt gelegd, zullen de problemen waar het geachte lid in haar vraag naar verwijst, in de toekomst nog minder voorkomen dan nu het geval is.

Vraag nr. 46
van 19 december 1990
van de heer M. DESUTTER

Rechttrekking dodenbocht Wijnendale — Bouwvergunning

Reeds acht jaar wordt aangedrongen om de dodenbocht te Wijnendale recht te trekken. Sedert jaren bestaan er volledig uitgewerkte plannen, opgemaakt door de Dienst Bruggen en Wegen van het Ministerie van Openbare Werken.

Graag vernam ik van de geachte Minister om welke objectieve redenen hij de bouwvergunning nog niet heeft uitgereikt.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

De oorspronkelijke bouwaanvraag van het Bestuur der Wegen, ingediend op 19 augustus 1985, die een volledig nieuw tracé van weg voorzag in plaats van de bestaande bocht, werd op 23 september 1986 om redenen van goede ruimtelijke ordening geweigerd.

Op 10 april 1990 betuigde ik mijn akkoord met een voorstel van lokale bochtverbetering, gedaan door mijn administratie na bespreking met het Bestuur der Wegen en het stadsbestuur van Torhout.

Op 10 mei 1990 heeft de Provinciale Directie van het Bestuur van de Ruimtelijke Ordening dit voorstel ter kennis gebracht van het Bestuur der Wegen en van het stadsbestuur met het verzoek een nieuwe bouwaanvraag in te dienen. Tot op heden is er door het Bestuur der Wegen geen nieuwe bouwaanvraag ingediend bij het Bestuur van de Ruimtelijke Ordening.

Vraag nr. 47
van 20 december 1990
van de heer F. VERMEIREN

Belgische militairen in de Duitse Bondsrepubliek (BSD)
— Probleem huurwoning in België

De Belgische militairen gestationeerd in de Duitse Bondsrepubliek (BSD) maken zich zorgen over de aangekondigde terugkeer van het grootste gedeelte van de eenheden naar België. Meer bepaald is dit het geval voor degenen, die in de Bondsrepubliek een woning huren en in België niet beschikken over een woning. Het blijkt inderdaad dat deze beroepsmilitairen bij hun verzoek om inschrijving op een wachtlijst voor een woning van de Landmaatschappij in sommige gemeenten zonder meer worden afgewezen. Dit is echter niet overal het geval en soms wordt zelfs voorrang gegeven

aan de thans nog in de Bondsrepubliek gestationeerde militairen.

In dit verband vernam ik daarom graag van de geachte Minister :

1. of de weigering om een Belgische beroepsmilitair in te schrijven op een wachtlijst berust op enige reglementering of wetgeving ;
2. of met het oog op de terugkeer van de gezinnen van Belgische militairen naar België niet in prioritaire behandeling wordt voorzien.

Antwoord

Vooraleer in te gaan op de inhoud van de vragen van het geachte lid wens ik te verduidelijken dat de bevoegdheden inzake huisvesting van de vroegere Nationale Maatschappij voor de Huisvesting (NMH) en Nationale Landmaatschappij (NLM), wat het Vlaamse Gewest betreft, met ingang van 1 januari 1990 integraal zijn overgedragen aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) .

Wat de verhuur van sociale woningen betreft kan ik slechts verwijzen naar het besluit van de Vlaamse Executieve van 28 november 1990 tot reglementering van het sociale huurstelsel met toepassing van artikel 80ter van de huisvestingscode.

Uit de bepalingen van dit besluit kan, voor wat de specifieke vragen van het geachte lid betreft, het volgende worden afgeleid.

1. De weigering om een Belgische beroepsmilitair, momenteel nog verblijvend in de BSD, in te schrijven in het register der kandidaat-huurders is in strijd met de voormelde reglementering. Artikel 4 bepaalt immers dat ieder natuurlijk persoon zich kan laten inschrijven.
2. Een prioritaire behandeling voor de naar België teruggekeerde gezinnen van Belgische militairen uit de BSD is niet zomaar mogelijk op grond van artikel 5. De toewijzing geschiedt immers volgens chronologische inschrijving in het register (rekening houdend met een rationele bezetting op basis van de gezinssamenstelling) , waarbij enkel voorrang wordt gegeven aan achtereenvolgens :
 - de kandidaat die in dezelfde gemeente hetzij een ongezonde woning ontruimt die hij reeds betrok op de datum van de onbewoonbaarverklaring of ongezonderkenning, hetzij een woning ontruimt die hij betrok op de datum waarop deze het voorwerp is van een onteigeningsbesluit of van een bevel tot sloping ;
 - de kandidaat die ten minste één jaar in het werkgebied van de vennootschap woont en verblijft of er ten minste één jaar verbleven heeft in de periode van vijf jaar voor de toewijzing.

Uit wat voorafgaat volgt dat een beroepsmilitair die voldoet aan de toelatingsvoorwaarden geen aanspraak kan maken op een prioritaire toewijzing. Op basis van artikel 6, § 1 behoort een afwijking van de toewijzingsregels eventueel tot de mogelijkheden. Dit kan echter alleen gebeuren in individuele

gevallen en op grond van bijzondere omstandigheden van sociale aard. Hierbij moet bovendien rekening worden gehouden met het feit dat deze mogelijkheid tot afwijking inzonderheid werd ingeschreven met het oog op de huisvesting van gehandicapten en daklozen. Een toepassing op de gezinnen van teruggekeerde BSD-militairen ligt dan ook niet zomaar voor de hand en dient nog verder onderzocht.

J. LENSSENS

GEMEENSCHAPSMINISTER VAN WELZIJN
EN GEZIN

Vraag nr. 10 van 17 december 1990 van de heer J. DEVOLDER

Beschutte werkplaatsen — Stand van zaken

In een artikel verschenen in De Standaard van 29 oktober 1990 verklaarde de Voorzitter van de Vlaamse Federatie van Beschutte Werkplaatsen dat 25 jaar werking beschutte arbeid in Vlaanderen heeft geleid tot het ontstaan van een net van werkplaatsen, waarbij elke gehandicapte in een straal van maximum 20 kilometer een beschutte werkplaats vindt.

Graag zou ik van de geachte Minister het volgende vernemen,

1. Welke zijn de vestigingsplaatsen van de verschillende beschutte werkplaatsen verdeeld over het Vlaamse land ?
2. Hoeveel werknemers zijn actief per beschutte werkplaats ?
3. Wat is de verhouding tussen het aantal gehandicapte en het aantal niet-gehandicapte werknemers in elk van deze beschutte werkplaatsen ?
4. Zijn er nieuwe vooruitzichten voor de beschutte werkplaatsen in het kader van Europa 1992 ?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat gelet op de omvang van de verstrekte informatie deze rechtstreeks aan het geachte lid wordt overgezonden.

R. DE WULF

GEMEENSCHAPSMINISTER VAN
TEWERKSTELLING

Vraag nr. 6 van 4 januari 1991 van de heer R. VAN HOOLAND

GECO's — Aantal, statuut, financiering en toekomst

Ik zou het zeer op prijs stellen van de geachte Minister te mogen vernemen :

1. het aantal GECO's in respectievelijk de Vlaamse overheidssector, de autonome instellingen, lokale besturen (steden en gemeenten, OCMW's, gemeentelijke VZW's), provinciale besturen en diensten, intercommunales, liefst per instelling, gemeente enzovoort ;
2. het regime in 1991, naar aantal, statuut en financiering ;
3. wat de toekomst van de GECO's op langere termijn is onder andere ingevolge de wet van 20 februari 1990 op het eenheidsstatuut.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt

Antwoord

Als antwoord op het eerste punt van zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat gezien de aard en de omvang van de gewenste statistische informatie, de inlichtingen zullen worden verstrekt zodra het monitoringssysteem is opgestart met name in de loop van het tweede trimester 1991.

Wat het tweede punt van zijn vraag betreft kan ik mededelen dat er thans geen wijzigingen aan de GECOWetgeving in het veralgemeend stelsel in voorbereiding zijn. Wel zal het besluit van 14 februari 1990 met betrekking tot de lokale besturen worden opgeheven en vervangen door een nieuw besluit.

Wat het laatste punt van zijn vraag betreft, verwijs ik het geachte lid naar het antwoord van de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt.

T. KELCHTERMANS

GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEFMILIEU,
NATUURBEHOUD EN LANDINRICHTING

Vraag nr. 50 van 12 december 1990 van de heer E. VAN VAERENBERGH

Polders en Wateringen — Efficiënt beheerssysteem

Volgens de Vereniging van Vlaamse Polders en Wateringen beheren de Polders en de Wateringen 25 ten honderd van het wateroppervlak in Vlaanderen. De rest van het beheer is in handen van een 5-tal andere organen.

De vereniging stelt dat zij 1000 lokale waterbeheerders kan inzetten tegen de prijs van slechts 10 overheidsambtenaren.

Meent de Minister niet dat het systeem van Polders en Wateringen zijn deugdelijkheid heeft bewezen om op goedkope en efficiënte wijze de Vlaamse wateren te beheren ?

Dient er niet naar te worden gestreefd wateringen en polders op te zetten in geheel Vlaanderen ?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mee te delen dat ik de mening ben toegedaan dat de Polders en de Wateringen binnen de hun toegewezen bevoegdheden, inderdaad zeer verdienstelijke kwantiteitsbeheerders voor de waterhuishouding zijn.

De huidige wetgeving op de Polders en de Wateringen belet weliswaar niet dat ook in die gebieden waar momenteel nog geen Polder of Watering actief is, dergelijke besturen worden opgericht.

Aangezien naar hun oorsprong en naar de geest van de wetgeving, de Polders en de Wateringen voornamelijk als kwantiteitsbeheerders optreden, ben ik van mening dat de betrokken wetgeving dient te worden geactualiseerd vooraleer over het volledige Gewest dergelijke besturen worden ingesteld met een aangepast takenpakket.

De afzonderlijke Dienst Polders en Wateringen binnen de Vlaamse administratie, zoals voorzien in de beslissing van de Vlaamse Executieve van 31 juli 1990 betreffende de herstructurering van deze administratie, heeft onder meer tot doel de vermelde actualisering nieuwe impulsen te geven om binnen een redelijke termijn tot een verantwoord en haalbaar ontwerp van decreet te komen.

Wat de door het geachte lid geciteerde bewering van de Vereniging van Vlaamse Polders en Wateringen (VVPW) betreft als zou deze laatste 1000 lokale waterbeheerders kunnen inzetten tegen de prijs van 10 overheidsambtenaren, wens ik op te merken dat de VVPW met de lokale waterbeheerders zeer waarschijnlijk de bestuursleden van de Polders en de Wateringen bedoelt maar dat deze bestuursleden ongetwijfeld zullen moeten worden bijgestaan door ambtenaren die de beslissingen voorbereidend en uitvoeren. Bij ontstentenis van eigen ambtenaren zijn de Polders en Wateringen trouwens genoodzaakt beroep te doen op de medewerking van ambtenaren van andere bestuursniveaus en vooral op de inzet van studie bureaus en externe experts.

P. DEWAELE

GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR

**Vraag nr. 52
van 10 december 1990
van de heer M. DESUTTER**

Hotelclassificatie — Stand van zaken

De voor de Benelux gemeenschappelijke hotelclassificatie is in Nederland voltooid door het van kracht worden van een horecaverordening.

Volgens het verslag van de Beneluxraad van 23 april 1990 blijft België ook op dit belangrijk toeristisch actiepunt achter.

Graag vernam ik wat de toestand ter zake is in Vlaanderen, Brussel en Wallonië en welke stappen de geachte Minister heeft gezet of meent te moeten zetten om in

ons land tot eenzelfde classificatie over te gaan en wanneer die mag worden verwacht.

Antwoord

De Gemeenschapsminister van Cultuur kan enkel voor de Vlaamse Gemeenschap maatregelen nemen om te voldoen aan de voor de Benelux gemeenschappelijke hotelclassificatie.

Aan de aanbeveling van het Comité van Ministers van de Benelux Economische Unie werd gevolg gegeven bij besluit van de Vlaamse Executieve van 29 juli 1987, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 27 mei 1988. De vergunningen die aan de logiesverstrekkende bedrijven op basis van het decreet van 20 maart 1984 werden toegekend, bevatten dus een classificatie, conform de Benelux-normen.

D. COENS

GEMEENSCHAPS MINISTER VAN ONDERWIJS

**Vraag nr. 52
van 3 december 1990
van de heer A. LARIDON**

Leerlingenvervoer voor het buitengewoon onderwijs — Besparing

Ik stel vast dat in de begroting 1991 een besparing is doorgevoerd op het leerlingenvervoer voor het buitengewoon onderwijs.

Mag ik van de geachte Minister vernemen waar hij denkt te zullen besparen ?

Kan — gelet op de leerlingenevolutie — het reglement voor dit specifiek leerlingenvervoer niet worden versoepeld, wetend dat de dichtstbijzijnde school voor buitengewoon onderwijs niet steeds aansluit bij de bestaande behoeften ?

Meent de Minister niet dat er heel wat humane en sociale aspecten zijn die een versoepeling van het systeem rechtvaardigen ?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag deel ik het geachte lid mee dat de door hem vastgestelde besparing in de begroting 1991 enerzijds het gevolg is van de reorganisaties in september 1989 en anderzijds, evenwel in mindere mate, van de besparingsmaatregelen die op 1 september 1990 zijn ingegaan.

Tevens moet worden opgemerkt dat enkele kernen buitengewoon onderwijs worden omgevormd tot zones wat een wijziging in de begrotingsartikelen als gevolg heeft.

Ik kan het geachte lid verzekeren dat er zeer zeker met de humanitaire en sociale aspecten van het buitengewoon onderwijs rekening wordt gehouden en zelfs in die mate dat onder meer nieuwe ophaaldiensten worden gesubsidieerd.

Vraag nr. 53
van 3 december 1990
van de heer A. LARIDON

Personeel Gebouwenfonds voor de Rijksscholen — Pensioenproblematiek

Een 500-tal personeelsleden van het vroegere Gebouwenfonds voor de Rijksscholen maken sedert 1 juli 1990 deel uit van de parastatalen. Voor 1991 werd de kwestie van de pensioenbijdragen geregeld.

Mag ik van de geachte Minister vernemen hoe hij deze problematiek voor de periode juli tot en met december 1990 denkt op te lossen ?

Antwoord

Het bijzonder decreet van 19 december 1988 betreffende de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs machtigt in artikel 58, § 2 de ARGO om voor het personeel van zijn administratieve diensten, deel te nemen aan de pensioenregeling ingesteld bij de wet van 28 april 1958 betreffende het pensioen van het personeel van zekere organismen van openbaar nut alsmede van hun rechthebbenden.

De Centrale Raad van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs besliste op 6 juli 1989 dat het personeel van de administratieve diensten van de ARGO vanaf 12 april 1989 — datum van benoeming van de eerste ambtenaren van de administratieve diensten van de ARGO — deelneemt aan de pensioenregeling ingesteld bij de wet van 28 april 1958.

Een koninklijk besluit zal worden getroffen waarbij het personeel van de administratieve diensten van de ARGO wordt onderworpen aan de wettelijke regeling vervat in de wet van 28 april 1958.

Voornoemde pensioenregeling is eveneens toepasselijk op de personeelsleden die van het toenmalig Gebouwenfonds voor de Rijksscholen naar de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs op 1 juli 1990 zijn overgeheveld.

Vraag nr. 56
van 5 december 1990
van de heer A. LARIDON

Gebouwen van het officieel gesubsidieerd onderwijs — Trekkingsrechten op het Investeringsfonds

Voor de financiering van de gebouwen van het officieel gesubsidieerd onderwijs werd de Dienst van Infrastructuurwerken voor het Gesubsidieerd Onderwijs (DIGO) opgericht.

In het lentedecreet werd er — naast onvoldoende financieringskredieten — ook de mogelijkheid gecreëerd tot trekkingsrechten op het Investeringsfonds.

Mag ik van de geachte Minister vernemen in welke bedragen er voor de vijf volgende jaren zal worden voorzien in dit Investeringsfonds teneinde deze trekkingsrechten uitvoerbaar te maken ?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag deel ik het geachte lid mede

dat het dossier met betrekking tot het Investeringsfonds behoort tot de bevoegdheid van mijn geachte collega Luc Van den Bossche, de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt.

Vraag nr. 60
van 6 december 1990
van de heer M. GESQUIERE

Reaffectatie — Ongelijkheid gemeenschaps- en gesubsidieerd onderwijs

De reaffectatie van boventallige personeelsleden wordt in gemeenschapsonderwijs en het gesubsidieerd onderwijs niet op een zelfde wijze geregeld.

In het gemeenschapsonderwijs hebben de tijdelijken met 2.100 dagen anciënniteit voorrang op de gereffecteerden.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister van Onderwijs :

1. of de bovenvermelde anciënniteit in beide netten een dienstanciënniteit dan wel een ambtsanciënniteit betreft ;
2. of hij maatregelen neemt om deze ongelijkheid tussen de netten op te heffen en zo ja, welke maatregelen en wanneer.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende antwoord verstrekken.

Voor het bepalen van het aantal dagen dat vereist is, opdat de personeelsleden zouden immuun zijn tegen reaffectatie of wedertewerkstelling geldt zowel in het gemeenschapsonderwijs als in het gesubsidieerd onderwijs de dienstanciënniteit.

Wat betreft de maatregelen die zullen worden genomen om een eenvormige reglementering vast te stellen voor alle netten, verwijs ik naar het antwoord dat werd gegeven op de vraag nummer 39 van de heer Laridon van 23 november 1990.

Vraag nr. 66
van 14 december 1990
van mevrouw M. VOGELS

Opvoedersopleiding A 1 (VLOD) — Verlenging van drie naar vier jaar

In de school van de Vlaamse Leergangen voor Opvoeders in Dienstverband (VLOD) heerst momenteel de grootste onduidelijkheid. In navolging van het (dwingend) advies van de Hoge Raad voor Sociaal Hoger Onderwijs met betrekking tot de studieduur aan de opvoedersopleiding A 1 in VLOD-verband schakelden een aantal inrichtende machten deze opleiding over van 3- naar 4 jarige cyclus.

De inrichtende machten van de VLOD-opleidingen te Kortrijk, Antwerpen en Gent vroegen en verkregen de toelating van de Minister van Onderwijs.

De school te Tongeren paste haar opleiding niet aan

en reikt A 1 diploma's uit na 3 jaar studie. De oorspronkelijke gevraagde verlenging door Hasselt werd omwille van concurrentiële overwegingen eveneens ingetrokken.

Uit één en ander volgt dat studenten-opvoeder A 1 die gelijktijdig hun studies aanvatten als zij die in Limburg studeerden 1 jaar langer moeten onderwijs volgen.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen ?

1. Hoe is het mogelijk dat de VLOD-opleiding A 1 in Hasselt en Tongeren 3 jaar duurt terwijl die in Gent, Antwerpen en Kortrijk 4 jaar ?
2. Wat denkt de geachte Minister te ondernemen om deze discriminatie weg te werken ?
3. Wordt er in enige rechtzetting voorzien ten opzichte van de studenten in Antwerpen, Kortrijk en Gent die in tegenstelling tot hun collega's in Tongeren en Hasselt 1 jaar meer moeten investeren voor het behalen van het diploma ?

Antwoord

Met de opvoedersopleiding bedoelt het geachte lid zonder de minste twijfel de opleiding die men verstrekt in de afdeling orthopedagogie van het sociaal hoger onderwijs van het korte type.

Hierbij moet ik onmiddellijk doen opmerken dat deze opleiding zowel in het volledig leerplan als in sociale promotie bestaat. De Hoge Raad voor het Sociaal Hoger Onderwijs heeft destijds op het probleem gewezen dat het civiel effect van de beide diploma's (volledig leerplan en sociale promotie) in de feiten vaak hetzelfde is terwijl het opleidingsvolume sterk verschillend is. Het voorstel van de Hoge Raad is nochtans nooit omgezet in concrete beleidsbeslissingen omdat men het toen aangewezen achtte het probleem in zijn totaliteit voor heel het hoger onderwijs aan te pakken. Dit zou bovendien moeten kaderen in de totale reorganisatie van het onderwijs voor sociale promotie, waarvoor een decretale basis nodig is.

Sommige instellingen hebben het akkoord van de Hoge Raad voor het Sociaal Hoger Onderwijs — zonder dat hierover een ministeriële beslissing bestond — toch in daden willen omzetten en hebben daartoe op eigen initiatief een vraag tot herstructurering ingediend. Ze wensten over te stappen van drie naar vier jaar en meteen ook het opleidingsprogramma aan te passen. Ze kregen hiertoe de toelating na een gunstig advies van de Vaste Raad voor het Hoger Onderwijs.

De Rijksleergangen te Tongeren hebben deze procedure niet gevolgd. Ongeacht het feit dat deze instelling hiermee de facto de consensus in de schoot van de Hoge Raad voor het Sociaal Hoger Onderwijs verbrak, had zij toch het volste recht om bij de bestaande toestand te blijven.

Vermits de vrije instelling te Hasselt wel overstapte naar de vierjarige structuur, ontstond er lokaal een mogelijk probleem van ongezonde concurrentie. De instelling te Hasselt heeft dit willen vermijden en het verzoek geuit om terug te keren naar de driejarige structuur, hetgeen is toegestaan.

Vraag nr. 67 van 14 december 1990 van mevrouw M. VOGELS

Leerkrachten — Detachering naar de culturele sector

In antwoord op mijn vraag nummer 20 van 6 november 1990, (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1990-1991, Nr. 4 van 10 december 1990, bladzijde 149) over de eventuele detachering van leerkrachten naar de culturele sector andere dan de jeugdsector, stelt de Minister :

„In antwoord op haar vraag, wil ik het geachte lid er op wijzen dat alle terbeschikkingstelling wegens bijzondere opdracht die hetzij in het gemeenschapsonderwijs, hetzij in het gesubsidieerd onderwijs worden toegekend een opdracht betreffen die rechtstreeks verband houdt met onderwijs. In deze gevallen behouden de personeelsleden hun wachtwedde (toelage). In enkele andere gevallen die niet rechtstreeks het onderwijs aanbelangen wordt ofwel geen wachtwedde (toelage) verleend of wordt de wachtwedde (toelage) van de instelling waar de opdracht wordt uitgevoerd teruggevoerd”.

Vermits dit geen rechtstreeks antwoord betekent op de gestelde vraag verzoek ik de geachte Minister te antwoorden op de volgende vragen.

1. Hoeveel leerkrachten zijn momenteel gedetacheerd naar de culturele sector andere dan de jeugdsector ?
2. In welke instellingen zijn zij tewerkgesteld en voor welke termijn ?
3. In welke gevallen betreft het detachering met wachtgeld ?

Antwoord

Naar aanleiding van haar vraag deel ik het geachte lid mee dat 17 personeelsleden ter beschikking zijn gesteld van culturele instellingen andere dan de jeugdsector.

Al deze personeelsleden maken deel uit van het gemeenschapsonderwijs.

De culturele instellingen met vermelding van de termijn van detachering alsmede met vermelding van de detachering met of zonder wachtgeld zijn onderverdeeld als volgt :

Secretariaat Muziekbeleving	: 1 personeelslid vanaf 1 juli 1989 met wachtgeld ;
Europese Vereniging ter Bevordering van de Poëzie	: 1 personeelslid vanaf 1 januari 1990 met wachtgeld ;
Europees Centrum voor Opera en Vocale Kunst	: 1 personeelslid tot 30 juni 1991 met wachtgeld ;
Koninklijke Bibliotheek van België	: 3 personeelsleden tot 31 december 1992 met wachtgeld ;
Koninklijke Musea voor Schone Kunsten van België	: 2 personeelsleden tot 31 augustus 1992 met wachtgeld ;
Koninklijk Vlaams Muziekconservatorium Antwerpen	: 1 personeelslid tot 31 augustus 1992 met wachtgeld ;

Nederlandse Taalunie in Oprichting	: 1 personeelslid tot 1 februari 1997 met wachtgeld ;
UNESCO	: 1 personeelslid vanaf 1 januari 1985 met wachtgeld ;
Koning Boudewijn Stichting	: 1 personeelslid tot 30 juni 1991 met wachtgeld ;
BRT	: 1 personeelslid tot 15 januari 1992 met wachtgeld van 1BFR;
Koninklijk Ballet van Vlaanderen	: 2 personeelsleden tot 31 december 1991 zonder wachtgeld ;
Koninklijk Meteorologisch Instituut van België	: 1 personeelslid tot 31 augustus 1992 met wachtgeld ;
Stichting Biermans-Lapotre-Parijs	: 1 personeelslid tot 31 december 1991 met wachtgeld.

Vraag nr. 69
van 14 december 1990
van mevrouw M.P. KESTELIJN-SIERENS

Titel doctor in de geneeskunde — Invloed op het recht de geneeskunde uit te oefenen

Luidens kranteberichten zou men volgens het voorontwerp van decreet op het universitair onderwijs na 7 jaar studie de graad arts behalen, terwijl de titel doctor in de geneeskunde slechts zou worden toegekend na het voorleggen van een proefschrift.

Volgens artikel 2 van het koninklijk besluit nummer 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst mag niemand de geneeskunde uitoefenen die niet het wettelijk diploma bezit van doctor in de genees-, heel- en verloskunde. De wetgeving op de uitoefening van de geneeskunst is een nationale materie.

Zou volgens het voorontwerp van universitair decreet een arts de geneeskunde mogen uitoefenen, of mag dit slechts na het voorleggen van het proefschrift ?

Antwoord

Hierbij kan ik het geachte lid berichten dat in het concept-voorontwerp van decreet betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap de academische graad van doctor in de genees-, heel- en verloskunde wordt vervangen door de academische graad van arts.

De benaming arts is in lijn met de in Nederland en Duitsland gebruikte titulatuur (artsexamen — Approbation als Arzt). Aldus zal de academische graad van doctor alleen nog worden verleend aan diegenen die zijn gepromoveerd na de openbare verdediging van een doctoraatsproefschrift. Bezien vanuit het Europees perspectief is België het enige land, het Italiaanse *dot-tore* buiten beschouwing latend, dat een doctorstitel verleent zonder proefschrift.

Wat de professionele uitkomst betreft, is in het concept-voorontwerp van decreet uitdrukkelijk voorgescreven dat de opleiding tot arts moet voldoen aan de vereisten neergelegd in de Europese richtlijn van 16 juni 1975, 75/363/EEG, inzake de coördinatie van de wettelijke, reglementaire en administratieve beschikkingen betreffende de activiteiten van arts.

Diegenen die een diploma van arts zullen behalen, zullen onder dezelfde voorwaarden als de bezitters van een diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde de geneeskunde mogen uitoefenen. Inhoudelijk bezien zijn het dezelfde opleidingen.

Het is evident dat de Vlaamse Executieve met de nationale overheid inzake een wijziging van het koninklijk besluit nummer 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst en inzake een wijziging van de betreffende Europese richtlijnen dient te overleggen.

L. VAN DEN BOSSCHE

GEMEENSCHAPSMINISTER VAN
 BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN EN
 OPENBAAR AMBT

Vraag nr. 10
van 11 december 1990
van de heer H. VAN DIENDEREN

Vragen burgers — Antwoordplicht overheden

Naar verluidt laten sommige gouverneurs, burgemeesters en schepenen vragen van burgers en zelfs van mandatarissen onbeantwoord.

Kan de geachte Minister mij zeggen in hoeverre een gouverneur, een bestendige deputatie, een burgemeester of een college van burgemeester en schepenen, verplicht is ten gronde te antwoorden op vragen van burgers en mandatarissen ?

Antwoord

Voor het antwoord op zijn vraag wil ik het geachte lid graag verwijzen naar mijn antwoord op zijn vraag nummer 55 van 7 maart 1990 met betrekking tot een overeenkomstige aangelegenheid (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1989-1990, Nr. 12 van 23 april 1990, bladzijde 592).

De daarin gereleveerde principes blijven uiteraard onverkort van toepassing op de onderscheiden bestuursniveaus.

Indien het geachte lid met zijn vraag echter een bepaald concreet geval beoogt waarin blijkt wordt gegeven van volgehouden weigering in hoofde van een bestuur om een antwoord te verstrekken aan burgers of mandatarissen, kan hij dit steeds aan mijn ambt signaleren.

Ik zal alsdan de zaak onderzoeken en zo nodig de gepaste maatregelen nemen.

Vraag nr. 11
van 11 december 1990
van de heer R. VAN HOOLAND

Gemeentefonds — Verdeling

Ik zou het zeer op prijs stellen van de geachte Minister te mogen vernemen :

1. de verdeling van het Gemeentefonds per inwoner voor Vlaanderen, Wallonië en Brussel in 1982 en 1989 ;
2. voor dezelfde jaren, per categorie, de verdeling (in procenten) naar de grote steden, de regionale steden, de andere steden en gemeenten, in Vlaanderen, Wallonië en Brussel ?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat ik de gevraagde informatie enkel maar kan verstrekken voor het Vlaamse Gewest.

Het gedeelte van de dotatie van het Gemeentefonds voor 1982, dat aan de gemeenten van het Vlaamse Gewest toekwam (dit is na de voorafname van 5 procent ten behoeve van het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn), bedroeg 30.413.039.073 frank. Het aantal inwoners van het Vlaamse Gewest op 1 januari 1982 is door het Nationaal Instituut voor de Statistiek (NIS) vastgesteld op 5.641.579 personen. In Vlaanderen werd, uit hoofde van het Gemeentefonds voor 1982 bijgevolg 5.390,87 frank per inwoner toegekend.

Voor 1989 waren de voormelde gegevens respectievelijk 32.396.615.000 frank en 5.722.344 inwoners, wat resulteert in een bedrag van 5.661,42 frank per inwoner.

Aangaande het tweede deel van de vraag van het geachte lid merk ik op dat, om een goede vergelijking tussen beide jaren te kunnen maken, er rekening dient te worden gehouden met twee zaken :

- op 1 januari 1983 trad de fusie van groot-Antwerpen in ;
- vanaf 1983 is er een andere omslagregeling in voege.

Inderdaad, het gedeelte van het Gemeentefonds dat aan de gemeenten van het Vlaamse Gewest toevalt werd in 1982 verdeeld volgens de omslagregelen, vervat in het koninklijk besluit van 28 januari 1977 (Belgisch Staatsblad van 1 maart 1977, bladzijde 2459-2462). Dat besluit bepaalt dat, na de voorafname van 5 procent ten behoeve van het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn, het resterend bedrag als volgt wordt verdeeld :

- gemeenten met meer dan 150.000 inwoners : 38 ten honderd ;
- gemeenten met 50.000 tot 150.000 inwoners : 17 ten honderd ;
- gemeenten met minder dan 50.000 inwoners : 45 ten honderd.

Van het gedeelte, dat bestemd is voor gemeenten met minder dan 150.000 inwoners (dit is alle gemeenten behalve Antwerpen en Gent) werd 4 procent voorafgenomen om een Hulpfonds te stijven. Dat Fonds strekte ertoe :

- 1° hulp te bieden aan gemeenten met een financieel bezwaarde toestand (artikel 10 van voormeld besluit van 28 januari 1977) en
- 2° een bijkomend aandeel uit te keren aan gemeenten waarvan het berekend aandeel kleiner was dan het gewaarborgd aandeel.

Ingevolge de fusie van Antwerpen vanaf 1983 was de bovenstaande omslagregeling echter niet meer houdbaar. Inderdaad, de stad Antwerpen werd samengevoegd met 7 andere gemeenten die voorheen tot de klasse met minder dan 150.000 inwoners behoorden.

Het globale aandeel in de dotatie van die twee categorieën zou dan ook moeten dalen, terwijl het aandeel van de gemeenten met meer dan 150.000 inwoners zou moeten stijgen. De Vlaamse Executieve heeft bijgevolg een nieuwe omslagregeling vastgesteld (besluit van de Vlaamse Executieve van 19 januari 1983). Daarin werd de dotatie van het Gemeentefonds dat aan de gemeenten van het Vlaamse Gewest toekomt (na de voorafname van 5 procent ten behoeve van het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn) als volgt verdeeld :

- gemeenten met meer dan 150.000 inwoners : 43,35 ten honderd ;
- gemeenten met 50.000 tot 150.000 inwoners : 15,55 ten honderd ;
- gemeenten met minder dan 50.000 inwoners : 41,10 ten honderd.

Deze percentages zijn een afspiegeling van de globale aandelen die uit hoofde van het Gemeentefonds voor 1982 aan de drie categorieën van gemeenten zouden zijn toegekend, indien de fusie van Antwerpen reeds in 1982 was doorgevoerd.

De procentuele verdeling tussen de 3 categorieën bleef dus eigenlijk ongewijzigd. Deze percentages werden voor de verdeling van het Gemeentefonds voor 1989 nog altijd toegepast.

Vraag nr. 12
van 12 december 1990
van de heer L. VANHORENBEEK

Bouw- of verkavelingsaanvragen — Bestemming fiscale zegels

Wanneer een burger beroep aantekent bij de bestendige deputatie van zijn provincie tegen de weigering van een bouw- of verkavelingsvergunning, wordt hij onmiddellijk verzocht de nodige fiscale zegels te bezorgen, die dienen geplakt op de beslissing van de bestendige deputatie.

De bestendige deputaties van de meeste provincies nemen evenwel nooit een beslissing binnen de wettelijk vastgestelde termijn.

Bij uitblijven van een beslissing kan een particulier vragen dat zijn beroep zou worden behandeld door de Gemeenschapsminister voor Ruimtelijke Ordening en Huiving.

Mag ik van de geachte Minister vernemen wat er gebeurt met deze fiscale zegels ? Waarom worden deze niet terugbezorgd aan de belanghebbenden ?

Antwoord

De vraag van het geachte lid heeft betrekking op het gebruik van fiscale zegels bij een beroep tegen de weigering van een bouw- of verkavelingsvergunning. Aangezien deze materie wordt geregeld door het Wetboek der zegelrechten, verwijs ik het geachte lid naar de Minister van Financiën, die voor deze aangelegenheid bevoegd is.

Vraag nr. 13 van 13 december 1990 van de heer A. DENYS

Integratie personeelsleden in het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap — Gevolgen

Het op 7 december 1990 gestemde decreet betreffende het bestuurlijk beleid vermeldt meer dan eens dat sommige personeelsleden in het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap worden geïntegreerd.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord gekregen op volgende vragen.

1. Wat betekent „geïntegreerd” precies en wat zijn de statutaire gevolgen ?
2. Houdt dit onder meer in dat de belanghebbende personeelsleden onmiddellijk in aanmerking komen voor bevordering in genoemd Ministerie ?

Antwoord

1. De integratie van sommige personeelsleden in het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap houdt in dat de betrokkenen op een volledige en volwaardige wijze deel zullen uitmaken van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en dat zij aldaar al hun statutaire rechten zullen kunnen doen gelden. Met andere woorden tussen de nieuw-geïntegreerde personeelsleden en de andere personeelsleden bestaat er geen onderscheid.
2. Dit houdt bijgevolg eveneens in dat de belanghebbende personeelsleden hun statutaire rechten inzake bevordering onmiddellijk kunnen doen gelden in genoemd Ministerie.

Vraag nr. 14 van 13 december 1990 van de heer A. DENYS

Overdracht personeelsleden van het Rijksfonds voor de Schoolgebouwen — Gevolgen

Sinds 1 juli 1990 zijn verscheidene personeelsleden

overgedragen naar de Vlaamse Executieve. Dat inzonderheid de ambtenaren van het Rijksfonds voor de Schoolgebouwen (GFRS) volwaardig personeelslid zijn van de Vlaamse Gemeenschap, ter uitvoering van het ARGO-decreet (de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs), is bevestigd door een advies van de Raad van State. Binnen de bestaande personeelsformatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap zijn betrekkingen vacant.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord gekregen op volgende vragen.

1. Wat belet dat de overgedragen personeelsleden in een met hun graad overeenstemmende betrekking in deze vacatures worden aangewezen ?
2. Hoe kan dan nog de toekenning van de toelage voor de uitoefening van de hogere ambten in dergelijke vacante betrekkingen worden verantwoord ?

Antwoord

De personeelsleden die op 1 augustus 1989 werden overgedragen van het nationale Gebouwenfonds voor de Rijksscholen naar de Vlaamse Gemeenschap, zijn sedert deze datum volwaardig personeelslid van de Vlaamse Gemeenschap, maar niet van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Met het oog op hun overdracht van nationaal naar de Vlaamse Gemeenschap, heeft de Executieve een ontvangstpersoneelsformatie voorzien. De bedoelde personeelsleden bekleden een betrekking binnen deze ontvangstpersoneelsformatie. Op 1 juli 1990 werden, vanuit deze ontvangstpersoneelsformatie 335 personeelsleden overgedragen naar de administratieve diensten van de ARGO. De overige personeelsleden afkomstig van het GFRS bleven een betrekking bekleden op de ontvangstpersoneelsformatie.

Aangezien de opdrachten inzake schoolgebouwen vanaf 1 juli 1990 worden waargenomen door de personeelsleden van de administratieve diensten van de ARGO, dienden deze overblijvende personeelsleden afkomstig van het GFRS met nieuwe taken te worden belast.

Daar er geen interpenetratie bestaat tussen de vermelde ontvangstpersoneelsformatie en de personeelsformatie van het (oude) Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, konden de bedoelde personeelsleden niet worden aangewezen voor een betrekking binnen de personeelsformatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Daarom werden zij voorlopig „ter beschikking” gesteld van diensten met personeelstekort.

Thans zullen deze personeelsleden, zoals alle andere personeelsleden van de diensten van de Vlaamse Executieve, worden aangewezen voor een betrekking op de nieuwe personeelsformatie van het (nieuwe) Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Immers ter uitvoering van artikel 5 van het decreet van 12 december 1990 betreffende het bestuurlijk beleid, werd het door het geachte lid bedoelde personeel op 21 december 1990 geïntegreerd in het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Vraag nr. 15
van 13 december 1990
van de heer R. VAN HOOLAND

Rijkspersoneel provinciale gouvernementen — Overheveling naar Vlaamse Gemeenschap

Ik zou het zeer op prijs stellen van de geachte Minister te mogen vernemen :

1. hoeveel en welke personeelsleden met rijksstatuut werden of worden — en wanneer — overgeheveld van de respectieve provinciale gouvernementen naar diensten van Gewest en Gemeenschap ;
2. hoeveel en welke personeelsleden blijven of zullen voor nationale taken worden ingezet bij de provinciebesturen en -diensten ;
3. hoeveel en welke provinciale ambtenaren onze provinciale diensten en besturen tellen ;
4. welke plannen er zijn voor eventuele aanpassing van de personeelsformaties voor de taken van nationaal belang in de provinciale diensten en besturen ;
5. welke weddebarema's (vergoedingen en supplementen inbegrepen) zijn van toepassing voor de nationale, respectievelijk provinciale medewerkers bij onze Vlaamse provinciale diensten en besturen.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag moge ik het geachte lid hierbij mededelen dat bij koninklijk besluit van 28 december 1989, 362 vastbenoemde of stagedoende ambtenaren en 16 statutair tijdelijke personeelsleden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt met ingang van 1 januari 1990 werden overgeheveld naar de Vlaamse Executieve.

Deze overgeheveldde personeelsleden waren als volgt verdeeld over de onderscheiden provinciebesturen.

provinciale besturen	vastbenoemde en stagedoende personeelsleden	statutair tijdelijken	totaal
Antwerpen	86	6	92
Brabant	48	—	48
Limburg	73	5	78
Oost-Vlaanderen	69	3	72
West-Vlaanderen	86	2	88
Totaal	362	16	378

Wat de door het geachte lid onder de punten 2., 3., 4. en 5. gevraagde gegevens betreft, werden de verschillende provinciebesturen anderzijds om de nodige inlichtingen verzocht.

Ik zal niet nalaten het geachte lid van deze gegevens in kennis te stellen, zodra deze te mijner beschikking zullen zijn gesteld.

Vraag nr. 16
van 17 december 1990
van mevrouw A. DUROI-VANHELMONT

Sociale woonwijken — Subsidiëring infrastructuur

De infrastructuur in sociale woonwijken wordt door het Vlaamse Gewest via het zogenaamd Fonds-Brunfaut op basis van artikel 80 van de huisvestingscode gesubsidieerd. Achteraf moet deze infrastructuur kosteloos aan de gemeente worden overgedragen. Dit artikel is vorig jaar wel gewijzigd, maar het principe is niet veranderd. Het is bekend dat deze overdracht aan de gemeente vaak problemen met zich meebrengt.

In dit verband zou ik twee vragen willen stellen.

1. Mag een gemeente weigeren om deze infrastructuur (bijvoorbeeld wegen, voetpaden, . . .) over te nemen ?
2. Moet de gemeente deze wegen of voetpaden onderhouden en herstellen indien ze ze niet overneemt ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer L. Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de gestelde vraag een materie behelst welke behoort tot de bevoegdheid van mijn collega, Louis Waltniel, de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, aan wie het geachte lid terecht eenzelfde vraag heeft gesteld.

Ik verwijs alsdan naar het antwoord van mijn collega betreffende de toepassing van onder meer de huisvestingscode.

Vraag nr. 17
van 20 december 1990
van de heer L. PEETERS

Bijeenroeping gemeenteraad door een derde van de raadsleden — Overhandiging

In artikel 86 van de nieuwe gemeentewet staat dat een derde van de zittinghebbende raadsleden het recht heeft de gemeenteraad samen te roepen op een aangegeven dag en uur. Deze bijeenroeping moet uiteraard geschieden met inachtnaam van de in artikel 87 voorgeschreven minimum-oproepingstermijnen.

Nergens staat echter expliciet vermeld aan wie dit verzoek dient te worden overhandigd. Gewoonlijk wordt dit aan de burgemeester of de gemeentesecretaris overhandigd. In de praktijk gebeurt het echter ook dat dit verzoek wordt overhandigd aan een politieagent met dienst of zelfs thuis na de diensturen.

Kan de geachte Minister mij meedelen in hoeverre dergelijke oproep als ontvankelijk moet worden beschouwd ?

Antwoord

Artikel 86, tweede lid van de nieuwe gemeentewet be-

paalt dat het college van burgemeester en schepenen verplicht is de gemeenteraad bijeen te roepen op de aangewezen dag en het aangewezen uur, wanneer een derde van de zittinghebbende leden dit vraagt.

Nergens wordt echter bepaald op welke manier het verzoek tot bijeenroeping van de gemeenteraad door een derde van de raadsleden de burgemeester of het college dient te bereiken.

Aangezien echter het college van burgemeester en schepenen bevoegd is tot de samenstelling van de agenda van de gemeenteraad dient het verzoek, met vermelding van datum, uur en agenda en ondertekend door een derde van de raadsleden, gericht tot het college of tot de burgemeester in zijn hoedanigheid van voorzitter van dit college en is het aangewezen dit verzoek schriftelijk in te dienen. Dit zou ook mondeling kunnen gebeuren, bijvoorbeeld te gelegenheid van een voorgaande gemeenteraadszitting, waarbij het verzoek wordt opgenomen in de notulen van de vergadering, of aan de burgemeester in persoon die hiervan dan een proces-verbaal zou kunnen opstellen, waardoor het verzoek een schriftelijk karakter verkrijgt.

Het overhandigen van het verzoek aan een politieagent met dienst of zelfs thuis na de diensturen, zoals het geachte lid vooropstelt, eventueel om redenen van praktische aard, kan echter geen onontvankelijkheidsgrond daarstellen wanneer het verzoek via de persoon aan wie het wordt overhandigd vooralsnog het schepencollege of de burgemeester bereikt, zodat mits inachtnaam van de bepalingen van artikel 87 van de nieuwe gemeentewet de gemeenteraad geldig kan worden samengeroepen.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 74, 5)

R. DE WULF

GEMEENSCHAPSMINISTER VAN
TEWERKSTELLING

Vraag nr. 4
van 26 november 1990
van de heer R. VAN HOOLAND

Migranten — Tewerkstelling in overheidsdienst

Ik zou het zeer op prijs stellen van de geachte Minister te vernemen hoeveel migranten bij de overheid in Vlaanderen zijn tewerkgesteld inzonderheid in het GECO-kader of in tijdelijk en/of contractueel dienstverband met opsplitsing naar EG en niet-EG herkomst en zo mogelijk naar nationaliteit.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag verwijs ik het geachte lid voor wat betreft het aantal bij de Vlaamse overheid tewerkgestelde migranten in tijdelijk en/of contractueel dienstverband naar :

a) voor wat betreft de diensten van de Vlaamse Exe-

cutieve, de gemeenten, intercommunales en provincies, de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt ;

b) voor wat betreft de OCMW's en verenigingen van OCMW's, de Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin ;

c) voor wat betreft de instellingen van openbaar nut die afhangen van de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest, de functioneel bevoegde Minister.

Voor wat het aantal tewerkgestelden in het GECO-kader betreft, kan ik het geachte lid mededelen dat de gevraagde informatie momenteel niet kan worden ter beschikking gesteld. Ik heb evenwel de administratie opdracht gegeven een monitoringssysteem op te starten en ik voorzie dat de gevraagde inlichtingen zullen kunnen worden verstrekt in de loop van het tweede trimester 1991.

T. KELCHTERMANS

GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEFMILIEU,
NATUURBEHOUD EN LANDINRICHTING

Vraag nr. 10
van 6 november 1990
van de heer J. GEYSELS

Afvalstoffen INDAVER — Hoeveelheid en aard

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij meedelen of er zich bij de firma INDAVER (Antwerpen) afvalstoffen op de stortplaats bevinden die niet in aanmerking komen voor verbranding noch afkomstig zijn van het verbrandingsproces ?

Zo ja, vernam ik van de geachte Minister graag de aard, de hoeveelheid en de oorsprong van deze afvalstoffen.

Antwoord

Op de stortplaats van de firma NV INDAVER te Antwerpen werden volgens de meldingsgegevens verschillende afvalstoffen van anorganische aard die niet in aanmerking komen voor verbranding noch afkomstig zijn van het verbrandingsproces gestort. Het betreft hier onder meer asbesthoudende afvalstoffen, afvalstoffen die anorganische zouten bevatten, niet-metaalhoudende anorganische afvalstoffen, slibs afkomstig van de metaalindustrie enzovoort.

Daarnaast werden ook anorganische afvalstoffen afkomstig van de solidificatie-eenheid van INDAVER op de stortplaats gestort.

Gelet op het strikt vertrouwelijke van de gegevens, overeenkomstig artikel 6 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 12 augustus 1982, houdende inrichting van een databank bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM), kunnen geen nadere gegevens in verband met de aard, hoeveelheid en oorsprong van de afvalstoffen worden verstrekt.

Vraag nr. 11
van 6 november 1990
van mevrouw T. MERCKX-VAN GOEY

Fotografisch produkt — Reststoffen

Reststoffen van fotografische produkten zijn bijzonder toxisch. Vooral de laden die bij het ontwikkelen, spoelen en fixeren worden gebruikt, bevatten componenten die in het milieu of door gewone waterzuiveringsinstallaties nauwelijks kunnen worden afgebroken.

Vlaanderen telt naast de fotografische beroepssector een ruime schare aan amateur-fotografen waarvan zeer velen zelf foto's ontwikkelen en afdrucken.

Kan de geachte Minister mij meedelen waar de beroepssector met haar afvalstoffen terecht moet, op welke basis en wijze dit gereguleerd is en welke hoeveelheid reststoffen op deze wijze milieuveilig en recycleerbaar worden verwerkt? Welke normen gelden er voor de reststoffen afkomstig van de activiteiten van amateur-fotografen en op welke wijze wordt het hen mogelijk gemaakt bedoelde reststoffen aangepast te verwijderen?

Antwoord

Voor de grafische bedrijven zijn sectoriële voorwaarden vastgesteld waarbij het verboden is om inktresten en fixeerbaden te lozen en waarbij lozingsnormen zijn vastgelegd voor bepaalde toxische stoffen. Deze zijn met toepassing van het koninklijk besluit van 4 september 1985 (Belgisch Staatsblad van 26 november 1985) tot vaststelling van de sectoriële voorwaarden voor de lozing van afvalwater afkomstig van de grafische industrie in de gewone oppervlaktewateren en in de openbare riolen.

Met toepassing van artikel 21, § 1/d van het koninklijk besluit van 3 augustus 1976 houdende algemeen reglement voor het lozen van afvalwater in de gewone oppervlaktewateren, in de openbare riolen en in de kunstmatige afvoerwegen voor regenwater mogen in de lozingsvergunning bijzondere voorwaarden worden opgenomen. Het verbod op het lozen van ontwikkelaar is hierbij van toepassing omwille van de overvloedige aanwezigheid van organische en anorganische toxische pollutanten. Afvalbaden die niet mogen worden geloosd, dienen bijgevolg te worden opgehaald om vervolgens op een adequate manier te worden verwerkt. Uit de fixeerbaden kan het aanwezige zilver worden gerecupereerd. Voor het Vlaamse Gewest bedroeg dit volgens de meldingsgegevens in 1989 ongeveer 75.000 liter. Ontwikkelingsbaden kunnen niet gerecupereerd maar wel fysica-chemisch worden behandeld. In 1989 is ongeveer 52.000 liter ontwikkelaar voor het Vlaamse Gewest verwerkt door vergunde installaties.

Via de meldingsplicht bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) wordt de grafische nijverheid erop gewezen dat hun afvalbaden bij vergunde installaties worden verwerkt of dat zij zich kunnen wenden tot bedrijven die zich specialiseren in de ophaling van klein gevaarlijk afval.

Wat amateurfotografen betreft, wordt de afval, geproduceerd door particulieren, door de OVAM gelijkgesteld met huishoudelijk afval en dient deze te worden

verwijderd via het circuit van klein gevaarlijk afval (KGA).

In het ontwerp-afvalstoffenplan 1991-1995 wordt voorzien dat gevaarlijk afval in kleine hoeveelheden voor Vlaanderen selectief ingezameld dient te worden tegen eind 1991. Deze gemeentelijke acties richten zich op partijen gevaarlijk afval tot maximum 300 kilogram per jaar voor particuliere huishoudens en KMO's.

Vraag nr. 13
van 7 november 1990
van de heer J. CUYVERS

Houtspaanderafval — Brandstof voor kachels

Sommige producenten van spaanderplaten verkopen hun afval aan particulieren wetende dat die particulieren dit kopen als brandstof voor hun kachels.

Graag verneem ik het antwoord van de geachte Minister op volgende vragen.

1. Zijn de producenten van houtspaanderplaten in het kader van de nieuwe Europese richtlijn over de objectieve aansprakelijkheid van afval mee verantwoordelijk te stellen voor het verbranden van de houtspaanderafval in huiskachels?
2. Zijn de producenten van houtspaanderafval verplicht hun afval te leveren aan erkende afhalers en of verwerkers? Worden particulieren uitgesloten als erkende verwerkers?
3. Welke sancties staan er op het verkopen van houtspaanderafval aan particulieren?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. In het kader van het ontwerp van Europese richtlijn over de objectieve aansprakelijkheid inzake afvalstoffen zouden de producenten van houtspaanderplaten, als producent van de overeenkomstige afvalstoffen, aansprakelijk kunnen worden gesteld voor elke schade veroorzaakt door deze afvalstoffen.

Op dit ogenblik is deze richtlijn niet opgenomen in het interne Vlaamse recht en gelden voor het vaststellen van eventuele aansprakelijkheden het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 en het gewone recht, namelijk de aansprakelijkheid voor fout of nalatigheid, op grond van artikel 1382 en volgende van het burgerlijk wetboek.

2. Conform de definitie van artikel 3, 2) van het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 zijn deze afvalstoffen te beschouwen als industriële afvalstoffen.

Overeenkomstig de artikelen 30 en 31 van dit decreet draagt de producent van industriële afvalstoffen de kosten voor de verwijdering ervan en kan hij zich slechts van deze afvalstoffen ontdoen in een eigen, vergunde installatie of door afgifte aan een vergunde onderneming of persoon in Vlaanderen of elders.

Een particulier of beter, een natuurlijk persoon,

kan een vergunning bekomen voor een inrichting die deze afvalstoffen verwerkt, indien hij aan alle voorwaarden voldoet.

Het is quasi uitgesloten dat een huiskachel-allesbrander dergelijke vergunning zou bekomen.

3. De sancties voor het verkopen van houtspaanderafval aan particulieren, zijnde een inbreuk op voormeld artikel 31, zijn deze van het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 en met name de correctionele straffen voorzien in hoofdstuk XII.

Vraag nr. 18
van 12 november 1990
van de heer W. KUIJPERS

Natuurgebied Willebroek te Schaffen-Diest — Herstel natuurlijke staat

In het natuurgebied Willebroek te Schaffen-Diest werd enkele weken terug een waardevol veengebied ter grootte van 7 hectare, 57 are en 30 centiare, kadastraal gelegen sectie B 113, 110, 112a, 103 A, 94, 95, 105a, 117, 106, 107a + b, zonder toelating gerooid.

Tevens werd er alle onderbegroeiing verhaakseld. De aanpalende gemeenteweg werd op vele plaatsen stuk gereden. In het gebied werden ook ontwateringsgrachten van meer dan 1 meter diep getrokken. Waardevolle elzebroekgedeelten verdwenen op deze wijze.

Graag zou ik van de geachte Minister het volgende vernemen.

1. Welke herstelmaatregelen, buiten de gerechtelijke, vordert de geachte Minister om dit veengebied in zijn natuurlijke staat te laten herstellen door de eigenaar-rooier ?
2. Wie zal hierop controle uitoefenen ?
3. Dit schadevoorbeeld bewijst hoe noodzakelijk de uitvoeringsbesluiten zijn bij het decreet in verband met de vegetatie. Mag ik vernemen hoever deze wetgeving is gevorderd ?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid te laten weten dat de bomen in het Willebroek te Schaffen-Diest werden geveld in september. Het bosdecreet was toen niet rechtsgeldig vermits het is gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 28 september 1990.

Naar verluidt werd proces-verbaal opgesteld door de gemeentelijke politie van Diest omwille van een overtreding van een gemeentelijke verordening getroffen in uitvoering van de wet op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw.

Ondertussen werd het perceel terug beplant met populieren.

Vraag nr. 23
van 19 november 1990
van de heer J. CUYVERS

Elektriciteitscentrale VPK Oudegem — Storten van verbrandingsassen

Naar ik verneem stort VPK-Oudegem verbrandingslakken uit de elektriciteitscentrale op veldwegen in de buurt van Lambroek-Kapelleke te Oudegem.

Graag verneem ik van de geachte Gemeenschapsminister het volgende.

1. Is de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) hiervan op de hoogte ?
2. Kent OVAM de samenstelling van de verbrandingsassen ?
3. Welke maatregelen zijn er genomen om uitloging van eventuele schadelijke bestanddelen naar oppervlakte- en grondwater te voorkomen ? Graag kreeg ik een lijst van de chemische bestanddelen van de verbrandingsassen.
4. Heeft OVAM een vergunning verleend voor het storten van deze verbrandingslakken en assen ? Zijn er garanties dat dit geen aanleiding zal geven tot black points in de toekomst ?

Antwoord

1. De dienst Toezicht van OVAM is niet op de hoogte van het feit dat verbrandingslakken uit de elektriciteitscentrale op de veldwegen in Oudegem worden gestort.
2. De samenstelling van de verbrandingsassen van deze elektriciteitscentrale is evenmin gekend.
3. Gelet op wat voorafgaat kan ter zake geen antwoord worden verstrekt. De dienst Toezicht van de OVAM werd verzocht een onderzoek in te stellen.
4. OVAM is niet bevoegd vergunningen te verlenen. Conform het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 gebeurt dit door de Bestendige Deputatie of, in beroep, door de bevoegde Minister.

Indien vergunningen worden verleend, gebeurt dit onder strikte en strenge milieuvorwaarden die onder meer tot gevolg hebben dat geen nieuwe black points ontstaan.

Vraag nr. 26
van 20 november 1990
van de heer W. KUIJPERS

Kanaal Leuven-Mechelen — Storttoelating

De jaarlijkse baggerkredieten voor het Kanaal Leuven-Mechelen vervallen op 31 december en kunnen boekhoudkundig niet worden overgedragen, omdat het onderhoudsgelden zijn. De betrokken diensten van dit Kanaal vroegen reeds vele maanden geleden een stort-

toelating bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM), doch zij wachten nog steeds op een antwoord.

Gezien de boekhoudkundige vervaldatum en de grote hoeveelheid (ongeveer 10.000 kubieke meter) slib wil ik van de geachte Minister vernemen welke dringende maatregelen hij ter zake neemt.

Antwoord

De vergunningsaanvraag voor het exploiteren van een stortplaats voor baggerspecie gelegen te Leuven (Wilssele) langsheen het kanaal Leuven-Mechelen werd door OVAM volledig bevonden op 30 oktober 1989. Hieropvolgend heeft het Provinciebestuur van Brabant op 23 november 1989 het ontvangsbewijs uitgereikt.

De adviesvraag werd door OVAM ontvangen op 6 december 1989. Op 9 januari 1990 heeft OVAM zijn advies uitgebracht.

De Bestendige Deputatie heeft in zitting van 4 oktober 1990 de vergunning geweigerd. Deze beslissing werd op 4 december 1990 aan OVAM betekend.

Mijn diensten kunnen niet verantwoordelijk worden gesteld voor het feit dat de Bestendige Deputatie van Brabant de in het afvalstoffendecreet vastgelegde termijn voor de behandeling van een vergunningsaanvraag niet respecteert.

Op het ogenblik van het beantwoorden van onderhavige vraag, heb ik nog geen kennis van een eventueel beroep tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie.

In voorkomend geval zal ik mijn diensten opdracht geven het beroepsdossier zo snel mogelijk ter beslissing voor te leggen.

Vraag nr. 31 van 20 november 1990 van de heer L. PEETERS

Afvalstoffenplan — Gebruik kringlooppapier

De Minister heeft het Afvalstoffenplan 1991-1995 op een ruim aantal exemplaren laten verspreiden. Uit dit Afvalstoffenplan blijkt onder meer de bekommernis om maximaal te voorkomen en te recycleren.

In dat opzicht ware het wenselijk geweest om deze publikaties op kringlooppapier te drukken.

Hiermee zou de Minister een voorbeeld hebben kunnen stellen met betrekking tot het gebruik van recyclagepapier.

Kan de geachte Minister mij meedelen :

1. of het gebruik van kringlooppapier voor de uitgifte van zijn Afvalstoffenplan werd overwogen ;
2. waarom deze mogelijkheid niet werd weerhouden ;
3. op hoeveel exemplaren de huidige brochure werd gedrukt ;
4. welke initiatieven hij neemt of zal nemen om het

gebruik van recyclagepapier binnen de Vlaamse administratie te bevorderen ?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Voor de uitgifte van het ontwerp-afvalstoffenplan 1991-1995 werd het gebruik van kringlooppapier inderdaad overwogen.
2. Deze mogelijkheid werd niet weerhouden om de volgende redenen :
 - stofontwikkeling bij het drukken op kringlooppapier zodat de drukpersen erg worden bevuild ;
 - problemen inzake de vlote beschikbaarheid van grote hoeveelheden kringlooppapier bij de drukker ;
 - kringlooppapier is eerder geschikt voor éénmalig gebruik (schrijfpapier, enveloppen, formulieren, folders), niet voor intens gebruikte boekwerken ;
 - kringlooppapier is duurder dan gewoon papier.
3. Het ontwerp-afvalstoffenplan werd op 5.500 exemplaren gedrukt, de toelichtingsbrochure op 6.000 exemplaren.
4. De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) gebruikt momenteel reeds grotendeels recyclagepapier. Bovendien wordt in elk bureel gebruikt papier met papierbakken apart ingezameld met het oog op recyclage. Door haar aankoopbeleid en het beheer van haar afvalstromen kan de overheid een belangrijke bijdrage leveren tot het voorkomen en recupereren van afval. In het kader van haar toekomstige taken zal de OVAM in overleg met de betreffende sectoren, in dit verband de nodige aanbevelingen en sensibilisering van de overheidsadministraties uitwerken.

Vraag nr. 33 van 21 november 1990 van de heer E. GRYP

Proces rond de The Herald of Free Enterprise — Weigering burgerlijke partijstelling door OVAM

Naar verluidt werd begin 1990 de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM), tot tweemaal toe door het parket van Brugge per brief uitgenodigd om zich burgerlijke partij te stellen voor de correctionele rechtbank te Brugge, tegen de rederij P & O, die Townsend Thoresen — de vroegere eigenaar van de Herald of Free Enterprise — overnam en tegen de firma's Transamex en Reinger. De firma's worden ervan beschuldigd in maart 1987 een groot aantal vaten met giftig chemisch afval te hebben ingescheept, vaten die bij de ramp voor Zeebrugge in zee terecht kwamen en moesten worden gerecupereerd. Deze transportfirma's zouden destijds de ware aard van het giftig afval niet correct in de vrachtbrieven hebben vermeld.

De zonderlinge passiviteit vanwege OVAM in deze

gerechtzaak wordt in verband gebracht met de rol die de OVAM-directeur-generaal heeft gespeeld bij de verwijdering of liever het illegaal laten verdwijnen van deze gifvaten. Op 9 juni 1988 tekende hij immers tegen betaling van ongeveer 5.000 frank commissieloon, een geheim contract met de Zwitserse firma Chiresa, waarvan de betichten in het proces te Brugge, toen ook hoofdaandeelhouders waren, om de gifvaten als industrieel en niet als giftig afval te laten dumpen op de stortplaats van Zonnebeke.

Op 29 juli 1988 gaf toenmalig Milieuminister Dupré een speciale afwijkende vergunning om deze door mens en milieu gevaarlijke operatie uit te voeren.

Nadien moesten deze vaten op kosten van OVAM en dus van de gemeenschap opnieuw worden opgegraven om ze bij INDAVER af te leveren voor verdere analyse en behandeling.

Vandaar aan de geachte Minister volgende vragen.

1. Waarom heeft OVAM zich geen burgerlijke partij gesteld ?
2. Was de Directeur-generaal bij het tot stand komen van het contract met Chiresa op de hoogte van de precieze aard van de inhoud van deze vaten ?
3. In bevestigend geval, waarom is hij ingegaan op het wettelijk verboden storten van deze vaten ?
4. Als deze operatie wettig was, waarom moest het akkoord in het geheim en tegen betaling van commissieloon gebeuren ?
5. Zo hij niet op de hoogte was van de precieze aard van de inhoud, hoe kan dit worden verklaard als men weet dat de inhoud bij het recupereren op zijn minst moest gecontroleerd zijn ?
6. Welke maatregelen zal de Minister nemen tegen de Directeur-generaal van OVAM als inderdaad blijkt dat hij deze vaten bedriegelijk als industrieel afval in plaats van giftig afval aan de overheid heeft gemeld ?
7. Hoe kan het meespelen van de overheid met deze afvalmaffiapraktijken door het vergunnen van dumping in Zonnebeke worden verklaard en gerechtvaardigd ?

Antwoord

Vooraleer op de specifieke vragen te antwoorden wil ik vooreerst duidelijk stellen dat het dossier veel complexer is dan wat uit de door het geachte lid gestelde vragen zou kunnen worden vermoed.

Als inleiding wil ik herinneren aan het feit dat de Gouverneur van West-Vlaanderen op 17 september 1987 aan de OVAM heeft gevraagd om te bemiddelen bij de verwijdering van de afvalstoffen, ontstaan na de scheepsramp met de Herald of Free Enterprise en afkomstig van de firma's Reinger en Transamex (Chiresa).

Deze afvalstoffen waren voorlopig opgeslagen in loods nummer 9 op de bouwwerf van TV Zeezand gelegen te Knokke-Heist. De Gouverneur van West-Vlaanderen gaf de opdracht aan OVAM omdat het provinciaal

gouvernement bij gebrek aan financiële middelen, kennis en personeel niet in staat was deze moeilijke opdracht uit te voeren. In het kader van een goed beheer en met zin voor verantwoordelijkheid werd derhalve de tussenkomst van de OVAM gevraagd.

Op de specifieke vragen kan ik het geachte lid volgende antwoorden verschaffen.

1. De verantwoordelijken van de firma's Reinger en Transamex worden voor de correctionele rechtbank te Brugge vervolgd wegens inbreuken op de reglementering inzake internationaal transport en wegens schriftvervalsing.

De OVAM werd hiervan, gelet op haar bij decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen vastgestelde taken en haar optreden ter plaatse, zowel telefonisch als schriftelijk op de hoogte gebracht door de behandelende parketmagistraat.

Aan deze laatste werd medegedeeld dat de OVAM zich in deze procedure geen burgerlijke partij kon stellen.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie (onder meer arresten van 10 februari 1988, Arr. Cass. nr. 6302, en 1 maart 1988, Arr. Cass. nr. 2152) vereist een burgerlijke partijstelling het bestaan van een eigen schade en dient de vordering dienaangaande te berusten op de aan beklagden ten laste gelegde feiten.

In de zaak met betrekking tot de Herald of Free Enterprise werd aan deze voorwaarden niet voldaan.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkenen niet vervolgd worden wegens inbreuken op het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 of de wet van 22 juli 1974 op de giftige afval, materies waarvoor de OVAM de bevoegde, controlerende administratie is.

De reden hiervoor is duidelijk. De aanwezigheid van de kwetsieuzen afvalstoffen op het grondgebied van het Vlaamse Gewest was immers niet te wijten aan een intentionele, strafbare gedraging vanwege de betichten, maar werd veroorzaakt door overmacht, met name de ramp zelf met het schip.

De omstandigheid dat op de vrachtbrieven afvalstoffen, dan wel chemische producten of dergelijke, werden vermeld is hierbij van geen wezenlijk belang, vermits de dramatische gebeurtenissen hoe dan ook aanleiding zouden gegeven hebben tot het ontstaan van afvalstoffen in het Vlaamse Gewest.

Gelet op hun hoedanigheid van vervoerder/bevrachter werden de firma's Transamex en Reinger door de OVAM beschouwd als houders, zelfs producenten, van de kwetsieuzen afvalstoffen.

Via hun Belgische raadsman werden deze firma's op de hoogte gebracht van de wettelijke bepalingen inzake afvalstoffen en onder meer het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981.

Als gevolg hiervan deden de firma's Transamex en Reinger, alsmede de firma Chiresa, oorspronkelijk houder, een beroep op artikel 21, § 2, b) van het afvalstoffendecreet en verzochten zij, bij monde van

hun raadsman, de OVAM om de afvalstoffen op hun aanvraag en voor hun rekening te verwijderen.

Conform deze decretale bepaling werden ter zake de nodige overeenkomsten opgesteld die enerzijds de werkelijke kostprijs voor de verwijdering omvatten en anderzijds een vergoeding voor de tussenkomst van de OVAM, forfaitair begroot op 5 ten honderd van de verwijderingskost.

De kostprijs van de verwijdering werd door de betrokken firma's rechtstreeks vergoed aan de desbetreffende verwijderingsinrichting.

De OVAM werd, zoals contractueel voorzien, vergoed voor haar tussenkomst.

Voorzover naar aanleiding van bovenstaande verwijdering tussen de OVAM en de betrokken firma's enige betwisting zou ontstaan, werd vooraleer er zelfs sprake was van enige strafrechtelijke vervolging, contractueel bedongen dat de burgerlijke rechtbanken te Mechelen bevoegd zouden zijn. Tot op heden is er tussen de contracterende partijen geen enkele betwisting gezeten.

De opgraving van de kwetsieuzen afvalstoffen, het transport naar en de opslag bij INDAVER met het oog op een bijkomende analyse, gebeurden, conform de haar decretaal toegewezen taken (onder meer artikel 13, § 1, 6° van het afvalstoffendecreet), op initiatief van de OVAM omwille van de aanhoudende stroom geruchten met betrekking tot deze afvalstoffen. Na analyse werden de afvalstoffen terug verwijderd op de klasse-1-stortplaats en in de verbrandingsoven van INDAVER.

Samenvattend kan worden gesteld dat :

1. de kosten van de OVAM, voorzover toe te wijzen aan de betrokken firma's, door deze laatsten werden vergoed ;
2. de bijkomende kosten van de OVAM (opgraving, 2e reeks analyses en 2e verwerking) niet te wijten zijn aan enige, al dan niet strafbare, gedraging van betichten, doch voortvloeien uit de decretale opdracht zelf van de OVAM ;
3. de strafbare feiten, onder meer de valsheid in geschrifte, als zodanig geen invloed kunnen hebben op een eventuele vordering van de OVAM vermits de oorspronkelijke vracht, ongeacht haar benaming op de vrachtbrief en haar fysisch voorkomen vóór de ramp, door de gebeurtenissen zelf werd gereduceerd tot afvalstof.

Hoewel de OVAM derhalve niet de mogelijkheid had om zich burgerlijke partij te stellen, dient er op te worden gewezen dat zij enerzijds haar rechten contractueel vrijwaarde en anderzijds, zoals in andere strafzaken elders, steeds bereid was en is om technische en juridische bijstand te verlenen aan de betrokken parketmagistraten.

2. De overeenkomsten met de firma's Reinger en Transamex (Chiresa) dateren van 9 juni 1988.

Uiteraard was de Directeur-generaal op de hoogte van de inhoud van de overeenkomsten die hij heeft ondertekend, en die na moeizame besprekingen tus-

sen zijn diensten en de advocaten van de twee buitenlandse firma's tot stand zijn gekomen.

De OVAM stelde vast dat reeds in februari 1988 door de twee firma's werd beloofd dat de afval in Engeland zou worden vernietigd. Na twee maanden was dit nog altijd niet gebeurd. Daarom werd gebruik gemaakt van de mogelijkheid om overeenkomsten conform artikel 21, § 2, b) af te sluiten.

De overeenkomsten hadden in grote lijnen de volgende twee bedoelingen :

1. de firma's zich doen engageren dat de verwijdering en vernietiging zou gebeuren op hun kosten ;
2. erover waken dat de ophaling en vernietiging op legale wijze zou gebeuren. Ook werd bepaald dat de forfaitaire kostprijs voor de tussenkomst van OVAM 5 ten honderd bedraagt van de totale prijs van de verwijdering en van de vernietiging. De 5.000 frank zoals het geachte lid vermeldt is onjuist.

Wat de inhoud van de vaten betreft kunnen volgende gegevens worden verstrekt.

Tijdens het ledigen van het ruim werden op 30 april, 1 mei en 2 mei 1987 door specialist Dr. Cook uit Engeland (aangesteld door P & O) alle vaten gelabeld, geïnventariseerd en geïdentificeerd. In totaal werden 41 vaten met verfafval aangetroffen en opgeslagen. In opdracht van de Procureur des Konings te Brugge werd vervolgens Professor Doctor Apotheker A. Heyndrickx, Toxicoloog aan de Rijksuniversiteit Gent (RUG) aangesteld voor verdere identificatie en bemonstering van onder meer deze vaten. De inhoud van alle vaten werd onderzocht en enkele vaten werden overgeschept in andere vaten teneinde na te gaan of er geen andere afval in de verfafval verborgen zat. In het verslag werd deze afval eveneens als verfafval bestempeld.

Daar alle vaten wegens langdurig contact met zee-water in een zeer slechte staat verkeerden en waren ingedeukt, werden op vraag van de Procureur des Konings en onder toezicht van OVAM, alle vaten begin december 1987 herverpakt door de eigenaars namelijk de firma's Reinger en Transamex (Chiresa).

Begin 1988 werden dan door OVAM enkele vaten met verfafval opnieuw geopend en van de inhoud werden stalen genomen en aan het Studiecentrum voor Kernenergie (SCK) voor analyse overgemaakt.

Het SCK werd gekozen omdat dit het referentielaboratorium van OVAM is.

Het SCK gaf volgend advies : „verwijdering in steekvaste vorm en zo mogelijk na insolubilisatie op een klasse-1-stortplaats is aangewezen”. De OVAM heeft het advies van het SCK gevolgd.

Op het ogenblik van het tot stand komen van het contract waren de bevoegde diensten van de OVAM op de hoogte van de rapporten van Dr. Cook, Dr. Heyndrickx en van het rapport van het SCK dat storten aanwees. De Directeur-generaal heeft namens de OVAM ondertekend.

3. Het was wettelijk verboden deze afvalstoffen te storten op een klasse-1-stortplaats, omdat de OVAM de strikte interpretatie volgde dat het hier buitenlandse afval betrof.

Volgens artikel 6bis, § 1 van het decreet van 2 juli 1981, gewijzigd bij decreet van 23 maart 1983 is het verboden afvalstoffen, afkomstig van buiten het Belgisch grondgebied, te storten. Daarom werd in uitvoering van artikel 6bis, § 2 dat afwijkingen toestaat, op 3 augustus 1988 door de toenmalige bevoegde Gemeenschapsminister een besluit ondertekend waarbij toelating werd gegeven om de afvalstoffen te Zonnebeke te storten. Wat de inhoud van de vaten zelf betreft verwijs ik nogmaals naar punt 2. hiervoor.

4. Er werd een overeenkomst gesloten tussen partijen. Zoals reeds onder punt 2 uiteengezet wilde de OVAM de andere partijen er zich contractueel toe laten verbinden dat ze de onkosten zouden dragen. Bovendien wilde de OVAM contractueel zeker zijn dat de afval niet spoorloos zou verdwijnen en rondwalen, zoals enkele jaren geleden met de SEVE-SO-vaten is gebeurd.

De OVAM had de opdracht van de Gouverneur van West-Vlaanderen ontvangen en wilde zeker zijn dat de afvoer en verwerking op een legale manier zou gebeuren. Daarom werden in de overeenkomst bepalingen in die zin gestipuleerd.

De basis van de overeenkomst ligt vervat in artikel 21, § 2, b van het afvalstoffendecreet dat luidt als volgt: „De afvalstoffenmaatschappij kan de afvalstoffen van één of meer industriële ondernemingen, landbouw-, tuin-, bouw- of veeteeltondernemingen of andere ondernemingen, op hun aanvraag en voor hun rekening verwijderen. De daarvoor aan de afvalstoffenmaatschappij verschuldigde vergoeding wordt bij overeenkomst bepaald. De vergoeding dient de werkelijke kostprijs voor de verwijdering van die afvalstoffen te omvatten”.

In de overeenkomst met Chiresa werd echter bedongen dat zij alle onkosten voor verwijdering en vernietiging moeten dragen en rechtstreeks aan de verwijderaar moeten betalen. OVAM heeft wel onkosten als ereloon aangerekend voor de inzet van eigen middelen en personeel.

Hierbij werd gesteund op de gangbare barema's inzake erelonen van ingenieursbureaus of architecten ten opzichte van het bedrag der uit te voeren werken.

5. Hiervoor verwijs ik naar het antwoord op deelvraag 2. De OVAM heeft geen eigen laboratorium maar beschikt wel over de rapporten opgesteld door twee experts. Daarna liet de OVAM nog analyses uitvoeren door het SCK en deze laatste adviseerde dat de vaten mochten worden gestort op een klasse-1-stortplaats en dit na insolubilisatie.

De OVAM volgde dit advies op maar besloot toch dat de vaten best werden gedeponerd op een goed geïdentificeerde plaats op het stortterrein. Dat ze achteraf op initiatief van de OVAM opnieuw werden opgegraven heeft te maken met allerlei verdachtmakingen die toen door externen werden verspreid. De OVAM wenste geen dubbelzinnigheid

en liet de vaten naar INDAVER overbrengen, waar als tegencontrole opnieuw analyses uitgevoerd werden. Op basis van deze analyses heeft INDAVER uiteindelijk 43 vaten gestort op de klasse-1-stortplaats en 8 vaten laten verbranden.

De beslissing om te verbranden werd genomen uit zekerheidsoverwegingen (twijfelgevallen).

6. Er is hier geen sprake van bedrieglijk opzet, noch van de Directeur-generaal als hiërarchische overste, noch van de ambtenaren van OVAM die het dossier ter plaatse en administratief hebben opgevolgd.

Ik vraag me trouwens af of het geachte lid zich wel bewust is van de zeer grote complexiteit en techniciteit van dit dossier.

Dat de heer Gouverneur aan de OVAM opdracht gaf dit dossier op te lossen is niet zonder reden. Het gaat immers om afvalstoffen, waarvan de afzenders firma's uit het buitenland waren. De inhoud van de vaten schijnt volgens de inkohierings- of inschepingsdocumenten niet overeen te komen met de werkelijke inhoud.

Ik meen dat de ambtenaren van de OVAM, rekening houdend met het referentiekader, goed werk hebben geleverd.

7. Deze uitspraak laat ik voor rekening van het geachte lid.

**Vraag nr. 34
van 23 november 1990
van de heer A. LARIDON**

OVAM-Masterplan — Kosten-batenanalyse

Zou ik van de geachte Minister mogen vernemen of hij een kosten-batenanalyse heeft laten uitvoeren van het Masterplan van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) in verband met het privaat opbod tot schaalvergroting van de huisvuilverbranding in vijf grote ovens versus de huidige kleinschalige ovens van de intercommunales ?

Bedoeld wordt een kosten-batenanalyse op het dubbel vlak economie-ecologie.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

In het Masterplan verbranding met energierecuperatief wordt de optimale planning van de afvalverbranding onderzocht voor de komende 20 jaar. Optimaal betekent dat rekening wordt gehouden zowel met ecologische als met economische parameters. In de berekeningen wordt ervan uitgegaan dat bij de bestaande installaties investeringen moeten worden uitgevoerd zodat zij voldoen aan de EG-richtlijnen. Voor nieuwe grootschalige installaties worden de Duitse TA-Luft '89-normen gehanteerd.

Aan het geachte lid zal een exemplaar van het Masterplan verbranding met energierecuperatie worden overgezonden.

Vraag nr. 39
van 30 november 1990
van mevrouw T. MERCKX-VAN GOEY

Resultaten verontreinigingsopmetingen — Publiciteit

In een polemiek over de vervuiling van de Grote Gete werden in de pers twee Tiense bedrijven met de vinger gewezen als mogelijke verontreinigers.

Verantwoordelijken van deze twee bedrijven keken in eigen boezem, bevonden hun bedrijf toch niet zo vervuilend en stelden dat het vervuilingseuvel diende te worden gezocht in de talrijke landbouwbedrijven langs de Grote Gete. In antwoord op een parlementaire vraag hieromtrent heeft de geachte Minister geantwoord dat de Tiense Raffinaderij en de Citrique Belge voorlopig blijkbaar nog steeds als belangrijke vervuilers van de Grote Gete moeten worden beschouwd, waarop prompt in de pers door de bedrijfsleiding werd beweerd dat toch ook nog een zeer belangrijk deel van huishoudelijk afvalwater ongezuiverd in de riolering en dus in de Gete terecht komt ! Ieder zijn waarheid betekent hier ook ieder zijn vervuilingsbijdrage.

Acht de geachte Minister het niet aangewezen dat voor elke waterloop in Vlaanderen op geregelde tijdstippen de resultaten van de metingen der verontreiniging die door de bevoegde diensten worden uitgevoerd, ook zouden worden publiek gemaakt en in elk geval minstens zouden worden bekend gemaakt aan de gemeentebesturen die grenzen of afwateren in de onderzochte waterloop ?

Het is niet aanvaardbaar dat omwille van de afwezigheid van publieke gegevens sommige belanghebbenden of drukkingsgroepen door ongecontroleerde of oncontroleerbare meningen de publieke opinie kunnen beïnvloeden en desinformereren zodat de bevolking geen juist zicht heeft op de ware toedracht van de zaak.

Onze burgers die nu allen minstens een geldelijke inspanning doen in de strijd tegen de waterverontreiniging, hebben recht op overheidsinformatie, ook als daar uit blijkt dat de overheid en dikwijls de plaatselijke gemeentelijke overheid nalatig zijn.

Antwoord

Als antwoord op haar vraag kan ik het geachte lid mededelen dat ik volkomen haar zienswijze deel dat de metingen die de overheid inzake de kwaliteit van het leefmilieu verricht, zouden dienen openbaar te zijn.

Wat de immissiemetingen van de luchtkwaliteit in de meetnetten van het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie (IHE) betreft is dit reeds het geval.

Wat de kwaliteit van de waterlopen betreft, wordt de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) gelast met de exploitatie van meetnetten.

De openbaarheid van de immissiegegevens zal hierbij in acht worden genomen.

Vraag nr. 40
van 30 november 1990
van de heer J. GEYSELS

Jachtplan — Modaliteiten

Elke houder van het jachtrecht die gebruik maakt van zijn recht moet een door hem opgemaakt plan van zijn jachtterrein neerleggen bij de arrondissementscommissaris. De modaliteiten hiervan werden bepaald in een besluit van de Vlaamse Executieve van 10 mei 1989.

Kan de geachte Minister informatie verschaffen over :

1. de manier waarop controle wordt uitgeoefend op de conformiteit van dit jachtplan ;
2. hoeveel controles er werden verricht ;
3. hoeveel van deze jachtplannen conform waren met de wettelijke voorschriften ?

Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat het jachtplan, zoals het opgevat is in uitvoering van artikel 4 van de jachtwet van 28 februari 1882 en de uitvoeringsbepalingen opgenomen in het besluit van de Vlaamse Executieve van 10 mei 1989, in de eerste plaats een administratief document is, dat de basis vormt van informatie met betrekking tot het jacht- en natuurbeleid.

In de tweede plaats is het een document dat de rechtszekerheid verhoogt van grondgebruikers, -eigenaars en jagers. Slechts in de derde plaats is het een element van repressief optreden.

De artikelen 1-3 van het besluit van 10 mei 1989 bevatten dan ook een aantal procedurevoorschriften betreffende de vorm van het jachtplan zelf evenals de wijze waarop de voorlegging ervan en de doorstroming van de informatie gebeurt.

Artikel 4 van dit besluit heeft in feite een dubbele procedure voor gevolg bij de vaststelling van mogelijke vergissingen van de jachthouders :

- eerst wordt door de overheid die een onregelmatigheid vaststelt (houtvester of arrondissementscommissaris) een administratief onderzoek ingesteld, met de gewone middelen waarover deze ambtenaren beschikken. De resultaten van dit onderzoek worden opgenomen in een verslag, dat de voorgescreven weg volgt ;
- zo bij betwisting, na overleg tussen de partijen, geen oplossing in der minne wordt bereikt en een niet-regelmatige toestand blijft bestaan, wordt de zaak bij de procureur des Konings aanhangig gemaakt door de arrondissementscommissaris. Het is de procureur des Konings die dan zo nodig een repressief onderzoek kan bevelen dat uitmondt in een proces-verbaal. Dit laatste kan worden opgesteld door dezelfde overheidspersonen als deze welke het administratief onderzoek hebben uitgevoerd of geleid of door andere officieren van gerechtelijke politie.

In ieder geval worden de authentieke documenten bij de arrondissementscommissarissen bewaard.

Sinds het van kracht worden van het besluit van 10 mei 1989 (op 1 juni van datzelfde jaar) werden door de bevoegde ambtenaren van het bestuur Landinrichting een zeventigtal onderzoeken uitgevoerd op verzoek van de arrondissementscommissarissen, van particulieren of op eigen initiatief. Uiteraard overlappen een aantal van deze initiatieven elkaar gedeeltelijk en is het niet mogelijk een meer gedetailleerde uitsplitsing te maken.

De niet-betwiste plannen worden, tot bewijs van het tegendeel, geacht te beantwoorden aan de voorschriften.

Vraag nr. 42
van 30 november 1990
van mevrouw T. MERCKX-VAN GOEY

Beverrat — Jacht en verdelging

De Beverrat (*myocastor coypus*) zou in de omgeving van Tienen zijn waargenomen.

Dit dier is niet-inheems.

Graag zou ik de geachte Minister het volgende willen vragen.

1. Betekent dit een bedreiging voor onze inheemse diersoorten ?
2. Wordt de beverrat beschouwd als een bejaagbaar dier ?
3. Mag de beverrat worden verdelgd, door wie en met welke middelen ?
4. Zal de geachte Minister deze rat opnemen op de lijst der bejaagbare diersoorten ?
5. Werd over de invloed van de beverrat op de Vlaamse fauna en flora reeds het nodige onderzoek gedaan ?
6. Welke zijn de resultaten van dit onderzoek en welke conclusies voor het beleid inzake natuurbehoud en jacht werden hieruit door de geachte Minister getrokken ?

Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat de beverrat geen bedreiging vormt voor de inheemse diersoorten.

Dit dier, dat uit Zuid-Amerika afkomstig is, werd in de loop van deze eeuw herhaaldelijk in West-Europa, en meer bepaald vooral in Frankrijk en Nederland, ingevoerd om de vegetatie in vis- en siervijvers te beperken.

Het is niet bestand tegen de winterkoude in onze streken en de eventueel overblijvende groepjes van dieren verdwijnen dan ook regelmatig.

De beverrat behoort niet tot het wild. Inderdaad, alleen de met name in artikel 1bis van de **jachtwet** van 28 februari 1882 opgenomen diersoorten worden als wild gerangschikt. Wijziging van deze lijst kan alleen

in het raam van de Benelux-overeenkomst op het gebied van de jacht en de vogelbescherming van 1970.

Ik acht het niet aangewezen de beverrat als wild voor te stellen in het raam van die overeenkomst.

Ook valt de beverrat niet onder de toepassing van de wet op het natuurbehoud van 12 juli 1973.

De beverrat mag te allen tijde worden bestreden door personen die schade van dit dier ondervinden, daar waar zij enig zakelijk recht kunnen doen gelden. Uiteraard moet hij daarbij rekening houden met artikel 15 van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren, dat bepaalt dat het doden van een gewerveld dier enkel verricht mag worden volgens de meest selectieve en de voor het dier minst pijnlijke methode.

Wat eventuele latere invoerpogingen betreft, vestig ik de aandacht van het geachte lid op een beschikking van het Comité van Ministers van de Benelux Economische Unie, waarbij een overlegprocedure met betrekking tot de introductie van niet-inheemse diersoorten in één der Beneluxlanden wordt opgelegd. Een ontwerp-besluit tot uitvoering van deze beschikking in het Vlaamse Gewest werd aan de Raad van State voorgelegd.

In het raam van de in dit ontwerp voorgeschreven procedure kan eventueel een onderzoek plaatsgrijpen.

Gelet op wat voorafgaat, acht ik het nu niet aangewezen onderzoek te laten verrichten over een eventuele invloed van de beverrat op onze fauna en flora. In Nederland werd reeds enig onderzoek verricht, waarbij men tot analoge conclusies kwam als deze hierboven vermeld.

Vraag nr. 43
van 30 november 1990
van mevrouw T. MERCKX-VAN GOEY

Benninksberg — Stand van zaken inzake verwerving

De Benninksberg te Wezemaal-Rotselaar is een belangrijk natuurgebied omwille van de aanwezige fauna en flora eigen aan de in het Hageland aanwezige Diestiaanheuvelds.

De Benninksberg werd dan ook als natuurgebied bestemd op het gewestplan en werd bovendien reeds meer dan twintig jaar geleden gerangschikt als landschap met een oppervlakte van ongeveer vijftig hectaren.

Aangezien een zeer belangrijk gedeelte van de berg blijkbaar zijn natuurbestemming kan realiseren zonder dat economische gebruikers van andere gedeelten van de berg daarvan nadeel ondervinden en aangezien de verwerving door het Vlaamse Gewest de voorziene bestemming zou garanderen en het beheer ervan toelaten, vernam ik graag van de geachte Minister of de verwerving er komt, tegen wanneer en wie het beheer van het natuurgebied zal verzekeren na de verwerving.

Het is de geachte Minister toch bekend dat natuur en cultuurhistorische verenigingen deze berg reeds lang willen bewaard en beheerd zien.

Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat ik, op voorstel van de dienst Natuurbehoud, mijn akkoord heb gegeven voor de verwerving door de Vlaamse Gemeenschap van ongeveer 40 hectare gronden gelegen op de Benniksberg te Wezemaal.

De verwerving van deze grond zal volgens de gebruikelijke procedure, via de tussenkomst van het Comité tot Aankoop van Onroerende Goederen, gebeuren.

Het beheer zal uiteraard, overeenkomstig de artikelen 12 — 17 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud en de uitvoeringsmaatregelen daarvan, worden toevertrouwd aan het Bestuur Natuurbehoud en -Ontwikkeling van de Administratie Milieu, Natuur en Landinrichting.

D. COENS

GEMEENSCHAPS MINISTER VAN ONDERWIJS

Vraag nr. 30
van 21 november 1990
van de heer J. TIMMERMANS

Buitengewoon onderwijs — Vaste benoemingen bij overgangsmaatregel

Artikel 188 van het onderwijsdecreet regelt de modaliteiten, waarbij de personeelsleden van het buitengewoon onderwijs, bij éénmalige overgangsmaatregel op 1 september 1990, vast kunnen worden benoemd aan de instelling waar zij in de maand april 1990 fungeerden.

Graag ontvang ik van de geachte Gemeenschapsminister de stand van zaken bij de uitvoering van dit artikel. Tegen welke datum zullen deze benoemingen een feit zijn ?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag deel ik het geachte lid mee dat bij omzendbrief van 31 juli 1990 aan de instellingen voor het buitengewoon onderwijs het artikel 188 van het onderwijsdecreet werd meegedeeld.

De Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (ARGO) is als inrichtende macht bevoegd om effectief in de lijn van artikel 188 bij eenmalige overgangsmaatregel de benoemingen te formaliseren. Daartoe werden met de drie representatieve erkende vakorganisaties besprekingen gehouden teneinde te bepalen welke personeelscategorieën in aanmerking komen voor een benoeming en de procedure concreet af te spreken.

Als resultaat hiervan werd door het Vast Bureau van de ARGO een omzendbrief houdende oproep tot de kandidaten voor benoeming in een wervingsambt in het buitengewoon onderwijs goedgekeurd.

De betrokken instellingen werden per aangetekend schrijven in kennis gesteld van de omzendbrief Oproep tot de kandidaten voor benoeming in een wervingsambt. De kandidaturen worden ingewacht.

Vraag nr. 31
van 21 november 1990
van de heer M. DESUTTER

Verslag over de toestand van de school — Inzagerecht schoolhoofden

Mij wordt meegedeeld dat het de schoolhoofden niet meer toegestaan is een kopie te vragen van het verslag over de materiële accommodatie van de school.

Dit verslag ligt wel ter inzage van de inrichtende overheid maar deze mag er geen kopie van hebben of nemen.

Ik meen nochtans dat het voor de schoolhoofden nuttig en zelfs nodig is te weten wat er in bedoeld verslag staat en dat dit verslag ook in de school beschikbaar is.

Nu er precies wordt gestreefd naar meer openheid en ook de ouders worden betrokken bij het beheer van de school, lijkt het feit dat er geen kopie van het verslag meer mag worden genomen, een sterke stap tegen de geldende tendensen in. Het ter inzage liggen betekent niet alleen hogere verplaatsingskosten, dus meer uitgaven, maar ook meer administratieve rompslomp en heel wat overbodig werk voor de reeds door allerlei omzendbrieven en andere administratie overbelaste schoolhoofden. Het zou anders en eenvoudiger kunnen.

Graag vernam ik de mening van de geachte Minister dienaangaande.

Antwoord

In het koninklijk besluit van 15 mei 1928 betreffende het toezicht van het lager onderwijs staat dat de kantonnale inspecteur de uitslagen van elke inspectie nauwkeurig aantekent en op staande voet inzage geeft van de minuut van zijn verslag aan het schoolhoofd en aan de betrokken onderwijzer die dit stuk voor gezien tekenen. De verslagen worden genummerd en ter inzage aan de hoofdinspecteur opgezonden. De hoofdinspecteur neemt er kennis van, reageert zonedig en zendt de geviseerde verslagen terug aan de kantonnale inspecteur die ze bewaart in zijn archief.

De kantonnale inspectie gaat elk jaar de materiële toestand van elke school na en maakt daarvan zonedig een verslag op.

Er zijn geen nieuwe onderrichtingen gegeven, waardoor het nu onmogelijk zou worden inzage van het rapport te ontvangen en alle nodige gegevens eruit over te nemen. De richtlijnen van het koninklijk besluit van 15 mei 1928 blijven nog steeds geldig.

Indien er ernstige tekorten zijn, waardoor de subsidiëring in het gedrang zou kunnen komen, dient elk rapport over de materiële toestand eerst te worden voorgelegd aan de inrichtende macht en die heeft het recht om een verdedigingsschrift op te stellen ofwel aanvullende informatie te verstrekken (bijvoorbeeld over bouwplannen). Beide documenten, het rapport van de inspecteur en het document van de inrichtende macht (na kennisneming van het rapport van de inspecteur) worden aan de administratie gezonden (zie circulaires van 12 september 1960 en 27 februari 1961).

Vraag nr. 36
van 22 november 1990
van de heer J. VALKENIERS

HOLT — Statuut

Onder de 25.000 studenten en 2.000 personeelsleden van het hoger onderwijs van het lange type (HOLT) bestaat grote onzekerheid.

Daarom had ik graag het antwoord van de geachte Minister op enkele vragen.

1. Wordt het hoger onderwijs van het lange type erkend als volwaardig universitair onderwijs of welke zijn eventueel de voorwaarden waaraan eerst moet worden voldaan ?
2. Is het sociaal statuut van de studenten aan instituten voor hoger onderwijs van het lange type evenwaardig aan dat van universiteitsstudenten ?
3. Zijn de normen op het gebied van studiekosten en onderwijsbegeleiding dezelfde voor de universiteiten als voor de instituten van het hoger onderwijs van het lange type ?

Antwoord

1. In 1970 heeft de wetgever gesteld (wet van 7 juli 1970 betreffende de algemene structuur van het hoger onderwijs) dat het hoger onderwijs van het lange type (HOLT) van universitair niveau is.

Daar de draagwijdte van deze kwalificatie sindsdien voor bijzondere moeilijkheden gezorgd heeft, is het aangewezen even terug te grijpen naar de oorspronkelijke bedoelingen van de wetgever.

Het HOLT is geconcipieerd als een hoog gekwalificeerde beroepsopleiding. De thans georganiseerde opleidingen (industriële ingenieur, architect, vertaler-tolk, dekofficier, handelswetenschappen, bestuurswetenschappen) beantwoorden in grote lijnen aan deze verwachtingen.

Een tweede overweging ten tijde van het ontstaan van de wet van 7 juli 1970 bestond erin de nodige garanties in te bouwen dat het HOLT een voldoende erkenning in het buitenland zou krijgen, in eerste instantie in de toenmalige Europese Gemeenschap.

De overtuiging bestond dan ook in 1970 dat het toevoegen van de kwalificatie „van universitair niveau” de beide doelstellingen (erkenning van het hoog gekwalificeerd opleidingsniveau en garantie naar het buitenland toe) kon dienen.

Er bestaat overigens niet de minste twijfel over dat het HOLT geen universitair onderwijs is. De houding die verschillende HOLT-instellingen aannemen door zichzelf aan te melden als universitair onderwijs, is dan ook onjuist en naar het publiek toe misleidend.

Hiermee rekening houdend zal het geachte lid begrijpen dat de vraag dus niet kan zijn „aan welke voorwaarden het HOLT moet voldoen om als volwaardig universitair onderwijs erkend te worden”. Wel is het mogelijk dat de Vlaamse Raad een totaal

nieuw debat zou openen over het behoud van de HOLT-opleidingen in hun huidige concept. Ik hoop vrij spoedig een dossier hieromtrent te kunnen voorleggen.

2. HOLT en universitair onderwijs zijn thans georganiseerd op grond van totaal verschillende wetgevingen. Tussen beide bestaat geen enkel formele binding. Het is dan ook bijzonder moeilijk om de status van de studenten en de financierings- en begeleidingsnormering van beide systemen te vergelijken. Ik heb reeds herhaalde malen bevestigd dat de kwestie van de sociale voorzieningen voor alle studenten van het hoger onderwijs onze bijzondere aandacht moet krijgen. Ik heb echter ook telkens gewezen op de fundamentele problematiek die onduidelijk aantoont dat het noch mogelijk, noch gewenst is het bestaand stelsel van de sociale toelagen aan de universiteiten voor het volledig hoger onderwijs te veralgemenen. Wij moeten een nieuw systeem concipiëren. Misschien is het aangewezen ons te bezinnen over een grondige wijziging van het stelsel van de studietoelagen.
3. Aangaande de studiekosten en de onderwijsbegeleiding geldt dezelfde opmerking als bij punt 2. Toch wil ik erop wijzen dat — mocht men een vergelijking willen maken — het stelsel van de studiebegeleidingsnormen van het HOLT ruim is. Op grond van nagenoeg dezelfde omkaderingsmiddelen, bekostigt de overheid de ambten van de HOLT-personeelsleden die evenwel in hun opdracht geen onderzoek moeten uitvoeren. Ik beschouw dit echter niet als een extra-voordeel voor het HOLT, wel als het logische resultaat van de beveiliging van de specificiteit van de HOLT-opleidingen, waarin de begeleiding van de studenten extra aandacht krijgt.

Vraag nr. 37
van 22 november 1990
van de heer F. SARENS

Lager onderwijs — Herziening van het schoolsparen

In heel wat scholen in Vlaanderen wordt in het lager onderwijs aan schoolsparen gedaan.

Bepaalde scholen sluiten overeenkomsten af met financiële instellingen om het monopolie inzake schoolsparen te verwerven. Dit schoolsparen is vooral voor de school belangrijk omdat zij vanwege de financiële instelling waarmee het contract werd afgesloten een fee bekomt, wat haar bijvoorbeeld in staat stelt computerapparatuur aan te schaffen.

Ik zou bij dit systeem volgende bedenkingen willen maken.

1. Het is geen criterium van opleiding, omdat dit systeem wordt stopgezet in het secundair onderwijs. Wanneer de kinderen bijgevolg op een leeftijd komen dat zij de waarde of de betekenis van het sparen zouden kunnen vatten, gebeurt dit niet meer.
2. Het lijkt mij bijzonder pijnlijk dat de kinderen zelf het door hun ouders ontvangen spaargeld met elkaar gaan vergelijken en er ter zake geen enkele discretie door de scholen in acht wordt genomen. Het is onder de kinderen van eenzelfde klas bekend

dat de één 2.000 frank per week krijgt, de ander 50 frank en nog een ander niet aan schoolsparen doet, omdat ofwel de ouders dit niet willen of . . . kunnen.

3. De kinderen noch de ouders krijgen via dit systeem een keuze van instelling. Alleen weigeren is mogelijk. Zo men uitgaat van de veronderstelling dat het schoolsparen een opvoedkundige waarde heeft, dan kan zulks niet alleen van één bepaalde instelling afhangen.
4. Gelet op hun leeftijd hebben de kinderen toch geen enkel beheerrecht over de gespaarde gelden. Bovendien zijn de premies die bepaalde instellingen toekennen en kind-gericht zijn, in feite premies op spaargelden van de ouders.

Welke initiatieven neemt de geachte Minister om het systeem van het schoolsparen in zijn huidige vorm te herzien ?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag deel ik het geachte lid mee dat het schoolsparen niet verplicht is.

Ingevolge opeenvolgende ministeriële onderrichtingen, waarvan de eerste dateert van 27 juni 1881, is het het onderwijzend personeel van lagere scholen toegestaan spaargeld in te zamelen bij de leerlingen en dit geld te storten op een spaarboekje bij de Algemene Spaar- en Lijfrentekas (ASLK).

Tot op heden werden geen onderrichtingen gegeven om het feitelijke monopolie van de ASLK te doorbreken. Wanneer de ouders hun kinderen in schoolverband niet wensen te laten sparen bij de ASLK, kunnen zij hen buiten de school laten sparen bij een andere financiële instelling.

Ik verwijs het geachte lid naar mijn antwoord op de vraag van de heer Noerens van 17 september 1986, gepubliceerd in het Bulletin van Vragen en Antwoorden, Senaat, 9 december 1986, nummer 9. Daarin heb ik er de aandacht op gevestigd dat de problematiek van het schoolsparen verder reikt dan het louter spaar-gebeuren. In feite worden heel wat bankactiviteiten aan de jongeren aangeboden. Het is een bekend gegeven dat via het schoolsparen een klantenbinding tot stand wordt gebracht die veel langer loopt dan de schoolleeftijd.

Het is duidelijk dat een en ander niet tot de opdracht behoort van het onderwijs. Overigens stipuleert artikel 41 van de schoolpactwet dat elke handelsactiviteit verboden is in de onderwijsinrichtingen.

Vraag nr. 50
van 30 november 1990
van de heer E. BOCKSTAL

Ambtsanciënniteit NUHO — Berekeningswijze

In de jaren 1984-1987 werden een aantal wetenschappers (licentiaten of doctors) die werkten aan Belgische universiteiten ontslagen. Zij werkten onder meer op kredieten genaamd „wetenschappelijk onderzoek op ministerieel initiatief”. Deze kredieten werden in bedoelde periode (grotendeels) afgeschaft.

Een deel van deze mensen vond een nieuwe werkplaats in het niet universitair hoger onderwijs (NUHO). Voor de bezoldigingsanciënniteit rekent het Ministerie deze universitaire jaren mee. Wat de ambtsanciënniteit betreft, blijken een aantal inrichtende machten van het NUHO deze jaren niet mee te tellen, zodat een vaste benoeming niet wordt verleend.

Graag zou ik van de geachte Minister vernemen of de jaren tewerkstelling aan de universiteit ook gelden als de ambtsanciënniteit.

De universiteiten zijn namelijk ook hoger onderwijs. De ministeriële circulaire van 9 mei 1984 vermeldt als vereiste om te kunnen worden benoemd in het NUHO zes jaren nuttige ervaring in het hoger onderwijs.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag deel ik het geachte lid mee dat diensten verstrekt als bezoldigd assistent en wetenschappelijk medewerker aan een universiteit in aanmerking worden genomen voor de berekening van de nuttige ervaring in het hoger onderwijs met het oog op een vaste benoeming in dit onderwijs.

Vraag nr. 58
van 5 december 1990
van de heer A. LARIDON

Deeltijds kunstonderwijs — Cumulproblematiek

De cumulregeling heeft reeds jaren een nefaste invloed op het kunstonderwijs in het algemeen en op het muziekonderwijs in het bijzonder.

Een aantal begaafde elementen kunnen daardoor niet meer worden aangetrokken. Dit is een verarming.

Tijdens de behandeling van deel V Deeltijds kunstonderwijs van het lentedecreet werd in de Commissie voor Onderwijs en Vorming voor het deeltijds kunstonderwijs door de Minister de verzekering gegeven dat er dringend naar een oplossing zou worden gestreefd van deze cumulproblematiek.

Mag ik van de geachte Minister vernemen hoever het hiermee staat en welke wettelijke initiatieven reeds werden getroffen teneinde aan dit probleem een oplossing te geven ?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Het ligt in de bedoeling tegen het begin van volgend school- en academiejaar de nodige maatregelen te nemen. Wat het hoger kunstonderwijs betreft, zullen deze meteen worden geïntegreerd in het ontwerp van decreet dienaangaande.

Voor het deeltijds kunstonderwijs zal worden nagegaan op welke wijze de noodzakelijke maatregelen kunnen worden ingepast in een globale regeling betreffende de cumul.

Vraag nr. 59
van 6 december 1990
van de heer W. CORTOIS

Arresten Raad van State — Vernietiging aanstellingen

Door de Raad van State worden geregeld arresten geveld omtrent personeelsbenoemingen waardoor bepaalde aanstellingen worden vernietigd.

Graag vernam ik van de geachte Minister :

1. hoeveel aanstellingen (totaal), verricht door de Minister, werden vernietigd door de Raad van State, respectievelijk tijdens het schooljaar 1989-1990 en het schooljaar 1990-1991 ;
2. hoeveel van deze arresten tot op heden werden uitgevoerd ;
3. welke de gemiddelde termijn is die verloopt tussen de datum van arrest en de datum van uitvoering ;
4. welke de voornaamste redenen zijn van niet-uitvoering van bepaalde arresten.

Antwoord

Als antwoord op in rand vermelde vraag dien ik vast te stellen dat de vraagstelling van het geachte lid niet erg duidelijk is. Gaat het hier om aanstellingen in het onderwijs of om bevorderingen en/of benoemingen in de administratie ?

Aannemend dat de vraag betrekking heeft op aanstellingen in het onderwijs (gemeenschapsonderwijs) dient erop gewezen te worden dat ingevolge de inwerkingtreding van het bijzonder decreet van 19 december 1988 betreffende de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (ARGO) de ARGO zelf, als inrichtende macht, sinds 1 januari 1989 bevoegd is met betrekking tot de aanstellingen in het gemeenschapsonderwijs.

Ter zake kan ik het geachte lid evenwel meedelen, na navraag bij de ARGO, dat de Raad van State tot op heden nog geen enkele uitspraak heeft gedaan met betrekking tot betwistingen voor de schooljaren 1989-1990 en 1990-1991, tenzij enkele waarbij afstand van geding werd toegestaan.

Dit laatste impliceert ook dat geen antwoord kan worden verstrekt over de punten 2., 3. en 4.

Vraag nr. 62
van 6 december 1990
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Schoolraad Markevallei — Actie Franstalige ouders

In het gemeenschapsonderwijs werd recentelijk overgegaan tot de verkiezing van de leden van de schoolraden.

Dit gebeurde ook in de basisschool Markevallei (scholen van Herne, Kokejane en Vollezele).

Ondanks het feit dat het hier om verkiezingen gaat in een Vlaamse basisschool dient de nadruk te worden gelegd op het feit dat werd vastgesteld dat in deze

schoolraad door een groep ouders van Franstalige origine campagne werd gevoerd om in deze schoolraad hun belangen te verdedigen en dat een overlegcomité daartoe werd opgericht.

Meent de geachte Minister niet dat aan de betrokken schoolraad en de betrokken directie van de basisschool Markevallei duidelijk zou dienen te worden meegegeeld dat zowel de school zelf als de schoolraad deel uitmaken van de Vlaamse Gemeenschap en dus alle verrichtingen, rondschrijvens en vergaderingen in het Nederlands dienen te verlopen ?

Antwoord

Aangezien de basisschool van het gemeenschapsonderwijs Herne/Galmaarden gelegen is in het Nederlands taalgebied, kan ik slechts bevestigen dat de onderwijstaal er het Nederlands is en dat de administratieve handelingen in het Nederlands dienen te gebeuren overeenkomstig de bepalingen van de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs en de wet van 2 augustus 1963 op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Ook de lokale raden en raden van bestuur zijn onderworpen aan deze wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken. De leden zijn er derhalve toe gehouden in hun betrekkingen met de interne en externe instanties en voor alle verrichtingen de taal van het taalgebied te gebruiken, in dit geval dus het Nederlands.

J. SAUWENS

GEMEENSCHAPSMINISTER VAN OPENBARE WERKEN EN VERKEER

Vraag nr. 3
van 18 oktober 1990
van de heer V. PEUSKENS

Zuid-Willems-Vaart — Aanpassingswerken

Onlangs heb ik vernomen dat de Nederlandse Regering een 10-jarenplan klaar heeft wat betreft de verbreding en uitdieping van de Zuid-Willems-Vaart. Voor de jaren 1990 voorziet de Nederlandse Regering ongeveer 250 miljoen gulden voor deze werken.

De werken starten in 1991 in Den Bosch. De 16 sluisen op de Zuid-Willems-Vaart (Nederlands gedeelte) zullen worden vervangen door 5 sluisen, hetgeen inhoudt dat er een aanpassing van het waterniveau moet komen. Na de beëindiging van de werken (circa 2005) zal de huidige capaciteit van 600 ton worden opgetrokken tot 1350 ton. Zo zullen er dan vaartuigen van klasse 4 gebruik kunnen maken van het kanaal.

De geachte Minister heeft mij in de Vlaamse Raad reeds een mondelinge toezegging gedaan wat betreft de aanpassingswerken aan de Stop van Lozen.

Graag zou ik van de geachte Minister vernemen :

1. wanneer deze werken zullen aanvangen ;
2. welk bedrag hij voorziet om deze fase uit te voeren ;

3. of hij, indien hij op de hoogte is van de plannen van de Nederlandse Regering, ook een meerjarenplan zal opstellen om de nodige aanpassingswerken te laten uitvoeren ;
4. welke de economische gevolgen voor Noord-Limburg zijn indien wij zelf niet tijdig aanpassingswerken uitvoeren.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

- 1 In het verleden werd met Nederland afgesproken de programma's voor de verbetering van de Midden Limburgse en Brabantse kanalen eensdeels en de verbreding van het kanaal Bocholt-Herentals en de opheffing van de Stop van Lozen anderdeels, op elkaar af te stemmen.

Zowel van Nederlandse als van Belgische zijde werd reeds een aanvang gemaakt met de uitvoering van deze werken.

Omwille van de kredietmogelijkheden werd de uitvoering in beide landen vertraagd en ligt, althans wat het Vlaamse Gewest betreft, het werk zelfs volledig stil. In het Vlaamse Gewest wordt volgende prioriteitsvolgorde aangenomen :

1. vervanging van de drie sluizen te Mol-Lommel (Blauwe Kei) ;
2. opheffing van de Stop van Lozen ;
3. modernisering van de kanaalsectie tussen Lommel en Kaulille.

Wanneer precies de aanpassingswerken aan de Stop van Lozen zullen aanvangen kan thans niet worden bepaald aangezien ook voor de onder punt 1 prioritair gestelde werken in 1990 en 1991 geen kredieten konden voorzien worden, gelet op de budgettaire beperkingen en de noodzaak om aan de afwerking van de grote assen (het Albertkanaal, kanaal Brussel-Rupel) voorrang te verlenen.

2. De bouw van de nieuwe sluis te Bocholt (Lozen) is te ramen op circa 600 miljoen frank.

Voor de bijkomende verbredingswerken tot aan de Nederlandse grens is een bedrag van circa 300 miljoen frank te voorzien.

3. Gelet op de hoger gestelde programmatie (punt 1) en de voorhanden zijnde budgettaire middelen kan een aanvang der werken te Lozen niet voor 1995 worden voorzien. In deze context kan als realistische streefdatum voor de voltooiing van het project slechts 2005 worden vooropgezet.
4. De economische gevolgen van het niet uitvoeren van het project vertalen zich in een beperking van de bereikbaarheid van de regio Noord-Limburg voor grote schepen (1350 ton) en in een verminderde aantrekkingskracht van dat gedeelte van het waterwegennet (in Nederland en het Vlaamse Gewest) als doorvoeras.

Hierbij dient er echter op te worden gewezen dat

in de eerste plaats het vervangen van de 3 sluizen te Lommel Blauwe Kei, van belang is voor Noord-Limburg, aangezien hierdoor zowel inzake capaciteit als inzake tijd een belangrijke winst kan worden gerealiseerd voor de opwaarts gelegen bedrijven en ook met het in bedrijf houden van de sluizen door het Gewest zelf besparingen kunnen worden gerealiseerd.

Toch zal ook voor deze werken een kosten-batenstudie moeten uitwijzen welke de prioriteiten zijn ten opzichte van de andere geplande infrastructuurwerken op de bevaarbare waterwegen.

Vraag nr. 18 van 7 november 1990 van de heer G. CARDOEN

Kanaal Brussel-Charleroi — Noodzaak containers

Het Kanaal Brussel-Charleroi is ook op het Vlaamse grondgebied (streek van Halle) druk bezocht door sportvissers, wandelaars enzovoort.

Met lede ogen stellen we vast dat naast het kanaal geen gelegenheid is om afval — papier en dergelijke — in een daartoe bestemde container te deponeren zodat het uitzicht rond het kanaal veel te wensen overlaat.

Anderzijds stellen we vast dat op Waals grondgebied — bijvoorbeeld in de streek van Ittre — de nodige maatregelen en schikkingen zijn genomen om afval en vuil in containers kwijt te raken.

Is de geachte Minister hiervan op de hoogte ? Waarom kan ook op Vlaamse grond de wegenis langs het kanaal Brussel-Charleroi niet proper en net worden gehouden ?

Welke maatregelen zal de geachte Minister nemen ?

Antwoord

Als gevolg aan zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat door mijn diensten zal worden overgegaan tot het plaatsen van afvalcontainers op de sluizen te Lembeek, Halle, Lot en Sint-Pieters-Leeuw.

Verder wens ik er op te wijzen dat bij het uitreiken van vergunningen voor het houden van sportmanifestaties langs en op het kanaal, aan de verantwoordelijke organisatoren de verplichting wordt opgelegd om na de wedstrijden alle afval op te ruimen.

Ten slotte moet er op worden gewezen dat bij het vaststellen van sluisstoringen langs het kanaal, mijn diensten de nodige schikkingen nemen om het vuil te laten opruimen.

Vraag nr. 35 van 22 november 1990 van de heer H. VAN DIENDEREN

Verkeersproblematiek in Zwevegem — Planning

Kan de geachte Minister volgende vragen beantwoorden in verband met het verkeer rond Zwevegem ?

1. Hoeveel heeft de aanleg van het kanaal Bossuit-Kortrijk gekost ?
2. Spant men niet de kar voor het paard als men eerst een nieuw industrieterrein aanlegt in Avelgem en nadien voor een nieuwe rijksweg 391 pleit ?
4. Zijn er in de begroting 1991 kredieten voorzien voor rijksweg 391 ? Hoeveel ? Hoever staat het met de beslissingen inzake de tracés ?
5. In algemene verklaringen heeft de geachte Minister al gepleit om voor goederentransport meer gebruik te maken van het spoor en van de binnenscheepvaart. Ondanks het vermelde kanaal en de spoorweg Bekaert-Kortrijk wordt een nieuwe aanslag gepleegd op de open ruimte en worden schaarse gemeenschapsgelden in beton geïnvesteerd. Hoe rijmt de geachte Minister zijn concrete beslissingen met zijn algemene uitspraken ?

Antwoord

Als gevolg aan zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. De modernisering van het kanaal Bossuit-Kortrijk, periode 1958-1990 heeft een uitgave gevegd van 2,144 miljoen frank.
2. Zowel het industrieterrein te Avelgem als het tracé voor de nieuwe N 391 Kortrijk-Avelgem zijn voorzien op het bij koninklijk besluit van 4 november 1977 goedgekeurde gewestplan Kortrijk.
4. Het reserveprogramma 1991 voorziet een eerste fase voor de aanleg van de N 391 te Zwevegem.

Het voorstel voor een nieuw tracé van de N 391 werd voor advies verstuurd naar alle betrokken instanties.

Na ontvangst van deze adviezen zal het worden voorgelegd aan de bevoegde diensten van de Vlaamse Executieve.

5. Een verbetering van de aantrekkingskracht van de waterweg inzonderheid het kanaal Bossuit-Kortrijk, kan enkel gebeuren door dat kanaal verder te moderniseren op 1350 ton. Daarbij moet dit kanaal als een darse op de Bovenschelde gezien worden.

Ik pleit er inderdaad voor dat het goederentransport meer gebruik zou maken van het spoor en van de binnenscheepvaart en, binnen mijn bevoegdheid, worden daartoe de nuttige en nodige investeringen gedaan.

Opdat geen nieuwe aanslag zou worden gepleegd op de resterende open ruimten is, betreffende de gewestweg N 391, ten gevolge van stedenbouwkundige en verkeerstechnische studies, het voorstel gegroeid om het oorspronkelijke tracé te wijzigen. Het voorstel van Leiedal werd trouwens gevolgd.

De argumenten hiervoor kunnen als volgt worden samengevat.

1. Het nieuwe tracé geeft een betere verkeerstechnische ontsluiting van de gemeente Zwevegem.

Het nieuwe tracé vormt een soort ringlaan die

de vijf invalswegen van Zwevegem met elkaar verbindt. Bij het oorspronkelijke tracé werden slechts 2 invalswegen verbonden.

2. De verkeersleefbaarheid en verkeersveiligheid in het centrum van Zwevegem neemt toe.

Uit het verkeerstechnisch onderzoek blijkt dat het aantal vrachtwagens in de centrumstraten bij het oorspronkelijke tracé gemiddeld daalt met 29 ten honderd en bij het nieuwe tracé met 71 ten honderd. De afname maakt het mogelijk de bestaande herinrichtingsplannen voor de centrumstraten en de kruispunten tot uitvoering te brengen.

3. Het landbouwgebied ten zuiden van Zwevegem wordt niet geschonden.

Het landbouwgebied ten zuiden van Zwevegem is één van de laatste homogene open ruimtes in het arrondissement Kortrijk. Het nieuwe tracé doorsnijdt dit gebied niet. De structurele en landschappelijke breuk die een nieuwe weg steeds met zich meebrengt, wordt samen gelegd met de breuk die het kanaal reeds vormt.

De gemeente Zwevegem behoudt hierdoor langs de zuidzijde een aansluiting op het landbouwgebied.

4. De bestaande wegeninfrastructuur wordt beter gebruikt. Bij het herkalibreren van het kanaal Bossuit-Kortrijk werden brede bedieningswegen langsheen het kanaal aangelegd. Sommige delen worden ingeschakeld in het nieuwe tracé.

5. Het nieuwe tracé is goedkoper.

Door het benutten van onder andere de bestaande infrastructuur, mag een kostprijsbesparing worden verwacht.

Vraag nr. 36 van 22 november 1990 van de heer J. VALKENIERS

Zuivering van de Zenne in Vlaams Brabant — Stand van zaken

Het is bekend dat de Zenne die ooit een levensader was tussen Waals Brabant en Rupelmonde, thans een levensloze riool is geworden waarvan de vervuiling toeneemt per kilometer en per dag. De toenemende waterbezuivering is één van de beschamende gevolgen van onze moderne beschaving.

In Brussel heeft men dit probleem omzeild door deze waterloop in zijn geheel te overwelven. Tot op vandaag worden alle afvalwaters van Brussel-Hoofdstad en van het Brusselse Gewest ongezuiverd in de Zenne geloosd.

Voor Vilvoorde zijn de gevolgen ondraaglijk : hier komt heel het probleem van deze bezoedeling aan de oppervlakte. De Zenne loopt hier door een dichtbevolkt gebied waarin zich twee ziekenhuizen, een rustoord voor bejaarden, een gezinsvervangend tehuis en lokalen van technische diensten, brandweer en culturele verenigingen bevinden.

Tien jaar geleden werden er werken gestart voor recht-trekking en overwelling van de Zenne. De eerste fase van dit project die reeds een miljard heeft gekost, werd uitgevoerd. De laatste twee fasen waarvoor nog een bedrag van 350 miljoen nodig is, blijven sinds 1988 onuitgevoerd. Zolang die niet worden uitgevoerd, is al het voorgaande waardeloos.

Mag ik in dit verband van de geachte Minister het volgende vernemen.

1. Is de gewestvorming van 1988 er de oorzaak van dat deze werken niet verder worden uitgevoerd ?
2. Wordt er op het vlak van waterbeheer overleg gevoerd met Brussel-Hoofdstad en met het Brusselse Gewest, zoals dit ook gebeurt met het Waalse Gewest en met het buitenland ?
3. Kan men verwachten dat deze Brusselse instanties eerstdaags hun verantwoordelijkheid zullen opnemen in verband met de zuivering van het Zennewater, zodat de last voor Vilvoorde draaglijker wordt ?
4. Voor wanneer verwacht de geachte Minister de vol-einding van de werken aan de Zenne te Vilvoorde ?

Antwoord

Als antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Ingevolge de gewestvorming van 8 augustus 1988 is de overwelling van de Zenne te Vilvoorde een gewestelijke aangelegenheid geworden. Budgettaire problemen zijn de oorzaak van het thans niet voortzetten van deze werken.
2. Tot hiertoe werd als dusdanig met het Brusselse Gewest nog geen overleg gevoerd over het waterbeheer. Indien hiertoe de noodzaak opduikt, kan dat steeds gebeuren, onder meer via de Interministeriële Conferentie voor Infrastructuur en Verkeer.
3. Wat het aspect waterkwaliteit betreft dien ik te verwijzen naar mijn collega, de Gemeenschapsminister voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting.
4. De huidige budgettaire middelen hebben niet toegelaten de voortzetting van het project in te schrijven op de begroting 1991. In hoeverre dit op de begroting 1992 kan geschieden zal worden onderzocht op het ogenblik dat deze begroting wordt opgemaakt.

Vraag nr. 37 van 22 november 1990 van de heer J. VAN EETVELT

Sluis van Hingene — Moderniseringswerken

Het moderniseringsprogramma van het Zeekanaal, meer bepaald de aanpassingswerken aan het bestaande kanaal in Bornem (Hingene-Wintam), is reeds geruime tijd een belangrijke zorg.

De werken zijn immers veelomvattend : het graven van een nieuwe toegangsweg tot de Schelde, een nieuwe sluis, maar ook het opspuiten van een terrein als het Noordelijk Eiland.

Het positieve nieuws over de bouw van een nieuwe sluis — ter vervanging van de huidige, bouwvallige constructie in Wintam — wordt echter in de schaduw gesteld door de ecologische bezorgdheid rond het opspuiten van het Noordelijk Eiland.

Zo vernam ik graag van de geachte Minister waarom geen milieueffectrapport werd opgesteld alvorens tot de ophogingswerken over te gaan (gewijzigde beslissing van de Vlaamse Executieve van 21 maart 1990 en 28 maart 1990).

Ook over de aard van de specie, waarmee het Noordelijk Eiland zal worden opgehoogd, kreeg ik graag meer details. Gaat het inderdaad om niet-verontreinigde grondspecie ? En waar komt die specie vandaan ?

Kan de geachte Minister mij ook informeren over de uiteindelijke bestemming, na ophoging, van het Noordelijk Eiland ?

Bovendien kreeg ik van de geachte Minister graag de concrete planning van de nog uit te voeren werken.

Is het niet mogelijk een stuurgroep te installeren waarbij ook de Bornemse Milieudienst en milieuverenigingen worden betrokken, teneinde de geplande werken van nabij te volgen ?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat door de Vlaamse Executieve na diepgaand onderzoek van het dossier werd beslist, in het kader van de huidige aanneming, het voorziene stortterrein ter grootte van 20 hectare en waarvoor op 4 augustus 1987 een bouwvergunning werd uitgereikt verder op te hogen. Op basis van het bestaande decreet met betrekking tot de MER-plicht is hiervoor geen MER vereist. Hierbij zij eensdeels aangestipt dat in de bouwvergunning van 4 augustus 1987, verleend na het gunstig advies van de gemeente Bornem van 20 juli 1987, het uitvoeren van werken op dit terreingedeelte voorzien was, zodat, hoe dan ook, de ecologische waarden hierop werden afgebouwd. Anderdeels moet er op worden gewezen dat door het van kracht worden van het BPA en de problemen bij het uitvoeren van de werken, de aanneming was stil gevallen met belangrijke schadeëisen voor het Gewest tot gevolg, zodat hiervoor zo spoedig mogelijk een oplossing moet gevonden worden.

De specie, die op het Noordelijk Eiland zal worden gestort is, zoals beslist door de Vlaamse Executieve, niet verontreinigde specie. Deze komt voort uit de bedding van het nieuwe kanaal. Eventuele verontreinigde specie zal elders moeten worden gestort met uiteraard alle respect voor de ter zake vigerende reglementeringen.

De nabestemming van het terrein na ophoging is natuurgebied.

De nog uit te voeren werken zijn als volgt bepaald.

1. Omleggen leidingen, toegangswegen, oeververdediging.
Bedrag : 445 miljoen frank.
2. Dijkwerken, voorlopige oeverbekleding, voorberei-

ding dijkwerken toegangsgeul naar de Schelde.
Bedrag : 310 miljoen frank.

3. Oeververdediging, dijkwerken, voorlopige oeverbekleding.
Bedrag : 300 miljoen frank.
4. Dijkwerken, voorlopige oeverbekleding, baggeren kanaal en toegangsgeul.
Bedrag : 935 miljoen frank.
5. Afwerken oeververdediging, verhogen van de kanaaldijken tot het definitief peil.
Bedrag : 360 miljoen frank.
6. Caissons toegangsgeul, nieuwe uitwateringssluis in de Rupel. Meergelegenheden.
Bedrag : 450 miljoen frank.
7. Afwerking sluisplateau, afwerken stortterrein, afsluiten en aanvullen sluis **Wintam** en toegangen.
Bedrag : 70 miljoen frank.

De werken, vermeld onder de punten 1. tot en met 5., worden zodanig geprogrammeerd dat zij binnen een termijn van vijf jaar worden uitgevoerd en het nieuwe kanaalvak op dat ogenblik operationeel wordt. Vervolgens zullen de voltooiingswerken worden geprogrammeerd.

Overeenkomst de beslissing van de Vlaamse Executieve van 21 december 1990 zullen deze werken ecologisch worden begeleid via een overeenkomst welke wordt afgesloten met de vzw Groep Toegepaste Ecologie.

Bij het uitvoeren van de werken kunnen op de gebruikelijke wijze de contacten tussen het Bestuur en de gemeente worden gelegd. Ik zie geen reden om dit overleg te institutionaliseren.

Vraag nr. 38
van 26 november 1990
van de heer G. CARDOEN

Werken aan de Zenne te Vilvoorde — Afwerking

De werken tot voltooiing van de rechttrekking en de overwelling van de Zenne in het centrum van Vilvoorde laten veel te lang op zich wachten.

Stankhinder blijft aanhouden, terwijl het woon- en leefmilieu voortdurend verslechtert.

Terecht is hier sprake van enig gevaar voor de gezondheid van de omwonenden.

De werken slepen reeds tien jaar aan, terwijl circa één miljard werd geïnvesteerd.

Sinds 1988 werd geen vooruitgang meer geboekt.

Is de geachte Minister zich bewust van het feit dat zolang de werken niet volledig zijn voltooid, de resultaten uitblijven ?

Denkt de Minister er niet aan in 1991 verder bepaalde investeringen te doen ? Zo ja, voor welk bedrag ? Zo neen, waarom niet ? Hoe ziet de geachte Minister de verdere afwerking ?

Antwoord

Als gevolg aan zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat de huidige budgettaire middelen niet toelaten de voortzetting van het bedoeld project in te schrijven in de begroting 1991.

Het is echter duidelijk dat, van zodra daartoe middelen kunnen vrijgemaakt worden, de volgende fase van het project zal aangevat worden, ten einde de reeds gedane investeringen te rentabiliseren.

Vraag nr. 40
van 30 november 1990
van mevrouw T. MERCKX-VAN GOEY

Brug over de E 40 te Tienen-Boutersem-Hoegaarden — Onderhoud

De brug over de E 40 op het driegemeentekruispunt Tienen (Kumtich), Boutersem (Willebringen) en Hoegaarden (Hoksem), waar de Tassinstraat en de Willebringensestraat elkaar ontmoeten is zichtbaar sinds jaren niet meer onderhouden. De op- en afrit naar de brug zijn tot in de watergeulen langs de weg begroeid met struikgewas, overwoekerd met bladeren, aangevuld met aarde enzovoort.

De nuttige wegbreedte wordt ernstig en letterlijk beperkt en de waterafvoer van brug en op- en afrit gebeurt noodgedwongen gewoon over de weg.

Dit alles betekent een gevaar voor de weggebruiker.

Niettegenstaande deze brug gelegen tussen Kumtich en Willebringen vrij intens wordt gebruikt en wel door plaatselijk verbindingsverkeer, zijn de bevoegde onderhoudsdiensten deze brug blijkbaar uit het oog verloren.

Wanneer zal een ernstig onderhoud van deze brug, zijn op- en afritinfrastructuur en de bermbeplanting eindelijk plaats hebben ?

Antwoord

Als antwoord op haar vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de brug B 43 en de aansluitende wegen (Tassinstraat en Willebringenstraat) destijds na de afwerking van de autosnelweg A 3 zijn overgedragen aan de respectieve gemeenten, namelijk

— het noordelijk deel aan de gemeente Kumtich bij koninklijk besluit van 9 december 1974 ;

— het zuidelijk deel aan de gemeente Honsem bij koninklijk besluit van 18 juni 1975.

Na deze overdracht zijn de gemeente Kumtich en Honsem verantwoordelijk voor het onderhoud van deze gemeentewegen wat betreft de rijweg, de waterafvoer en de zijbermen.

Dit onderhoud valt dus niet binnen de verplichtingen van de beheerder van de autosnelweg A 3/E 40.

De respectieve gemeenten dienen hierover te worden aangeschreven.

Vraag nr. 44
van 4 december 1990
van de heer H. DE CROO

Verkeersveiligheid — Rotondes of carrefours giratoires

Nederland en Frankrijk gebruiken de zogenaamde rotondes of de carrefours giratoires om sommige zwarte punten af te bouwen.

Graag zou ik de geachte Minister het volgende willen vragen.

1. Zijn er studies in verband met de werking van rotondes in België en/of in Vlaanderen in uitvoering ?
2. Zijn de diensten van de Gemeenschapsminister bezig met de studie van dergelijke weginrichtingen die in Frankrijk en Nederland — en uiteraard sedert ettelijke decennia in Groot-Brittannië onder de naam roundabouts — wel bekend zijn ?
3. Welke klassieke kruispunten — dikwijls in vervanging van verkeerslichten — worden op de gemeenschapswegen voorzien ?
4. Welke financiële middelen zijn er voor de komende jaren beschikbaar ?
5. Welke lessen trekt het departement van Openbare Werken en Verkeer uit de in 1988 uitgevoerde studie van de carrefours giratoires in Frankrijk ?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de directie Verkeerstechieken sedert geruime tijd het verkeersplein (ook rotonde of rond punt genoemd) bestudeert, als inrichting op kruispunten. Factoren als veiligheid in vergelijking met andere oplossingen, capaciteit, geometrische kenmerken, invloed op de snelheid, zijn enkele van de voornaamste factoren die hierbij aan bod komen.

Gezien er in Vlaanderen momenteel slechts een beperkt aantal verkeerspleinen bestaan was dit onderzoek voor een groot deel gesteund op buitenlandse ervaring, vooral uit Nederland, Frankrijk en Groot-Brittannië die ter zake elk hun eigen inbreng hebben.

Studies of besprekingen ter plaatse werden door de dienst niet gedaan in die landen.

Uit de gegevens blijkt dat verkeerspleinen een zeer waardevolle oplossing kunnen betekenen omdat de capaciteit ervan aanzienlijk is en de veiligheid goed. Er bestaat enkel nog wat onzekerheid over de veiligheid van de zwakke weggebruikers. Gezien het verkeersremmend effect en de vereiste ruimte wordt vooral gedacht aan verkeerspleinen aan de rand van de bebouwde kommen.

Zopas zijn in Vlaanderen de eerste verkeerspleinen volgens de huidige opvatting in dienst en een aantal zijn in studie.

Er zal worden opgevolgd of het effect ervan inderdaad overeenstemt met de verwachtingen. Trouwens bij het onderzoek van aanvragen tot plaatsing van driekleurige verkeerslichten wordt onderzocht of andere ingrepen

en meer bepaald de aanleg van een verkeersplein, geen goed of zelfs beter alternatief kan zijn.

Vraag nr. 45
van 4 december 1990
van de heer H. SUYKERBUYK

Organisatie openbaar vervoer — Piekpunten

Het is belangrijk dat het openbaar vervoer zo wordt georganiseerd dat men zich kan richten op bepaalde piekpunten zoals industrieterreinen, markten, evenementen, attractiepunten en ziekenhuizen.

In dat verband verwijs ik naar het noorden van het arrondissement Antwerpen. Het ziekenhuis te Brasschaat is een piekpunt, maar het bestaande openbaar vervoer speelt daar niet op in.

Bestaande lijnen — in de eerste plaats de lijn 67 — bestaan uit zo een lang tracé en lange reistijden, dat men naar andere middelen moet zoeken.

Graag zou ik de geachte Minister het volgende willen vragen.

1. Zijn de aangekondigde studies betreffende het openbaar vervoer ten noorden van Antwerpen voltooid ?
2. Wat is de genomen optie in verband met een vlotte verbinding naar het ziekenhuis te Brasschaat vanuit verschillende meer noordelijk gelegen plaatsen ?
3. Is er gedacht aan nieuwe maatregelen, onder meer door het organiseren van buslijnen op bepaalde dagen en bepaalde piekuren ? Het lijkt me nuttig dit te doen, in samenwerking met de ziekenhuissector.

Antwoord

Het openbaar vervoer zo organiseren dat men zich kan richten op bepaalde piekpunten is niet evident en vereist het aanschaffen en onderhouden van een belangrijke vloot rollend materieel die slechts in beperkte mate kan worden ingezet. Voor markten en bepaalde evenementen (braderijen, wielerveden.. .) bijvoorbeeld worden door de lokale overheden de lijnen veeleer omgelegd tot gedeeltelijk ingekort dan dat men een voorkeurbehandeling zou krijgen.

Andere evenementen hebben wel een gekend **beginuur** maar het **einduur** is ofwel onbekend ofwel zeer gespreid (denken we hierbij aan het ECC-tennistoernooi) zodat de aanvoer wel kan worden verzorgd maar het terugvoeren eerder problematisch is. Bovendien wordt het opstellen van wachtende rijdruigen ten zierste bemoeilijkt.

Toch wijs ik erop dat voor een aantal manifestaties (boekenbeurs.. .) een evenemententicket wordt uitgegeven, gewoonlijk gecombineerd met het treinticket en/of het inkomticket, waarbij versterkingen op de betrokken lijnen worden ingezet.

De geheelomvattende studie van het ganse noordelijke segment van het openbaar vervoer in de regio Antwerpen is nog steeds niet volledig doorgevoerd omwille van de prioriteit die andere herstructureringen (veelal

in een besparingscontext) verkregen. Wel werd lijn 64, Antwerpen- Wuustwezel aangepast met het inzetten van gelede bussen en een kwartierdienst tot Maria-ter-Heide.

De andere lijnenherstructureringsstudie, uitgevoerd door Dimarso-Semagroup in opdracht van de Maatschappij voor Intercommunaal Vervoer van Antwerpen (MIVA), is beëindigd. De resultaten en aanbevelingen van deze studie moeten nader worden onderzocht, geëvalueerd, getoetst aan de dagelijkse ervaring, vertaald naar de exploitatie en ten slotte op lange termijn uitgetekend en gebudgetteerd.

Het aangebrachte voorstel (verbinding Essen/Kalmthout -Kapellen met de Vesaliuskliniek te Brasschaat) dient met de nodige omzichtigheid te worden benaderd :

- voor zover bekend bestaat er nog steeds geen zekerheid dat de VZW KLINA de Vesaliuskliniek als dusdanig op die plaats in de toekomst zal blijven exploiteren ;
- de ervaring met zogenaamde ziekenhuisbedieningen leert dat, wanneer deze trajecten sterk afwijken van de bestaande hoofdlijnen, het inleggen van zulke ritten budgettair moeilijk te verantwoorden is (te laag en te verspreid potentieel zowel in de tijd als in ruimte, hinderlijke rondrit voor doorgaande reizigers) ;
- ten slotte blijft de bestaande bediening van de Vesaliuskliniek als uitbreiding op lijn 64 Antwerpen-Brasschaat — Wuustwezel ernstige doorstromingsmoeilijkheden ondervinden ter hoogte van de ingang van het ziekenhuis, ondanks overleg met directie en politiediensten.

Vraag nr. 46
van 5 december 1990
van de heer A. VAN APEREN

Verbinding rotonde Kennedy-Oostkust — Principe-overeenkomst

Na inlichtingen te hebben ingewonnen bij de Spoorwegen, blijkt dat het Ministerie van Openbare Werken met de Spoorwegen een principe-overeenkomst sloot betreffende de studie en uitvoering van het kunstwerk (tunnel) onder de sporen, dat de verbinding van de rotonde Kennedy-Oostkust moet realiseren.

Deze werken zijn belangrijk. Niet enkel als vlotte verbindingsweg, doch ook als ontsluiting van het havengebied van Oostende.

De ontsluiting van het gebied der Zeebrugse haven zal de deur voor Oostende andermaal dichtdoen.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen of deze werken (kostprijs 700 miljoen frank) prioritair zouden worden opgenomen op het programma van 1992 en dus ook zouden worden gehandhaafd.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte

lid mede te delen dat op artikel 73.22 van het programma 1991 een bedrag van 50 miljoen frank wordt voorzien voor de uitvoering van een le fase der verbinding rotonde Kennedy-Oostkust.

Naargelang de beschikbaarheid der kredieten zullen op de programma's der volgende jaren de kredieten nodig voor een verdere afwerking van deze verbinding worden voorzien.

II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 74, 5)

T. KELCHTERMANS

GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEFMILIEU,
NATUURBEHOUD EN LANDINRICHTING

Vraag nr. 45
van 3 december 1990
van de heer G. JANZEGERS

Aanwezigheid beverratten — Getroffen maatregelen

Volgens een bericht, verschenen in Natuureservaten van september 1990, zou eind mei de beverrat (*myocastor copys*) voor het eerst zijn opgedoken in ons land (streek van Sint-Truiden).

Dit Zuidamerikaanse knaagdier, omwille van zijn pels in diverse Europese landen ingevoerd en ten dele verwilderd, leeft net zoals de muskusrat (*ondatra zibethicus*) in diepe holen langsheen de waterkant.

Dit vrij grote dier van 3-9 kilogram (muskusratten halen hoogstens 2 kilogram) wordt tot nu als weinig schadelijk ervaren en daarom ook getolereerd. Ook zou het moeilijk strenge winters overleven, wat niet verhindert dat er in de Scandinavische landen diverse kolonies zijn.

Een en ander stelt weer het probleem van de belasting van onze reeds zwaar beproefde fauna en flora door import van exoten die meestal ook buiten de normale ecologische kringloop vallen (onder meer het ontbreken van predatoren).

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Zullen er maatregelen worden genomen met betrekking tot de aanwezigheid van de beverrat in ons land ?
2. Wordt er toezicht gehouden op de verspreiding van dieren en planten die niet inheems zijn ? Leidt dit toezicht tot bepaalde maatregelen ? Zo ja, graag een overzicht van de werkzaamheden ter zake van de laatste jaren.
3. Veel schade, waarvoor de gemeenschap moet opdraaien (muskusrat, grijze eekhoorn, . . .), is het gevolg van de slordigheid of het gebrek aan verantwoordelijkheidszin van kwekers, dierenliefhebbers, eigenaars van dierentuinen en dergelijke).

Zijn er dienaangaande reeds maatregelen getroffen en zo ja, welke ?

Vraag nr. 46
van 5 december 1990
van de heer J. GEYSELS

OVAM — Sloping meubelfabriek

Uit kranteberichten blijkt dat de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) opdracht heeft gegeven tot de sloop van de gebouwen van de vroegere meubelfabriek Meubles de la Dyle (later Belform). Op die plaats wil men een nieuw kantoorcomplex optrekken.

Kan de geachte Gemeenschapsminister over het volgende duidelijkheid verschaffen ?

1. Wat is de motivering om dit gebouw, dat door de vereniging Restauratie Integratie Mechelen (RIM) en verschillende vooraanstaande deskundigen als historisch waardevol wordt beschouwd, te laten slopen ?
2. Waarom kwam de optie tot hergebruik van het oude gebouw niet in aanmerking rekening houdend met het feit dat dit om bouwtechnische redenen perfect mogelijk is ?
3. Waarom heeft OVAM een eerder genomen optie, waarin een combinatie van renovatie en aangepaste nieuwbouw was voorzien, opgegeven ?
4. Heeft het huidige project evenveel kantooroppervlakte als het project gericht op renovatie ?
5. Wanneer zullen de werken starten ?

Vraag nr. 47
van 5 december 1990
van de heer J. GEYSELS

Verbrandingsoven Brugge — Dioxine-metingen

Kan de geachte Gemeenschapsminister inlichtingen verschaffen over eventuele dioxine-metingen rond de verbrandingsovens van de Intercommunale Vereniging voor Vuilverwijdering en -verwerking voor Brugge en Ommeland (IVBO) ?

1. Wanneer werden deze metingen verricht ? Door welke dienst en/of firma ?
2. Welke zijn de voornaamste resultaten van deze metingen ?

Vraag nr. 48
van 7 december 1990
van de heer H. VAN DIENDEREN

Giftigheid slib — Probleem bewijslast

Slib wordt op de boorden van de waterlopen gespreid. In geval van bewezen giftigheid moet het worden afgevoerd naar een klasse 1-stort. In 99,5 ten honderd van de gevallen gebeurt bij zware vermoedens inzake giftigheid die afvoer niet omwille van het probleem van de

bewijslast. De oevereigenaars zijn niet in staat dit bewijs te leveren en de overheid zelf doet niets.

Kan de geachte Minister de volgende vragen beantwoorden ?

1. Kan de bewijslast inzake giftigheid (of zuiverheid) worden geleverd door de verantwoordelijke overheid ?
2. Kan er geen richtlijn worden gegeven aan provincies en gemeenten om die onderzoeken te laten gebeuren, vooral indien er duidelijk redenen zijn om de kwaliteit van het slib in vraag te stellen ?

Vraag nr. 49
van 7 december 1990
van de heer J. GEYSELS

Beroep tegen lozingsvergunning — Stand van zaken

Bedrijven kunnen in beroep gaan tegen de modaliteiten van een verleende lozingsvergunning.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij voor het arrondissement Antwerpen volgende informatie verschaffen ?

1. Hoeveel bedrijven hebben gebruik gemaakt van de mogelijkheid om in beroep te gaan ?
2. Hoeveel beroepen werden aanvaard ? Graag de naam van de betreffende bedrijven.
3. Worden er nieuwe en/of aangepaste vergunningen als gevolg van het beroep met terugwerkende kracht verleend ? Zo ja, hoeveel en met welke motivering ?

Vraag nr. 51
van 13 december 1990
van de heer G. JANZEGERS

Stort van Moorseem (Begijnendijk) — Sanering

De voorbije jaren heeft de stortplaats Moorseem (Begijnendijk) voor heel wat moeilijkheden gezorgd. De buurtbewoners maken zich nu vooral zorgen over de mogelijke gevolgen van het industriële en huishoudelijke afval dat er werd gestort. Op dit ogenblik is de stortplaats wel afgedekt met een kleilaag, maar de hele saneringsoperatie is nog niet klaar. Deze verdere sanering zou moeten gebeuren door de eigenaar onder het toezicht van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM). De kostprijs wordt geraamd op 6 à 12 miljoen. Het gemeentebestuur is niet te spreken over het feit dat ze door OVAM niet op de hoogte wordt gehouden van de stand van zaken van het dossier.

Graag vernam ik dan ook van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. In welke mate zijn er problemen met biogas en met de vervuiling van het grondwater ? Graag kreeg ik een overzicht van de gedane analyses en het tijdstip waarop die zijn gebeurd.
2. Wat houdt de nog opgelegde sanering in ? Houdt OVAM hierop toezicht en wanneer moeten die saneringswerken zijn beëindigd ?

3. Waarom wordt het gemeentebestuur van **Begijnen** niet op de hoogte gehouden door OVAM ?
Waarom worden haar brieven niet beantwoord ?

Vraag nr. 52
van 13 december 1990
van de heer J. CUYVERS

Toepassing bosdecreet in staatsdomeinen — Organiseren van rally's

In een regionale editie van het Volk lees ik een tekst die bij mij heel wat vragen doet rijzen in verband met de bescherming van het bos en de rust voor de passieve recreant en dit zeker in staatsdomeinen. Een van de medeorganisatoren van een rally voor 4x4-wagens, zegt : „In Brake1 hebben we van de Dienst Waters en Bossen zelfs toestemming gekregen om op de paden in het Levierenbos te rijden, wat een openbaar staatsdomein is. Dat zal de groene jongens misschien niet plezieren maar ze moeten leren respect op te brengen voor eenieders hobby en mogen niet denken dat het landschap alleen aan hen toebehoort”.

Graag verneem ik van de geachte Minister het antwoord op volgende vragen.

1. Heeft in dit concreet geval de desbetreffende buitendienst van Waters en Bossen inderdaad de toestemming gegeven ?

Zo ja, welke voorwaarden zijn er dan gesteld ?

Wie heeft in welke mate en hoe kunnen controleren dat de organisatoren zich inderdaad hebben gehouden aan de afspraken ?

2. In welke mate is het eventueel verlenen van dergelijke toelating van met 4x4-wagens, ook terreinwagens genoemd, een feit dat in meerdere staatsbossen en andere staatsdomeinen een veel voorkomende zaak aan het worden is ?
3. In welke mate is het eventueel verlenen van dergelijke toelating in overeenstemming met het bosdecreet en meer specifiek met de artikelen die de verdichting van de bodem willen tegengaan en onder meer tot doel hebben de rust in het bos te waarborgen ?
4. Welke ministerieel rondschrijven heeft de Minister, eventueel in samenspraak met de Hoge Bosraad, gestuurd naar de verschillende buitendiensten van Waters en Bossen in verband met de criteria voor het toelaten van actieve recreatie, zoals een organiseren van een terreinwagencours ? Wat is de concrete uitwerking ervan voor het beter beschermen van onze bossen tegen deze nieuwe rage ?

P. DEWAELE

GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 53
van 14 december 1990
van de heer H. SUYKERBUYK

Jeugdverenigingen — Terbeschikkingstelling van tenten

De uitlening van tenten aan jeugdverenigingen wordt

meer en meer problematisch. De VZW Chirojeugd-Vlaanderen zegt dat in 1990 87 groepen voor hun jaarlijkse kamperperiode geen beroep konden doen op tenten.

1. Is er een jaarlijkse aangroei van kandidaat-kampeerders, die zich tot het departement van de geachte Minister wenden om tenten te ontlene n ? Wat is de evolutie van de laatste vijf jaar ?
2. Mag ik vernemen hoeveel bijkomende tenten de Minister de drie laatste jaren heeft aangekocht om ze ter beschikking van de jeugdverenigingen te stellen (totaalcijfers) ?
3. Wat zijn de andere middelen om het patrimonium zo lang mogelijk in goede staat te behouden, door herstelkosten ? Welke bedragen werden er de laatste vijf jaar aan besteed (totaalcijfer) ?

D. COENS

GEMEENSCHAPS MINISTER VAN ONDERWIJS

Vraag nr. 61
van 6 december 1990
van de heer M. DIDDEN

Hoger onderwijs — Maatregelen vergroting slaagkansen

Met veel belangstelling heb ik de mededelingen van de geachte Minister gelezen over de zogenaamde oriënteringsproef. Het verheugt mij dat er eindelijk belangstelling is voor het groot aantal mislukkingen in de instellingen van het hoger onderwijs.

Is dergelijke oriënteringsproef volgens de geachte Minister ook niet aangewezen voor het hoger onderwijs buiten de universiteit (HOBU) ? Bovendien had ik graag vernomen of er in ons land onderzoek of gegevens bestaan omtrent het aantal studenten dat zich gedurende een schooljaar in het hoger onderwijs inschrijft, maar de opleiding uiteindelijk niet begint.

In Nederland zou aldus 15 à 20 ten honderd van de studenten na één jaar nog geen enkel studiepun t hebben behaald. In sommige instellingen loopt dit zelfs op tot 30 ten honderd doordat de studenten uiteindelijk een andere studieopbouw kiezen dan deze waarvoor ze zich hadden ingeschreven. Bovendien stelt zich de vraag of bij de gegevens omtrent de slaagkansen in het hoger onderwijs rekening wordt gehouden met dit no-show-verschijnsel, waarbij studenten niet opdagen voor de studierichting waarvoor zij zich hadden ingeschreven.

Is het trouwens niet aangewezen om de universiteiten en hogescholen te financieren op grond van de jaarlijkse studieprestaties, eerder dan op basis van het aantal inschrijvingen ? Men kan zich in elk geval afvragen of het aantal inschrijvingen de norm moeten zijn voor een subsidiëring en of er geen beter systeem mogelijk is.

Graag had ik de mening van de geachte Minister gekend.

Vraag nr. 63
van 11 december 1990
van de heer A. LARIDON

Deeltijds leren — Deeltijdse tewerkstelling

Door de verlenging van de leerplicht en de invoering van het deeltijds leren rees het probleem van het deeltijds werken.

Mag ik van de geachte Minister vernemen :

1. hoe in dit verband de relatie verloopt tussen het onderwijs en de bedrijfswereld ;
2. of de jongeren uit het deeltijds onderwijs naast hun theoretische lessen ook vlot worden tewerkgesteld ;
3. wat er gebeurt met de leerlingen in de centra voor deeltijds leren wanneer ze geen tewerkstelling in het bedrijf bekomen ?

Vraag nr. 64
van 11 december 1990
van de heer A. LARIDON

Akkoord betreffende de universitaire expansie — Reacties

Op het politiek akkoord tussen de drie meerderheidspartijen (CVP, SP en VU) betreffende de universitaire expansie, wordt negatief gereageerd door de universitaire milieus en dit zowel door rectoren, professoren als studenten.

Mag ik van de geachte Minister vernemen :

1. waarom niet vooraf met de universitaire middens overleg werd gepleegd ;
2. of het juist is dat dit politiek akkoord elke beleidsvisie mist ;
3. of de integratie van de Economische Hogeschool Limburg (EHL) in het Limburgs Universitair Centrum (LUC) niet opnieuw de discussie opent in verband met de gelijke behandeling van de Vlaamse Economische Hogeschool te Brussel (VLEKHO), evenals met het niveau van de industriële ingenieurs en de vertalers-tolken ;
4. of het niet absurd is :
 - dat de campus Kortrijk nu 2 inrichtende machten heeft, namelijk de Katholieke Universiteit van Leuven (KUL) en de Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius Antwerpen (UFSIA) (voor de Faculteit Toegepaste Economische Wetenschappen) ;
 - dat het Rijksuniversitair Centrum Antwerpen (RUCA) ongevraagd een Faculteit Landbouwwetenschappen krijgt ;
 - dat Antwerpen, de belangrijkste industriële groeipool van Vlaanderen, de gevraagde opleiding tot burgerlijk ingenieur niet krijgt ?

Vraag nr. 65
van 11 december 1990
van de heer A. LARIDON

Reaffectatie — Invloed op het karakter van de onderwijsinrichtingen

Tijdens de besprekingen van de begroting 1991 in de

Commissie voor Onderwijs en Vorming verklaarde de geachte Minister dat bij de reaffectatie het net als criterium wordt behouden maar niet het karakter. Boven-talligen uit het confessioneel gemeentelijk onderwijs kunnen dus naar het niet-confessioneel gemeentelijk onderwijs worden gereaffecteerd.

Mag ik van de geachte Minister vernemen :

1. of deze regeling niet van aard kan zijn het karakter van de onderwijsinrichting of van de inrichtende macht te wijzigen, namelijk in verband met de regel van de „drie vierde” van de diploma's ;
2. of deze reaffectatieregeling dan ook niet in strijd is met artikel 2 van de wet van 29 mei 1959 ?

Vraag nr. 68
van 14 december 1990
van de heer A. LARIDON

Basisonderwijs — Nieuwe berekeningswijze lestijdenpakket

Zou ik in verband met de nieuwe berekeningswijze van het lestijdenpakket in het basisonderwijs mogen vernemen :

1. of het aantal taakleraars toe- of afgenomen is ;
2. of kleine landelijke scholen niet benadeeld zijn voor het aanduiden van :
 - taakleraars ;
 - lesgevers lichamelijke opvoeding ;
 - administratieve hulpkrachten ;
 - directies ?

J. SAUWENS

GEMEENSCHAPSMINISTER VAN OPENBARE WERKEN EN VERKEER

Vraag nr. 42
van 4 december 1990
van de heer H. DE CROO

Rijksweg 60 Gent-Oudenaarde — Verkeersveiligheid

De rijksweg 60 Gent-Oudenaarde is — zoals het merendeel van gelijkaardige wegen — bijzonder gevaarlijk.

In aansluiting op mijn vraag nummer 90 van 22 januari 1990 (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1989-1990, Nr. 9 van 5 maart 1990, bladzijde 448) zou ik graag van de Gemeenschapsminister het volgende vernemen.

1. Welke doorsteken zullen in de nabije toekomst worden gesloten ?
2. Wat zijn de resultaten van de studie van de uit- of inrijstroken :
 - a. ter hoogte van de Minderbroedersstraat te Groot-Oudenaarde ;
 - b. ter hoogte van het industrieterrein te Oudenaar-

de, meer bepaald ter hoogte van **Samsonite-AIT** ?

De studie voor een rond punt kan in voorkomend geval worden vervangen door wat men noemt een Hollands Bretel en zonodig door verkeerslichten.

3. Ten slotte had ik graag vernomen hoeveel verkeersongevallen plaatsvonden op bedoelde rijksweg nummer 60 over de gehele lengte, van het grensgebied Ronse tot en met de aansluiting op de autosnelweg.

Vraag nr. 43
van 4 december 1990
van de heer H. DE CROO

Verkeersveiligheid — Zwarte punten

Eén van de belangrijke problemen inzake verkeersveiligheid is het grondig herwerken van de zogenoemde zwarte punten.

De naar alle woningen van België gestuurde brochure van Verkeersminister Jean-Luc Dehaene wijdt aan deze heel gevaarlijke aangelegenheid slechts twee lijnen.

Gelet op de huidige institutionele situatie hoort het oplossen van deze zogenoemde zwarte punten onder meer tot de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer.

Graag verneem ik het volgende van de geachte Minister.

1. Welke hiërarchie bestaat er tussen de zwarte punten (bijvoorbeeld zwarte punten waar drie ongevallen plaatsvinden en deze waar tien of meer ongevallen per jaar plaatsvinden) ?
2. Wat zijn de financiële middelen die specifiek en geprogrammeerd zullen worden aangewend voor het optimaal wegwerken van dergelijke zwarte punten ?
3. Kan er geen prioriteit worden gegeven aan de zwarte punten waar men op niet-bewaakte kruispunten moet oversteken of waar de mogelijkheid bestaat links af te slaan in de richting van het normaal verkeer, met andere woorden waar men het tegenliggend verkeer moet kruisen ?

Vraag nr. 47
van 6 december 1990
van de heer R. DESWAENE

Rijksweg 70 te Sint-Amansberg — Wijziging

Via de pers werden we op de hoogte gebracht dat het Ministerie van Openbare Werken vrij drastische wijzigingen wil aanbrengen ter hoogte van het kruispunt Antwerpsesteenweg (rijksweg 70) en de as Hollenaarstraat — Achtenkouterstraat — Oude Antwerpsesteenweg.

Vanuit de richting Oostakker, zou links afslaan niet meer mogelijk zijn in de richting centrum Oude Bareel. Men overweegt zelfs de lengte-as, vanuit richting Gent volledig af te sluiten.

In elk geval zou ter hoogte van dit kruispunt het stuk Oude Antwerpsesteenweg, richting centrum Oude Bareel, worden afgesloten.

Hierbij kunnen enkele bedenkingen worden geformuleerd.

1. Bij afsluiting van de lengte-as wordt een vrij belangrijk gedeelte van de populatie van de wijk Oude Bareel (de bewoners van de Hollenaarstraat, Oude Bareelstraat, Groenstraat, Kouterbosstraat, Wildebrake en linkerkant Antwerpsesteenweg richting Lokeren) een directe en veilige verbinding met het centrum van hun wijk ontzegd.

Er moet worden opgemerkt dat deze verbinding (het stuk oude Antwerpsesteenweg) een brede tweevaksbaan is met twee fietspaden, een parkeerstrook en door een brede groene buffer van het drukke verkeer op de Antwerpsesteenweg wordt gescheiden.

2. De wijkbewoners, waarvan sprake, zullen de Antwerpsesteenweg moeten kruisen via alternatieve oversteekpunten die niet minder gevaarlijk zijn, integendeel. Deze kruispunten zijn :
 - a. kruispunt Antwerpsesteenweg en as Oude Bareelstraat — kleine Schuurstraat (druk, onoverzichtelijk, niet beveiligd door lichten) ;
 - b. kruispunt aan Maxi GB (overdruk) ;
 - c. kruispunt Antwerpsesteenweg en as Groenstraat-Orchideestraat (op- en afrit autostrade) ;
 - d. oversteekpunt Antwerpsesteenweg — Herman Teirlinckstraat (in- en uitrit koopcentrum).

Bovendien mag van de twee laatste oversteekpunten worden gezegd dat zij het verkeer, richting centrum Oude Bareel, draineren via de Pijkestraat, Achtenkouterstraat, Hyacint Lippensstraat, Zenobe Grammestraat . . . , straten die door het verhogen van de verkeersdrukke zeker onveiliger zullen worden voor fietsers wegens het ontbreken van parkeerstrook en veilige fietspaden. Het verkeer wordt door deze alternatieve invalswegen tevens naar het kruispunt Beelbroekstraat — Zenobe Grammestraat geleid, waar twee lagere scholen zijn gelegen.

3. Een niet onbelangrijk gedeelte van de handelsactiviteit op de wijk Oude Bareel situeert zich op het bovenvermeld stuk oude Antwerpsesteenweg, gelegen tussen het geviseerde kruispunt en het centrum van de wijk. De handelaars zullen belangrijke financiële verliezen lijden.
4. Het zuiver lokale verkeer buiten beschouwing gelaten, wordt dit kruispunt door vele studenten als oversteekplaats gebruikt op de weg van en naar hun school te Oostakker.

De buurtbewoners doen zelf een paar suggesties die, naar hun mening, budgettair en verkeerstechnisch perfect haalbaar zijn.

De verkeersveiligheid op bovenvermeld kruispunt kan als volgt worden verbeterd.

1. Men kan voorsorteerrijstroken aanleggen voor het verkeer komend van Lochristi en links afslaand richting Achtenkouterstraat — oude Antwerpsesteenweg en voor het verkeer komend van Gent en links afslaand richting Hollenaarstraat.
2. Gezien de quasi perfecte analogie van dit kruispunt met het kruispunt Nieuwelaan-Heyveldstraat-Everstraat, een beetje verder in de richting Gent gelegen, stellen de buurtbewoners een identieke regeling van de werking van de rode lichten voor, te meer daar de nodige lichten reeds zijn geplaatst.
3. Een algemene snelheidsmatiging van 60 kilometer per uur.

Graag vernam ik van de geachte Minister :

1. de stand van zaken in deze aangelegenheid ;
2. zijn mening over de door de buurtbewoners gedane suggesties.

Vraag nr. 48
van 12 december 1990
van de heer J. ANSOMS

Autosnelwegen en viaducten — Overzicht

Graag vernam ik van de geachte Minister (in totaalcijfers) :

1. hoeveel kilometer autosnelweg het Vlaamse Gewest rijk is ;
2. hoeveel viaducten er over de autosnelwegen in Vlaanderen liggen ;
3. met betrekking tot de autosnelwegen :
 - hoeveel het onderhoud van het autosnelwegennet in Vlaanderen sinds de regionalisering van Openbare Werken aan Vlaanderen heeft gekost ;
 - hoeveel Vlaanderen heeft uitgegeven in die pe-

riode aan vervanging van andere toebehoren (verlichtingsuitrusting, praatpalen enzovoort), viaducten niet meegerekend ;

- hoeveel dit onderhoud van het bestaande autosnelwegennet zelf nog zal kosten in dit decennium (viaducten niet meegerekend) ;

4. met betrekking tot de viaducten :

- welke viaducten (aangeduid per autosnelweg en met nummer) en zeker aan vervanging toe zijn in dit decennium ;
- hoeveel deze operatie in dit decennium gaat kosten.

Vraag nr. 49
van 14 december 1990
van de heer G. JANZEGERS

Afwatering langs Zuidelijke Ring (R 27) te Tienen — Stankoverlast

De grachten langsheen de Zuidelijke Ring (R 27) in de deelgemeente Bost (fusiegemeente Tienen) leiden niet alleen het regenwater maar ook een groot gedeelte van het rioolwater van Bost af naar de Grote Gete, even voorbij de kruising van de Zuidelijke Ring met de invalsweg (N 29).

Het gaat hier om open grachten, waardoor allerlei zaken (afval, begroeiing, dode dieren en dergelijke) het rioolwater ophouden en regelmatig voor zware stankoverlast zorgen voor de buurtbewoners.

Bij navraag geven de ingenieurs van Openbare Werken toe dat er een foutieve aansluiting is gebeurd bij de aanleg van de weg. De grachten mogen normaal alleen maar het water van de weg opvangen.

Ik vernam dan ook graag van de geachte Gemeenschapsminister of het nodige kan worden gedaan om deze toestand te verhelpen.

REGISTER

Vraag nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
G. GEENS, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting				
15	17.12.1990	G. Janzegers	<i>Tentoonstelling La Wallonie et ses Voisins in Namen — Afwezigheid Vlaamse Gemeenschap</i>	261
16	18.12.1990	H. Suykerbuyk	<i>Oprichting van Voercel — Opstellen inventaris van problemen en mogelijke initiatieven</i>	261
18	27.12.1990	M. Desutter	<i>Tentoonstelling Wallonië in Namen — Afwezigheid Vlaamse Gemeenschap</i>	262
20	07.01.1991	G. Annemans	<i>Stichting Flanders Technology — Taalgebruik</i>	262
N. DE BATSELIER, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie				
7	19.12.1990	M. Desutter	<i>KMO 's — Starttoelage</i>	262
8	27.12.1990	E. Van Vaerenbergh	<i>Vestiging chemisch bedrijf in Ternat — Milieuhinder</i>	263
L. WALTNIEL, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting				
37	03.12.1990	R. Van Hooland	<i>Richtnota's ruimtelijke ordening — Stand van Zaken</i>	263
39	12.12.1990	E. Van Vaerenbergh	<i>Sociale verkaveling in Strijtem (Roosdaal) — Weerstand plaatselijke bevolking</i>	264
40	12.12.1990	L. Vanhorenbeek	<i>Domein Warande te Rummen — Niet-vergunde nivelleringswerken</i>	264
41	17.12.1990	M. Vogels	<i>Vergunningen voor gemeenschapsvoorzieningen — Afwijking van het gewestplan</i>	264
42	17.12.1990	P. Breyne	<i>Alternatieve financiering huisvesting — Modaliteiten</i>	265
43	17.12.1990	P. Breyne	<i>Inkomensverzekering — Afschaffing voor de begunstigde van een huisvestingspremie</i>	266
44	17.12.1990	E. Van Vaerenbergh	<i>Bufferzone op het Ternatse industriegebied — Wijziging bestemming</i>	266
45	17.12.1990	A. Duroi-Vanhelmont	<i>Sociale woonwijken — Subsidiëring infrastructuur</i>	266
46	19.12.1990	M. Desutter	<i>Rechttrekking dodenbocht Wijnendale — Bouwvergunning</i>	268
47	20.12.1990	F. Vermeiren	<i>Belgische militairen in de Duitse Bondsrepubliek (BSD) — Probleem huurwoning in België</i>	268
J. LENSSENS, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin				
10	17.12.1990	J. Devolder	<i>Beschutte werkplaatsen — Stand van zaken</i>	269

R. DE WULF, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling

4	26. II. 1990	R. Van Hooland	<i>Migranten — Tewerkstelling in overheidsdienst</i>	277
6	04.01.1991	R. Van Hooland	<i>GECO's — Aantal, statuut, financiering en toekomst</i>	269

T. KELCHTERMANS, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting

10	06.11.1990	J. Geysels	<i>Afvalstoffen INDAVER — Hoeveelheid en aard</i>	277
11	06.11.1990	T. Merckx-Van Goey	<i>Fotografisch produkt — Reststoffen</i>	278
13	07.11.1990	J. Cuyvers	<i>Houtspaanderafval — Brandstof voor kachels</i>	278
18	12.11.1990	W. Kuijpers	<i>Natuurgebied Willebroek te Schaffen-Diest — Herstel natuurlijke staat</i>	279
23	19.11.1990	J. Cuyvers	<i>Elektriciteitscentrale VPK Oudegem — Storten van verbrandingsassen</i>	279
26	20.11.1990	W. Kuijpers	<i>Kanaal Leuven-Mechelen — Storttoelating</i>	279
31	20.11.1990	L. Peeters	<i>Afvalstoffenplan — Gebruik kringlooppapier</i>	280
33	21.11.1990	E. Gryp	<i>Proces rond de The Herald of Free Enterprise — Weigering burgerlijke partijstelling door 0 VAM</i>	280
34	23.11.1990	A. Laridon	<i>OVAM-Masterplan — Kosten-batenanalyse</i>	283
39	30.11.1990	T. Merckx-Van Goey	<i>Resultaten verontreinigingsopmetingen — Publiciteit</i>	284
40	30.11.1990	J. Geysels	<i>Jachtplan — Modaliteiten</i>	284
42	30.11.1990	T. Merckx-Van Goey	<i>Beverrat — Jacht en verdelging</i>	285
43	30.11.1990	T. Merckx-Van Goey	<i>Benninksberg — Stand van zaken inzake verwerving</i>	285
45	0 03.12.1990	G. Janzegers	<i>Aanwezigheid beverratten — Getroffen maatregelen</i>	295
46	0 05.12.1990	J. Geysels	<i>OVAM — Sloping meubelfabriek</i>	296
47	0 05.12.1990	J. Geysels	<i>Verbrandingsoven Brugge — Dioxine-metingen</i>	296
48	0 07.12.1990	H. Van Dienderen	<i>Giftigheid slib — Probleem bewijslast</i>	296
49	0 07.12.1990	J. Geysels	<i>Beroep tegen lozingsvergunning — Stand van zaken</i>	296
50	12.12.1990	E. Van Vaerenbergh	<i>Polders en Wateringen — Efficiënt beheerssysteem</i>	269
51	0 13.12.1990	G. Janzegers	<i>Stort van Moorsem (Begijnendijk) — Sanering</i>	296
52	0 13.12.1990	J. Cuyvers	<i>Toepassing bosdecreet in staatsdomeinen — Organiseren van rally's</i>	297

P. DEWAEL, Gemeenschapsminister van Cultuur

52	10.12.1990	M. Desutter	<i>Hotelclassificatie — Stand van zaken</i>	270
53	0 14.12.1990	H. Suykerbuyk	<i>Jeugdverenigingen — Terbeschikkingstelling van tenten</i>	297

D. COENS, Gemeenschapsminister van Onderwijs

30	21.11.1990	J. Timmermans	<i>Buitengewoon onderwijs — Vaste benoemingen bij overgangsmaatregel</i>	286
31	21.11.1990	M. Desutter	<i>Verslag over de toestand van de school — Inzagerecht schoolhoofden</i>	286
36	22.11.1990	J. Valkeniers	<i>HOLT — Statuut</i>	287
37	22.11.1990	F. Sarens	<i>Lager onderwijs — Herziening van het schoolsparen</i>	287
50	30.11.1990	E. Bockstal	<i>Ambtsanciënniteit NUHO — Berekeningswijze</i>	288
52	03.12.1990	A. Laridon	<i>Leerlingenvervoer voor het buitengewoon onderwijs — Besparing</i>	270
53	03.12.1990	A. Laridon	<i>Personeel Gebouwenfonds voor de Rijksscholen — Pensioenproblematiek</i>	271
56	05.12.1990	A. Laridon	<i>Gebouwen van het officieel gesubsidieerd onderwijs — Trekkingsrechten op het Investeringsfonds</i>	271
58	05.12.1990	A. Laridon	<i>Deeltijds kunstonderwijs — Cumulproblematiek</i>	288
59	06.12.1990	W. Cortois	<i>Arresten Raad van State — Vernietiging aanstellingen</i>	289
60	06.12.1990	M. Gesquière	<i>Reaffectatie — Ongelijkheid gemeenschaps- en gesubsidieerd onderwijs</i>	271
61	0 06.12.1990	M. Didden	<i>Hoger onderwijs — Maatregelen vergroting slaagkansen</i>	297
62	06.12.1990	E. Van Vaerenbergh	<i>Schoolraad Markevallei — Actie Franstalige ouders</i>	289
63	0 11.12.1990	A. Laridon	<i>Deeltijds leren — Deeltijdse tewerkstelling</i>	298
64	0 11.12.1990	A. Laridon	<i>Akkoord betreffende de universitaire expansie — Reacties</i>	298
65	0 11.12.1990	A. Laridon	<i>Reaffectatie — Invloed op het karakter van de onderwijsinrichtingen</i>	298
66	14.12.1990	M. Vogels	<i>Opvoedersopleiding A 1 (VLOD) — Verlenging van drie naar vier jaar</i>	271
67	14.12.1990	M. Vogels	<i>Leerkrachten — Detachering naar de culturele sector</i>	272
68	0 14.12.1990	A. Laridon	<i>Basisonderwijs — Berekeningswijze lestijdenpakket opvoeding</i>	298
69	14.12.1990	M.P. Kestelijn-Sierens	<i>Titel doctor in de geneeskunde — Invloed op het recht de geneeskunde uit te oefenen</i>	273

L. VAN DEN BOSSCHE, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt

10	II. 12.1990	H. Van Dienderen	<i>Vragen burgers — Antwoordplicht overheden</i>	273
11	II. 12.1990	R. Van Hooland	<i>Gemeentefonds — Verdeling</i>	274
12	12.12.1990	L. Vanhorenbeek	<i>Bouw- of verkavelingsaanvragen — Bestemming fiscale zegels</i>	274
13	13.12.1990	A. Denys	<i>Integratie personeelsleden in het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap — Gevolgen</i>	275
14	13.12.1990	A. Denys	<i>Overdracht personeelsleden van het Rijksfonds voor de Schoolgebouwen — Gevolgen</i>	275

15	13.12.1990	R. Van Hooland	<i>Rijkspersoneel provinciale gouvernementen — Overheveling naar Vlaamse Gemeenschap</i>	276
16	17.12.1990	A. Duroi-Van-helmont	<i>Sociale woonwijken — Subsidiëring infrastructuur</i>	276
17	20.12.1990	L. Peeters	<i>Bijeenroeping gemeenteraad door een derde van de raadsleden — Overhandiging</i>	276

J. SAUWENS, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer

3	18.10.1990	V. Peuskens	<i>Zuid- Willems- Vaart — Aanpassingswerken</i>	289
18	07.11.1990	G. Cardoen	<i>Kanaal Brussel-Charleroi — Noodzaak containers</i>	290
35	22.11.1990	H. Van Dienderen	<i>Verkeersproblematiek in Zwevegem — Planning</i>	290
36	22.11.1990	J. Valkeniers	<i>Zuivering van de Zenne in Vlaams Brabant — Stand van zaken</i>	291
37	22.11.1990	J. Van Eetvelt	<i>Sluis van Hingene — Moderniseringswerken</i>	292
38	26.11.1990	G. Cardoen	<i>Werken aan de Zenne te Vilvoorde — Afwerking</i>	293
40	30.11.1990	T. Merckx-Van Goey	<i>Brug over de E 40 te Tienen-Boutersem-Hoegaarden — Onderhoud</i>	293
42	○ 04.12.1990	H. De Croo	<i>Rijksweg 60 Gent-Oudenaarde — Verkeersveiligheid</i>	298
43	○ 04.12.1990	H. De Croo	<i>Verkeersveiligheid — Zwarte punten</i>	299
44	04.12.1990	H. De Croo	<i>Verkeersveiligheid — Rotondes of carrefours giratoires</i>	294
45	04.12.1990	H. Suykerbuyk	<i>Organisatie openbaar vervoer — Piekpunten</i>	294
46	05.12.1990	A. Van Aperen	<i>Verbinding rotonde Kennedy-Oostkust — Principe-overeenkomst</i>	295
47	○ 06.12.1990	R. Deswaene	<i>Rijksweg 70 te Sint-Amandsberg — Wijziging</i>	299
48	○ 12.12.1990	J. Ansoms	<i>Autosnelwegen en viaducten — Overzicht</i>	300
49	○ 14.12.1990	G. Janzegers	<i>Afwatering langs Zuidelijke Ring (R 27) te Tienen — Stankoverlast</i>	300